KANSAINVÄLINEN ASEMA

JA KOMINTERNIN OSASTOJEN TEHTÄVÄT

TOV. KUUSISEN ALUSTUS
KOMINTERNIN TpKin
XII TÄYSISTUNNOSSA

1 9 2 3 LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KANSAINVÄLINEN ASEMA JA KOMINTERNIN OSASTOJEN TEHTÄVÄT

(Tov. KUUSISEN ALUSTUS KOMINTERNIN TPK:n XII TÄYSISTUNNOSSA)

1933.
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA
LENINGRAD

Международное положение
и задачи секции коминтерна

PRINTED IN USSR

Типография Кирьяпая, Харьковская 9

I

ASEMAN ARVIOTA

I. Kapitalistisen vakaantumisen loppu.

Hyvät toverit! Kominternin 6. maailmankongressi ennusti kapitalismin yleisen pulan kärjistymisen, TpK:n X. täysistunto totesi tämän kärjistymisen, ja pian sen jälkeen laajennettu puhemiehistö ja viimeinen, TpK:n XI. täysistunto osoittivat konkreettisesti maailman talouspulan tosiasioiden pohjalla kapitalismin perustavien vastakohtien kärjistymisen. Nyt me voimme teeseissämme todeta, että kapitalismin yleisen pulan kärjistyminen kulkee jo eteenpäin sellaisin jättiläisaskelin, että se johtaa kapitalismin yleisen pulan uuteen asteeseen. Missä ilmenee nykyisin tämä kapitalismin yleisen pulan suuri kärjistyminen? Ennen kaikkea viidessä tärkeimmässä tosiasiassa:

ensiksi Neuvostoliiton nousussa;

toiseksi talouspulan syvenemisessä kapitalistisessa maailmassa;

kolmanneksi vallankumouksellisen nousun kasvamisessa sekä imperialistisissa että siirtomaissa;

neljänneksi vatakohtien kärjistymisessä imperialististen valtioiden välillä ja siinä tosiasiassa, että sota on alkanut Kiinassa;

viidenneksi vastavallankumouksellisen sodan valmistelujen kärjistymisessä Neuvostoliittoa vastaan, sodan, joka välttämättömästi synnyttää maailmansodan ja joukon vallankumouksia.

Nämä eivät ole arveluja, ne ovat tosiasioita. Teesiehdotuksessamme mainitsemme kokonaisen joukon tosiasioita, jotka "paljastavat kapitalismin yleisen pulan kehityskulussa vissin *murroksen*". Mitä tämä murros merkitsee? Merkitseekö se jo yleisen pulan uutta vaihetta? Ei, ei vielä. Mutta se johtaa siihen. Tämä murros merkitsee,

että kapitalistisen maailman perusvastakohtien kärjistyminen on jo nykyisin, kuten teesiehdotuksessa sanotaan, saavuttanut sellaisen asteen, että "määrätyissä erikoisen tärkeissä solmukohdissa vastakkaiset voimat ovat jo purkautumassa yhteentörmäykseen". Tästä vedetään teesiehdotuksessa seuraava johtopäätös:

> "Kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt. Mutta vielä ei ole välittömästi vallankumouksellista tilannetta tärkeimmissä ja ratkaisevissa kapitalistisissa maissa. Nykyhetkellä tapahtuu nimenomaan *siirtyminen* luokkien ja valtioiden välisten suurten yhteentörmäysten uuteen jaksoon, vallankumouksien ja sotien uuteen jaksoon."

Tämä on maailmantilan yleinen arvio nykyiselle täysistunnolle esitetyissä teeseissä. Ei olisi mikään ihme, vaikka joku ensimmäisellä silmäyksellä suhtautuisi tähän ehdotukseen hiukan epäillen. Joka ensimmäisen kerran kuulee teesin, kapitalismin vakaantuminen on loppunut, voi saada samanlaisen vaikutuksen, kuin hänelle näytettäisiin erikoisen suurta helmeä: se on tosin kovin kaunis, mutta onkohan se myöskin oikea? Tämä johtuu kahdenlaisista syistä. Me elämme tuhansien tapahtumien keskellä, juuri viime aika on ollut tavattoman rikas suurista tapahtumista. Ei ole niinkään helppoa nähdä metsää puilta. Ja toiseksi, ehkä huomaamattomasti on vakaantumisen käsite muodostunut määrätyksi fetishiksi, niin että on jo vaikea kuvitella kapitalismia *ilman* vakaantumista.

Voiko yleensä olla kapitalismia ilman vakaantumista? Kyllä, se voi olla. Minä otan vertailun vuoksi esimerkin, joka ei ole temmattu ilmasta, vaan on peräisin alalta, josta kapitalistisen vakaantumisen käsite alunperin tuli taloudelliseen ja poliittiseen kirjallisuuteen, valuutan vakaantumisen alalta. Sterling-punta, eikö se ole menettänyt vakaantumistaan? Englannissa, kapitalismin klassillisessa maassa — eikä vain Englannissa, vaan 40:ssä muussa maassa — ollaan oltu pakotettuja luopumaan kultakannasta. Maailmanrahan yhtenäisyys on särkynyt. Ei ole ainoatakaan maata, missä ei olisi esillä kysymys rahanarvon alenemisesta. Amerikassa se on päivän kysymys ja juuri tänään olemme lehdistä lukeneet, että Ranskassa käydään kamppailua rahan arvon alentamisen puolesta, inflationin puolesta. Tämä tapahtuu Ranskassa, jossa ra-

hayksikkö jo kerran sodan jälkeen aleni siinä määrin, että se tänään on vain murto-osa vanhasta sodanedellisestä frangista. Kuka haluaa lyödä vetoa siitä, onko Amerikassa tai Ranskassa vielä vuoden päästä vakava raha, siitä, eivätkö nämä maat tule luopumaan kultakannasta! (Ja jos joku haluaa lyödä vetoa, on heti edessä kysymys: missä valuutassa veto on lyötävä? Sillä mikään valuutta ei enää ole ehdottoman vakava).

Toinen esimerkki. Samainen klassillisen kapitalismin maa, Englanti, on luopunut vapaakaupan järjestelmästä, on siirtynyt suojelustullijärjestelmään. Eikö tämä ole pikkuasia? Englanti on vasta nyt tehnyt sen, minkä toiset maat tekivät puoli vuosisataa aikaisemmin; tämän mukaanhan Englanti siis olisi vain hiukan myöhästynyt? Ei, asia ei ole niin yksinkertainen. Tämä järjestelmän muutos merkitsee nyt siirtymistä tärkeimpien kapitalististen maiden kauppapoliittisten suhteiden uuteen suureen kärjistymiseen. Ranska vastaa vastatoimenpitein. Yhdysvallat samoin. Suojelustulleista siirrytään jo osittain ehkäisytulleihin. On tultu liukuvaan asteikkoon. Tosiasiassa ovat tullisodat, kauppasodat jo alkaneet. Mutta nämähän ovat vain aseistetun sodan alkuvaihe. Näin on kapitalististen maiden kauppasuhteissa vakaantuminen lopussa, samoin rahanarvon alalla, maailmanrahan.

Kolmas esimerkki toiselta alalta, mutta myöskin Suur-Britanniasta: sotalaivasto. Sehän on toki brittiläisen imperialismin ylpeys. Mutta kun tämä sotalaivasto *kapinoi*, kuten tapahtui Invergordonissa, niin onhan se arveluttava merkki imperialistisessa sotalaivastossa. Tämä laivasto ei luonnollisestikaan ole vielä läheskään täydellisesti menettänyt arvoaan brittiläiselle porvaristolle, se on totta, (mutta sitähän ei ole Sterling-puntakaan). Lakko sotalaivastossa oli vasta brittiläisen imperialismin voimien hajaantumisen *merkki*, mutta erittäin kuvaava merkki. Venäjän tsarismi tunsi aikoinaan hyvin kipeästi omassa selässään aivan samanlaisia merkkejä Kronstadtissa, Sevastopolissa jne. Oliko se, mitä Invergordonissa tapahtui, vain sattuma? Voidaanko ilman muuta sanoa: "välikohtaus on täydellisesti likvideerattu?" Ei, sotalaivasto, joka kerran kapinoi, voi kapinoida toisenkin kerran, ja sellainen sotalaivasto on, niin sanoakseni, sotalaivasto "ilman vakaantumista".

Näin ovat brittiläisen imperialismin "maailmankatso-

muksen" tukipylväät: Sterling-punta, vapaakauppa. sotalaivasto — kadottaneet aikaisemman vakaantumisensa. Ja näin on, kuten tiedätte, asianlaita ei vain Suur-Britanniassa. Vaikkapa pysymme vain viimeksimainitussa esimerkissä mielialasta armeijassa ja laivastossa, havaitsemme samanlaisia myrskyn merkkejä useissa maissa. Olen juuri lukenut tov. Jacobon artikkelin, missä hän kertoo kuohunnasta Italian tärkeimmässä laivastotukikohdassa, Speziassa; amiraalilaiva "Triest"illä komendantti oli pakotettu pitämään miehistön edessä puheen erään kommunistisen lentolehtisen peruuttamiseksi, — toinen kysymys on, ketä miehistö enemmän uskoi, komendanttiako vaiko lentolehtisen tekijää. Myöskin Italian armeijassa kiehuu; Pergamossa täytyi hajoittaa kaksi rykmenttiä. Japanilaisissa joukko-osastoissa on sattunut useita sotilaiden tottelemattomuustapauksia armeijajohtoa vastaan. Hiljattain täytyi itse Tokion upseerikoulussa toimittaa vallankumouksellisten ainesten vangitsemisia; seuraavana päivänä ilmestyi siellä upseerikoulun kommunistisen solun nimissä lentolehtinen; minkä jälkeen jälleen vangittiin joitakin kadetteja. Amerikan imperialismi ammuttaa sotaveteraanejaan. Mitä se merkitsee niiden sotilaiden valistamiseksi, joiden tänään täytyy toisia ampua? Teidän silmienne eteen avautuu näköala: tulee sota, jossa täytyy vaarantaa elämänsä finanssiharvainvallan eduksi; mutta joka ei sodassa kaadu, sitä odottaa 14—15 vuoden kuluttua kohtalo, osoittaa mieltään Washingtonissa nälän pakottamana ja joutua sotaväen ammuttavaksi! Tällainen Hooverin hallituksen agitationi ei ole mitään vakaantumisagitationia. Vaikutuksensa puolesta se paljoa enemmän muistuttaa vallankumouksellista propagandaa.

Kuten näillä eri aloilla, niin on kysymys myöskin yleensä: kapitalismin vakaantuminen on loppunut, mutta se ei vielä merkitse kapitalismin romahtamista. Toveri Lenin puhui v. 1921 suhteellisesta, kestämättömästä "tasapainosta" Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman välisissä suhteissa. Nykyisin on myöskin näissä suhteissa aikaisemman suhteellisen tasapainon tilalle tullut uusi prosessi, uusi epävakaisuus. Mutta tässäkään ei voida sanoa, että kaikki vakaantumisen jäljet jo olisivat hävinneet. Neuvostodiplomatian on onnistunut esim. saada läpi joukko hyökkäämättömyyssopimuksia. Siitä huolimatta on sodanvaara todellisuudessa välittömästi ovella, imperialistiset so-

danvalmistelut Neuvostoliittoa vastaan ovat saavuttaneet uuden vaiheen. Aikaisempi tasapaino on mennyttä.

2. Mikä on muuttunut?

Tarkastakaamme vähän lähemmin, missä kapitalistinen vakaantuminen ilmeni ja missä tämän vakaantumisen loppu oli. Tärkeimmät momentit ovat:

1. Kapitalistisen talouden alalla: 6. maailmankongressi korosti sodanjälkeisen kapitalismin toisen kauden, kapitalistisen järjestelmän osittaisen vakaantumisen muodostumisen kauden luonnehtimisessa kapitalistisen talouden uudelleen järjestämistä kuin myöskin pääoman hyökkäyksen kehittymistä. Valuutta vakaantui, maailman rahan ja kansainvälisen luottojärjestelmän yhtenäisyys, kapitalististen maiden tuotanto ja markkina-alueet saatiin jälleen enemmän tai vähemmän järjestykseen. Kolmannen kauden alkaessa oli tuotanto kapitalistisissa maissa jo saavuttanut sodanedellisen tason ja ylittänytkin sen (ja miltei samanaikaisesti myöskin Neuvostoliitossa), ja alkoi tuotantotekniikan nopea kehittyminen, joka sai eräissä maissa, (kuten Saksassa ja Yhdysvalloissa) "teknillisen mullistuksen" luonteen (6. maailmankongressin päätöslauselma). Häikäilemättömästi toteutetun kapitalistisen rationalisoimisen yhteydessä olivat tuotantovoimat toisella sodanjälkeisellä kaudella ja kolmannen kauden alussa saavuttaneet suuren kasvun. Samalla voitiin silloin myöskin todeta kapitalistisen vakaantumisen vastakohtien kehittyminen, mutta joka tapauksessa oli kapitalistisen vakaantumisen luonteenomainen tunnusmerkki tuotannon ja varsinkin tuotantovoimien kohoaminen.

Kuinka on asianlaita tässä suhteessa tänään? Kapitalistisessa tuotannossa on sellainen lasku kuin ei milloinkaan aikaisemmin. Kaikissa huomattavammissa kapitalistisissa maissa on tuotanto laskenut paljon alle ennen sotaa saavutetun tason. Minä mainitsen vain eräitä suhteellisia lukuja (saksalaisen konjunktuuri-instituutin yhteenvedon mukaisesti). Kun otetaan huomioon, että maailman asukasluku vuoden 1913 jälkeen on kasvanut 12 %, on teollisuustuotannon romahtaminen henkilöä kohden 20 %. Vuodesta 1929 on tuotannon lasku keskimäärin 40 %, tammikuusta 1932 vuoden puoliväliin, puolessa vuodessa, on lasku 20 %. Tuotantovälineitten maailmantuotanto on talouspulan aikana laskenut 50 %, laivarakennusteollisuus jopa 90 %,

kutoma- ja elintarveteollisuus paljoa vähemmän (15 %).

Ulkomaankauppa: Kauppavaihto kapitalististen maiden välillä on maailman talouspulan aikana alentunut puolella. Pääoman vienti, joka näytteli tavatonta osaa imperialismin kehityksessä, on tänään miltei tyystin lakannut. Maatalouspula, joka vakaantumiskaudella lieveni, on nyt mitä voimakkaimmin kärjistynyt.

Pysyväinen joukkotyöttömyys alkoi jo sodanjälkeisellä toisella kaudella kapitalistisen rationalisoimisen seurauksena. Mutta sellaista laajuutta, jonka työttömyys on tänään saavuttanut, voitiin silloin tuskin kuvitella: varmaa on, että enemmän kuin puolet kaikkien kapitalististen maiden työläisistä on joko täysin työttömiä tai osatyöttömiä. Koko lukumäärää on vaikea arvioida.

2. Sisäisten *luokkavastakohtien* kärjistymisen alalla: toveri Thälman viittasi jo tämänpäiväisessä puheessaan sekä siihen ennenkuulumattomaan kurjistumiseen että niihin uudelleenryhmityksiin, mikä proletariaatin riveissä ja työtätekevien muiden kerrosten keskuudessa kehittyy. On jo teoreettisesti mahdotonta olla ennustamatta, että nämä ilmiöt synnyttävät *vallankumouksellisen nousun kasvamisen.* Ja se on myöskin tosiasiallisesti alkanut. Niitä raskaita tappioita, joita proletariaatti useissa Euroopan maissa ensimmäisellä myrsky- ja kiihkokaudella imperialistisen sodan jälkeen kärsi, seurasivat toisella sodanjälkeisellä kaudella työväestön puolustustaistelut; tämän kauden lopussa esiintyi jo joitakin suuria luokkataisteluita, kuten Englannin suurlakko ja Lodzin suuri lakko, jotka kuitenkin olivat yksityisiä ilmiöitä ja vasta signalisoivat vallankumouksellisen nousun syntymisen. Kominternin TpK:n X täysistunnossa (1929) me voimme jo todeta tämän nousun tosiasiana. Ja nyt lakkojen paljous, suuremmoiset aitovallankumouksellisen luonteen omaavat lakkoliikkeet, joita on useissa maissa, todistavat vallankumouksellisesta noususta toisessa mielessä kuin mitä X. täysistunnon aikaan voitiin todeta. Sitäpaitsi vallankumouksellinen nousu ei nykyisin rajoitu vain proletariaattiin, vaan useissa maissa on suuria vallankumouksellisia ja puolvallankumouksellisia talonpoikaisliikkeitä. Se on toinen momentti niiden tosiasioiden ketjussa, jotka osoittavat kapitalismin vakaantumisen lopun. Minä palaan tähän vielä toisessa yhteydessä.

3. *Imperialistisien vastakohtien* alalla: ottakaamme to-

siasiat, jotka tov. Stalin v. 1925, kun kapitalistinen vakaantuminen jo oli alkanut, totesi ratkaisevan tärkeiksi renkaiksi kapitalismin vakaantumisen palautumisessa. Ensiksikin, Amerikan, Englannin ja Ranskan oli onnistunut "ohimenevästi sopia *Saksan* rosvoamisen menettelytavoista ja laajuudesta". Kuinka on sen laita nyt? Sekä Dawes-suunnitelma, joka silloin laadittiin Saksan rosvoamista varten, että myöskin myöhemmin laadittu Young-suunnitelma ovat romahtaneet. Saksa on osoittanut, että maan maksukyvyttömyyttäkin voidaan käyttää aseena mahtavampia imperialistisia maita vastaan. Tämä ei vielä merkitse, että Saksa jo olisi lopullisesti vapautunut Versaillesin ikeestä; ei, vielä jälleenrakentamisenkin muodossa Saksan yhä edelleen täytyy maksaa voittajille veroja. Mutta tosiasia on joka tapauksessa, että ne helpotukset, joita Saksa lopuksi on saanut jälleenrakentamiskysymyksessä, eivät ole millään tavalla helpottaneet vastakohtia Saksan ja voittajavaltioiden välillä enempää kuin vastakohtia itse näiden voittajavaltioiden välillä. Päinvastoin, on todettavissa näiden vastakohtien jyrkkä kärjistyminen.

Toinen toveri Stalinin mainitsema tosiasia: Englantilaisen, amerikkalaisen ja japanilaisen pääoman oli onnistunut väliaikaisesti sopia vaikutuspiireistään *Kiinassa*. Se tapahtui ennen kaikkea v. 1922 Washingtonin sopimuksella. Kuinka on tämän sopimuksen laita nyt? Se on vain paperipala. Amerikan kapitalistien korvissa kuulostaa ivalta, kun Japanin ulkoministeri vielä tänään vakuuttaa: "Me emme suinkaan halua rikkoa Washingtonin sopimusta", — he haluavat saada käsiinsä "vain" Mandshurian ja muita tärkeitä osia Kiinasta. Mutta juuri sopimus Mandshuriasta ja Kiinasta yleensä oli eräs pääkohta Washingtonin yhdeksän vallan sopimuksessa. Nykyisin ilmenee imperialistien jokaisella askeleella Kiinassa, ettei heidän kesken ole siellä mitään yksimielisyyttä. Jokainen heistä haluaa tehdä sopimuksia, mutta nämä sotivat toinen toisiaan vastaan. He juonittelevat kaikki toinen toisiansa vastaan ja kaikki Kiinan kansaa vastaan. Toveri Stalin oli oikeassa, kun hän jo v. 1925 ennusti, että imperialistien sopimusta Kiinan kysymyksessä ei suinkaan voida pitää lujana. Tänään on tämä sopimus lopussa ja pian myöskin Kiinan kansan kärsivällisyys. Toveri Stalin viittasi kolmanneksi v. 1925 tosiasiaan, että imperialistisen valtojen oli toistaiseksi onnistunut sopia keski-

näisestä sekaantumattomuudesta "omien" *siirtomaiden* rosvoamiseen ja sortamiseen. Nyt on taistelu siirtomaiden uudelleen jakamisesta tullut päiväjärjestykseen. Se ei kaikkialla vielä tapahdu täysin avonaisissa muodoissa, ei niin alastomassa muodossa kuin esim. amerikkalaisen ja brittiläisen imperialismin vaikutusalueista Etelä-Amerikassa, jossa Bolivia ja Paraquay ovat alkaneet keskenään sodan amerikkalaisen ja brittiläisen imperialismin etujen puolesta. Intiassa esim. ei imperialistien kilpailu voi vielä esiintyä niin avoimesti, mutta amerikkalainen vaikutus kasvaa intialaisten kansallisreformistien keskuudessa ja Japanikin on viime aikoina ponnistellut voimakkaasti Intiassa ennenkuulumattoman polkumyyntinsä avulla. Samanaikaisesti kehittyy siirtomaissa vallankumouksellinen imperialisminvastainen vapausliike.

4. *Neuvostoliitto:* Olen jo maininnut suhteiden kärjistymisen Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välillä. Kun edessämme on Neuvostoliiton suunnaton nousu ja samanaikaisesti kapitalismin alaspäinmeno koko maailmassa, on mahdotonta olla edellyttämättä, että vastakohta imperialistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä ei kärjistyisi. Kuinka monta kertaa Neuvostoliitto jo aikaisemmin onkaan valmistanut kapitalistiselle maailmalle suuria pettymyksiä. Mutta sellaista perusteellista pettymystä, joka heidän täytyi kokea 5-vuotissuunnitelman toteuttamiseen nähden, eivät kapitalistisen maailman herrat milloinkaan uneksineet. Syystä sanottiin aikaisemmin — myöskin Lenin sanoin niin, — että Venäjä on takapajuinen maa. Tänään on toisin. Jopa teollisuustuotantoonkin nähden on Neuvostoliitto jo toisella sijalla maailmassa. Neuvostoliitto on jokaisessa suhteessa *edistynyt* maa. Ja tämä edistys on sosialistisen kehityksen luialla perustalla. Sosialismin perustan rakentaminen on jo loppuun suoritettu. Neuvostoliitto on lopullisesti lujittautunut sosialismin asemiin ja valmistautuu toisen 5-vuotissuunnitelman kuluessa muuttamaan koko työtätekevän väestön luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi jäseniksi.

Mitä maailmassa nykyisin edistyksellistä suoritetaan, ei vain taloudellisessa, vaan yleensä yhteiskunnallisessa ja sivistyksellisessä rakennustyössä, se suoritetaan Neuvostoliitossa. Täällä ei ylipäänsä voi tulla esille kapitalismille ratkaisematon, suhteellisen ylituotannon pulma.

Sosialistisen rakennustyön tempo on turvannut sosialismin voiton.

Te muistatte toverit, että ydinkohta keskuskomitean ja oikeistolaisten välisissä mielipide-eroavaisuuksissa oli juuri kysymys tempoista, kuten toveri Stalin viimeisessä puoluekokouksessa totesi: "Meidän tempommekaan ei miellytä". Viime aikoina nähdään kaikkialla maailmassa, kuinka sosialidemokraatit venäläisiin menshevikkeihin saakka arvostelevat juuri Neuvostoliiton rakennustyön tempoa. Se on erittäin kuvaavaa. Mitä esim. joku Dan kirjoittaa Neuvostoliitosta:

"Juuri sentakia, kun me emme halua taloudellista perikatoa (K.: Kuinka tämä rikollinen vielä teeskentelee!), täytyy meidän taistella raivoisaa tempoa vastaan, joka voi aiheuttaa taloudellisen romahduksen."

Tässä on asian ydin. Fritz Adler taasen, II Internationalen sihteeri, ei ole viime aikoina keksinyt mitään parempaa kuin parjauksen, että Neuvostoliitossa käytettäisiin "alkuperäisen kasaantumisen menettelytapoja". Nämä oliot esittävät jokaisen sosialistisen rakennustyön vaikeuden "todistuksena" Neuvostoliiton ulospääsemättömästä asemasta, mutta kun sitten Neuvostoliiton proletariaatin innostus ja sankarillisuus voittaa tämän vaikeuden, toisen toisensa jälkeen, niin nämä sosialidemokratian johtajat alkavat parjata "venäläisiä menettelytapoja", sillä he ovat kyllin valheellisia tunnustamaan totuutta. Mutta heidän valheensa kilpistyvät takaisin niihin tuhansiin sankarillisiin esimerkkeihin, joita työläiset Neuvostoliiton rakennustyössä päivittäin osoittavat. Minä mainitsen tässä vain yhden ainoan esimerkin. Stalingradin traktoritehtaan katto täytyi lasittaa 40 asteen pakkasessa. Tämän työn otti vapaaehtoisesti nuorisoliiton jäsenistä kokoonpantu lasitusprikaadi. Useat heistä täytyi viedä sairaalaan paleltunein käsin ja kasvoin. Mutta katto oli määräaikana lasitettu. (Suosionosoituksia). Tällaisia sankarillisia esimerkkejä vapaaehtoisesta innostuksesta sosialistisessa rakennustyössä on meillä Neuvostoliitossa tuhansia ja jälleen tuhansia.

Tässä yhteydessä minä tahtoisin viitata Neuvostoliiton kansanomaistuttamisessa olevaan puutteeseemme. Meidän lehdistömme kapitalistisissa maissa esittää asian miltei aina siten, kuin olisi täällä jo "kaikki hyvin". Tässä ilmenee todellinen rakkaus ja ihailu Neuvostoliittoa kohtaan,

mutta poliittisesti ei ole oikein, että me emme puhu ja kirjoita niistä todellisista vaikeuksista, joita Neuvostoliitossa on, vaan meidän vihollisemme. Täten eivät lehdistöämme lukevat työläiset voi ottaa oikeata kantaa vihollistemme parjauksiin. Tässä täysistunnossa saamme kuulla tov. Manuilskin alustuksen. Koko täysistunto odottaa suurella jännityksellä tätä alustusta. Me voimme sanoa tov. Manuilskille, että me haluamme kuulla myöskin rakennustyön vaikeuksista Neuvostoliitossa. Sitä vaatii vallankumouksellisen valistustyömme etu.

Valaistessamme Neuvostoliiton saavutuksia, ennen kaikkea taloudellisia saavutuksia, meidän täytyy varoa virheitä, jotka perimmiltään merkitsisivät myönnytystä sosialidemokratialle, joka suosittelee samansisältöistä "konstruktiivista" politiikkaa kapitalistisen järjestyksen puitteissa. Miltei kaikkialla on sosialidemokraattien keskuudessa huomattavissa tällainen työläisten Neuvostoliitoa kohtaan tunteman myötätunnon reformistinen riistäminen. Varsinkin austromarxistit rakentavat manööverinsä siihen, että Neuvostoliitossa toteutettu suunnitelmatalous on pohjimmiltaan "oikea ajatus", jota todennäköisesti voitaisiin käyttää vielä paljoa paremmin kapitalistisessa Itävallassa. Ja sitten esittävät he suunnitelmatalouden suunnitelmia ja reseptejä, jotka pitäisi toteuttaa kapitalistisessa valtiossa ilman vallankumousta. Tämä huijaus täytyy työläisille paljastaa, mikä ei voi olla niinkään vaikeata. — Turkissa haluavat kemalistit toteuttaa suunnitelmatalouden Neuvostoliiton mallin mukaan; sitä varten on sinne kutsuttu oikein asiantuntijoita Neuvostoliitosta. No, minä kyllä luotan neuvostoasiantuntijain pätevyyteen, mutta siitä huolimatta on hyvin epäilyttävää, onnistutaanko suunnitelmataloutta sovittamaan porvarillisen Turkin olosuhteissa. Sillä jos turkkilaiset vakavasti tätä yrittäisivät, täytyisi heidän alkaa juttu kapitalismin poistamisella ja lähinnä porvarillisen hallituksen kukistamisella. Mutta siihen he eivät vielä kai ole valmiit.

3. *Maailman talouspulan erittelyä.*

Vaikkakin esitetyt tosiasiat jo riittävät perustelemaan johtopäätöksen, että kapitalismin vakaantuminen nyt on tosiaankin loppunut, voi kuitenkin jäädä sijaa määrätylle epäilylle: ehkä se kuitenkin pian jälleen "herää", ehkä

se on vain valekuollut ... Tämä epäilys voi syntyä sitäkin paremmin, kun me aikaisemmin maailman talouspulan erittelyssä emme ole kiinnittäneet riittävästi huomiota maailman talouspulan kehitystendensseihin. Me olemme enemmänkin tehostaneet, mitä nykyisellä pulalla on yhteistä kapitalismin aikaisempien pulien kanssa ja vähemmän ottaneet huomioon nykyisen maailman talouspulan erikoisuudet. Niinpä on esim. paljon puhuttu talouspulan jaksottaisesta luonteesta, mutta jos vain tämä otetaan huomioon eikä mitään muuta, niin ei ymmärretä nykyisen maailman talouspulan erikoisuutta ja kehitystendenssejä, tämän pulan yhteyttä kapitalismin yleisen pulan kärjistymiseen. Jos asian tätä puolta ei riittävän konkreettisesti pidetä mielessä, ei ole mitään varmaa näköalaa ja silloin voi jokainen konjunktuuriheilahtelu, jokainen tilapäinen hintojen nousu (vaikkapa vain osakkeiden hintojen) aiheuttaa meidänkin riveissämme epäillystä, eikö sittenkin ole mahdollista, että kapitalismin vakaantuminen jälleen palaa. Tällaisia mielialoja herätti esim. Amerikan hallituksen viimeisin pörssimanööveri heti sosialidemokraattien riveissä. "Vorwärts" tervehti Amerikan hallituksen toimenpiteitä ratkaisevan "murroksen" alkuna ja vakuutti, "koko maailma on sille oleva tästä murroksesta kiitollinen". No, "murros" päättyi hyvin pian, sillä eihän ollut olemassa mitään realisia edellytyksiä aseman todelliseen parantumiseen.

Talouspulan erittelyssä täytyy myöskin varoa meidän puoleltamme sortumasta milloinkaan väärään objektivismiin, jota sosialidemokraatit esittävät kuvatessaan pulan yleisenä "onnettomuutena" tai "kohtalona", johon ei kukaan ole syyllinen, josta ei ketään voida syyttää. Meidän talouspulan arviomme on oltava kapitalismin *kritiikkiä*, sen on paljastettava kapitalismin todelliset kasvot joukoille, esitettävä kapitalistiluokka pulan kärjistäjänä, jota se todellisuudessa on.

Sellaisten pulailmiöiden arviossa kuin esim. kapitalististen yritysten vararikko, ei lehdistössämme aina esitetä johdonmukaisen kriitillistä näkökantaa. On erehdys luulla, että jokainen vararikko on omiaan aiheuttamaan pulan kärjistymistä ja syvenemistä. Niin ei lainkaan tarvitse aina olla. Aikaisemmissa kapitalismin talouspulissa, jotka voitettiin suhteellisen pian, oli luonteenomaista juuri vararikkojen suuri lukumäärä lyhyen ajan kuluessa

kuin myöskin hintojen äkillinen, romahduksellinen lasku.

Nykyisessä talouspulassa sitävastoin ne eivät ole luonteenomaisin ilmiö — vaikkakin vielä seuraisi useita eri yritysten romahduksia — vaan työläisten joukkoerottamiset, työpaikkojen sulkemiset, osatyöttömyys, palkkojen alentamiset jne. Määrätyssä mielessä voitaisiin jopa sanoa, että on *liian vähän vararikkoja*, jotta pula voitaisiin voittaa. Kuinka talouspulat aikaisemmin voitettiin? Juuri siten, että niin monet kapitalistiset yritykset äkkiä romahtivat samalla kuin muille siten olemassaolevat markkina-alueet — alentuneillakin myyntihinnoilla — näyttivät kyllin laajoilta avaamaan lisäarvon toteuttamisen näköalan tuotannon uudessa laajentamisessa. Tänään on asia siten, että kaikkein suurimmat finanssikapitalistiset konsernit ovat useimmiten niin yhdistyneet valtiokoneistoon, etteivät ne voi tehdä vararikkoa eivätkä tarvitse tehdä; sillä ne hallitsevat valtiota ja voivat mobilisoida senkin keinot tukemisekseen. Me tehostamme teesiehdotuksessamme tosiasiaa, että finanssiharvainvallan monopolivalta on nykyisin tullut niin tavattoman suureksi, että se kykenee, vaikkakaan ei mieliään myöden, niin kuitenkin määrätyissä rajoissa osoittamaan tehokasta vastarintaa pulan vaikutuksia vastaan. Mutta tämä ei suinkaan merkitse samaa kuin tehokas taistelu talouspulan voittamiseksi. Luonnollisestikaan ei ole ainoatakaan finanssiharvainvallan edustajaa, joka ei *toivoisi* kapitalistista ulospääsyä sekä maan mittakaavassa että maailmanmittakaavassa. Mutta missä määrin heidän taloudellinen käytäntönsä vastaa tätä yleistä toivomusta, se on toinen kysymys. Toimiiko Morgan päivittäisessä käytännössään todella saavuttaakseen Amerikan kapitalismin ulospääsyn pulasta? Sitä ei aina voida sanoa. Näillä olioilla on lähinnä paljon läheisempi huoli, heidän täytyy ensisijassa taistella oman riistovoittonsa puolesta. *Heidän omien yritystensä* päivittäinen ulospääsy pulasta — se on heidän lähin huolensa. Taistelu maan *koko kapitalismin* pulasta ulospääsyn puolesta ei suinkaan aina ole samaa kuin taistelu eri kapitalististen yritysten riistovoiton pelastamisesta. Varsinkin pula-aikana on näiden kahden asian välillä etuvastakohta ja jokaisessa tapauksessa, missä tämä vastakohta ilmenee, ovat pääomamagnaatit valmiit hylkäämään koko kapitalismin edut.

Nämä finanssipääoman jättiläiset — vähintään niiden

pääosa — eivät oikeastaan ole voineet huonosti pulan aikana. Tosin on osa näistä jättiläisistä eri maissa romahtanut, varsinkin sellaiset, joilla oli yli maailman ulottuvia kansainvälisiä yhteyksiä, kuten Kreuger, Saksan D-pankit, Banque du Credit Nationale Ranskassa, Lee Higginson Co Yhdysvalloissa jne. Mutta vain osa, eivät kaikki. Voidaanpa sanoa, että mahtavimmat pankit ja konsernit eivät yleensä ole kärsineet varsin tuntuvia tappioita. Eräitä esimerkkejä: suuret kemialliset trustit Saksassa, kuten IG väritrusti Saksassa ja Imperial Chemical Englannissa, ovat hyvin kestäneet pulan. Schneider-Creuzot Ranskassa on säilyttänyt sodanedelliset riistovoittonsa. Englantilaisten suurpankkien (kolmen "viidestä suuresta") viimeiset tilinpäätökset osoittavat, että ne v. 1931 ovat vähän pienentäneet osinkojaan, mutta ovat joka tapauksessa kyenneet jakamaan 14—18 %, jota Englannin olosuhteissa on yhä vielä pidettävä erinomaisen korkeana osinkona. Mutta kysymys ei ole vain siitä, missä määrin finanssikapitalistiset jättiläiset kykenevät säilyttämään riistovoittojensa aikaisemman absoluuttisen määrän, vaan siitä, että he yleensä vähemmän kuin muut kapitalistit, varsinkin vähemmän kuin kartellisoimattomat, kärsivät lovia riistovoitoissaan, s.o. kykenevät paremmin sälyttämään suuren osan pulan taakasta toisten kansankerrosten harteille. Tätä ei ole jätettävä mielestä.

4. *Nykyisen talouspulan ja finanssiharvainvallan pulapolitiikan erikoisuuksia.*

Minä yhdistän tärkeimmät näistä erikoisuuksista seuraaviin yhdeksään kohtaan:

1. Säilyttääkseen monopolihintansa ja riistovoittonsa monopolistiset yhteenliittymät rajoittavat tuotantoa ennenkuulumattomassa laajuudessa. Työpaikkoja, kaivoksia ja kuljetusvälineitä pidetään seisomassa ei kuukausivaan vuosimäärin. Yhdysvalloissa on 78 % malmiteollisuudesta, 85 % autoteollisuudesta pantu seisomaan, Englannissa 94 % laivarakennusteollisuudesta (siis vain 6 % työskentelee!), Saksassa on 66 % kone- ja malmiteollisuudesta seisauksissa jne. Monopolikapitalismi ei vain ehkäise tuotantovoimia, vaan tarkoituksellisesti niitä suuressa määrin tuhoaa. Minä en puhukaan kulutustavaroiden tuhoamisesta, kuten kahvin Brasiliassa ja veh-

nän Yhdysvalloissa, enkä myöskään teknillisten takaaskelien ilmiöistä, joista on lukematon joukko esimerkkejä kaikista kapitalistisista maista. Minä mainitsen vain seuraavanlaisia tosiasioita: Amerikalaiset insinöörit ehdottavat traktorien ja kombainerien korvaamista auroilla ja kuokilla. Englannissa laivanrakentajat itse perustivat osakeyhtiön vanhempien laivaveistämöiden hävittämistä varten. von Papenin hallituksen "työnhankintaohjelmassa" on myöskin suunnitelma 400.000 laivatonnin hävittämisestä ja tätä tarkoitusta varten hallitus antaa 12 milj. mk. valtion avustusta. Ranskalainen radikaali Cailleaux piti hiljattain esitelmän, jossa hän selitti teknillisen edistyksen "ihmiskunnan vitsaukseksi". Tämä merkitsee, että teknillinen edistys on tullut monopolikapitalismin riistovoiton vitsaukseksi. Tästä johtuu finanssipääoman edustajien vihamielisyys ja tuholaistyö teknillistä edistystä vastaan.

2. Monopolikapitalismi käyttää kaikkia keinoja tuotantokustannuksien pienentämiseksi. Kiireellisin tehtävä, jonka ratkaisussa teknillinen työpaikan johto kaikkialla puuhaa, on tuotannon järjestäminen siten, että sen supistuessa tuotantokustannukset pysyvät mahdollisimman alhaisina. Pääkeinona on realipalkan äärimmäinen alentaminen ja elävän työvoiman hyväksikäyttämisen häikäilemätön lisääminen.

3. Monopolistiset kartellit kykenivät määrätyissä rajoissa vastustamaan hintojen liikettä pulan aikana toisten myyjien ja ostajien kustannuksella. Ne eivät tosin kykene estämään hintojen laskua ylipäänsä. Eivätkä ne sitä yritäkään. Monopoliyhtymää kiinnostaa korkeat hinnat vain sikäli kuin se myy tavaroita, mutta missä se esiintyy ostajana, on se luonnollisesti kiinnostunut hintojen alenemisesta. Kysymys on ennen kaikkea "saksien" suurentamisesta monopolihintojen ja kartellisoimattomien tuotantoalojen hintojen välillä, ryövärihintojen välillä kotimaassa ja pilkkahintojen välillä ulkomailla. Niinpä esim. Saksassa on todettu, että vuodesta 1929 lähtien monopolihintaindeksi alentui 105:stä noin 84:ään, samalla kuin kartellisoimattomien hintojen indeksi laski 50:llä, s.o. puolella. Puolassa on monopolihintojen indeksi alentunut vain 1,2 pisteellä, mutta monopolisoimattomat 41 pistettä. Työväenluokan elintason kannalta on tukkukauppahin-

tojen ja vähittäiskauppahintojen välisillä saksilla suuri merkitys. Kun tukkukauppahinnat Yhdysvalloissa alenivat 32,8 %, alenivat vähittäiskauppahinnat siellä vain 21,9 %; Englannissa alenivat tukkuhinnat 43,6 %, vähittäishinnat vain 32,9 %; Saksassa ensinmainitut 30 %, jälkimäiset vain 22,3 %; Ranskassa ensinmainitut 32,6 %, jälkimäiset vain 6,1 %. Tämä kaikki luonnollisesti merkitsee työtätekevien joukkojen suunnatonta rosvoamista, kuin myöskin monopolisoituja tavaroita ostavien tai monopolistisille karteilleille tavaroitaan myyvien toisten kapitalistien ja tavaratuottajien tulojen riistämistä. Mutta tämä häiritsee pulamekanismin toimintaa ja viivyttää kriisin voittamista.

4. Ammottavat sakset teollisuustavaroiden hintojen ja korkeiden korkojen, velkojen ja kasvavien verojen raskaasti rasittaman maatalouden tuotteiden hintojen välillä jouduttaa talonpoikaiston häviötä ja köyhtymistä. Maataloustuotteiden hintojen jyrkkä lasku ei kuitenkaan tule proletariaatin hyväksi, sillä kauppakartellit pitävät vähittäishintoja paljoa korkeammalla tasolla.

5. Lukuisilta keskisuuruisilta ja pieniltä työpaikoilta kielletään luotto ja ne tempautuvat vararikkojen pyörteeseen samalla kuin suurimmille pankeille ja trusteille luottoa lisätään. On sentähden väärin puhua yleensä luottopulasta ja unohtaa, ettei se merkitse lähestulkoonkaan samaa kaikille kapitalisteille. Pääoman ulosvienti keskeytetään, lukuunottamatta poliittisia ja sotalainoja, samalla kuin finanssiharvainvallan voimakkaimmilla ryhmillä kerääntyy suunnattomat rahapääomat hyödyttöminä. Ranska ja Yhdysvallat ovat vetäneet kaikista maista suunnattomia kultavarastoja.

6. Jäätyneiden sijoitustensa pelastamiseksi monopolistiset kartellit ja suurpankit tukevat suurta joukkoa niistä riippuvia vararikkovalmiita yrityksiä. Tämä kuollut paino on sitten helpoittanut yksityisten jättiläiskonsernienkin tempautumista vararikkojen pyörteeseen, kuten Saksan D-pankin, Ranskan kansallisen Luottopankin jne.

7. Lukuisten vararikkoisten yritysten tervehdyttämistä tarkoittavien operationien (pääomien kirjoista poismerkinnät ja yhdistämiset, kontrolliosakepakkojen hankinta jne.) avulla ryöstetään pien- ja keskivarakkaita talletta jia ja joudutetaan monopoliyhtymien kasvamista. Tä-

män lisäksi yleinen suuri osakkeiden ja arvopaperien arvonalennus, joka eri maissa vaihtelee 45:stä 80:een %:iin, tarjoo erittäin suotuisan mahdollisuuden finanssiharvainvallan herruuden edelleen vahvistamiseen. Useiden vuosien kuluessa ennen talouspulaa monopolistiset yritykset harjoittivat laajassa mitassa kaikkialla pääoman vesittämistä. Eräs esimerkki: Yhdysvalloissa senaatin komissioni totesi, että United Steel Trust Co:n kaikkien yritysten todellinen arvo oli 450, korkeintaan 600 milj. dollaria, mutta tämän trustin osakepääoma 1½ milj. dollaria. Näin oli osakepääoman vesittämisellä pistetty taskuun noin 1 miljardi dollaria perustajan voittona. Kun nyt kuviteltu pääoma on romahtanut, voi yritys aikaisempien riistovoittojen alenemisesta huolimatta antaa tavattoman suuren voiton osakepääoman vielä enemmän alentuneelle arvolle. Pienten osakkeenomistajien joukko on pakotettu myymään arvonsamenettäneet osakkeet ja kuka niitä tänään voi ostaa, tekee loistavia afäärejä. Mutta kellä on rahaa ostaa? Sillä, joka saa luottoa. Mutta luottoa saavat finanssiharvainvallan huiput. Rahanarvon alenemisen avulla ovat suurkapitalistit ja suurpääoman omistajat useimmissa maissa päässeet huomattavasta osasta velkojaan ja työläisten palkkoihin samoinkuin kaupunkien pikkuporvariston, koroillaaneläjien jne. säästöihin ja tuloihin on isketty perusteellinen lovi.

9. Finanssiharvainvallan vaikutus rikkaimpien ryhmien eduksi porvarilliset hallitukset pelastavat yksityisiä trusteja, konserneja, pankkeja, sotavarustusteollisuuden tehtaita vararikosta, myöntämällä niille valtionapua erilaisissa muodoissa: lainoina, luottona, luottovakuuksina, ylimääräisinä tilauksina, tulli-, vero- ja valuuttahelpotuksina, avustuksina, osakepääoman merkitsemisinä jne. Tämä tapahtuu valtiotalouden ja emissionipankkien kustannuksella vaarantamalla rahanarvon vakavuutta ja keräämällä suunnattomia taakkoja maan koko talouselämän mutta ensisijassa työtätekevien niskoille.

5. *Mihinkä talouspula "kasvaa"?*

Talouspulan kehittymisen nämä erikoisuudet ja hallitsevan monopolikapitalismin koko politiikka, samoinkuin se tosiasia, että proletaarisen diktatuurin suuri maa on riistetty kapitalismin maailman järjestelmästä, häiritse-

vät nyt sitä tavallista kulkua, joka talouspulalla vapaan kaupan olosuhteissa oli. Pulan voittaminen tavanmukaista tietä (tavaravarastojen tyhjentämisellä ja yleisellä kuluttamisella, peruspääoman arvon vähentämisellä, kapitalistisen talouden perusteellisella puhdistamisella vanhentuneista ja kannattamattomista, heikoista ja mädistä yrityksistä, teknillisillä parannuksilla ja tuotantokyvyn kohottamisella, uusien markkina-alueiden hankkimisella jne.) vaikeutuu tavattomasti. Mutta tästä ei suinkaan seuraa — kuten eräät puoltrotskilaisen kannan omaavat teoreetikot ovat väittäneet — kapitalismin automaattinen luhistuminen. Siitä on lähinnä seurauksena vain työväenluokan äärimmäinen kurjistuminen, kaupunkien pikkuporvariston, laajojen talonpoikaisjoukkojen, maatalous- ja siirtomaiden tuhoutuminen. Mutta mitä enemmän monopolistinen pääoma tällä politiikallaan saa tuloksia, sitä enemmän romahtavat sisäiset ja ulkoiset markkinat, sitä enemmän kietoutuu kapitalismi pulan kouriin. Yhä läheisemmäksi tulee hallitsevan porvariston silmissä määrätty ulospääsy ainoana kapitalistisena ulospääsynä talouspulasta: taistelu työtätekeviä luokkia ja muita maita vastaan, fasistinen diktatuuri, kauppasota ja aseellinen imperialistinen sota.

Näitä nykyisen taloudellisen maailmanpulan kehittymistendenssejä täytyy perusteellisesti harkita ja pitää ne lujasti mielessä, jotta hälvennettäisiin kaikki sellaiset kuvittelut, että pula voitaisiin vielä voittaa joidenkin selittämättömien ja odottamattomien taloudellisten luonnontapauksien avulla, ehkä "ensi keväänä" tai "ensi syksynä" jne. Mistä tämä uusi konjunktuuri tulisi? No, sanotaan: pulanhan *täytyy* toki kerran loppua, — sehän on "ohimenevä pula"; odotetaan siksi kunnes pula on saavuttanut syvimmän kohtansa, silloin pysyvä pääoma uudistuu ja uusi nousukausi alkaa. Mutta jo neljä vuotta on odotettu tämän kiertokulun "syvintä kohtaa", ja mitä kauemmin me odotamme, sitä kauemmaksi me tulemme tästä syvimmästä kohdasta, sitä vaikeampi on kapitalismin luiskahtaa talouspulan kourista. Pysyvä pääoma uusiutui jo ennen pulaa rationalisoimisen aikana. "Juuri siinä oli virhe", — sanoo Otto Bauer —, josta Lenin kerran lausui, että hän on "paras sosialipettureista". (Tov. Lenin selitti myöskin heti, mitä hän sillä tarkoitti: "oppinut idiootti, täysin parantumaton".) Tämä oppinut

idiootti puhuu nyt "väärästä rationalisoimisesta", vaikka on selvää, että monopolikapitalismi ei voinut tehdä toisin, sikäli kuin se kapitalistisen luontonsa mukaisesti halusi saada korkeita riistovoittoja.

Aikaisemmin talouspula *kykeni* mekanisminsa avulla luomaan oman voittamisensa edellytykset. Minkätähden ei tänään? Sentähden, että monopolipääoma on saanut sellaisen ylivoimaisen mahtiaseman, ja voi säilyttää asemansa suureksi osaksi maan koko talouselämän etujen kustannuksella nojautumalla valtion koko koneistoon. Tämä ei merkitse mitään kehittymistä valtiokapitalismiin, kuten kerran tov. Buharin ajatteli, ei mitään kehittymistä yksityismonopolin valvontaan valtion taholta, vaan päinvastoin kehittymistä yksityismonopolin valvontaan valtioon nähden. Koko valtio sonnustetaan riistovoittojen pelastamiseksi. Tämän avulla onnistutaan pelastamaan vararikosta ei kaikkia, mutta mahtavimmat.

Eikö sitten ole mitään kapitalistista ulospääsyä pulasta? Leninhän on sanonut — ja sitä me toistamme hyvin usein —, ettei ole olemassa mitään ulospääsemättömiä tilanteita. Kyllä, nykyisestä talouspulasta voi olla kapitalistinen ulospääsy. Jos esim. Yhdysvallat voittavat Japanin, voi Yhdysvalloille ehkä ilmestyä väliaikainen ulospääsy tästä pulasta. Japani taasen voi löytää kapitalistisen ulospääsyn pulasta, jos Japani voittaa Yhdysvallat. Tällaisia mahdollisuuksia ei voida kieltää, *mutta pulasta ei ole mitään puhtaasti taloudellista ulospääsyä.* Kapitalistisen ulospääsyn mahdollisuus pulasta — tuolle tai tälle maalle — voi olla vain kapitalistiluokan taloudellisten taistelukeinojen menestyksellisessä käyttämisessä yhdessä porvarillisten valtioiden väkivaltakeinojen kanssa, sodassa toisia kilpailijoita, finanssipääoman sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan ja niiden kukistamisessa.

6. Loismaisuus ja rappeutuminen.

Koko kapitalistisessa maailmassa on nykyisin havaittavissa lukuisia "lopun alun" merkkejä. Ennen kaikkea loismaisuuden ilmiöiden tavaton kasvaminen. Lenin puhui jo ennen sotaa "koronkiskuri-imperialismista". Mutta sellaisia koronkiskuriuden ja loismaisuuden kukkasia, joita tänään on nähtävissä, voitiin aikaisemmin tuskin

kuvitella. Minä viittaan vain erääseen ilmiöön: miten tavattomasti suurissa kapitalistisissa maissa onkaan kasvanut lainapääoman osuus tuotantopääoman kustannuksella. Saksassakin on tämä osuus nykyisin 13 %; se on tavattoman korkea määrä, kun otetaan huomioon, että Saksassa vajaa 10 vuotta sitten pienten säästäjien ja koronnauttijoiden suurin osa niin perusteellisesti "vapautettiin" yksityisomaisuudestaan inflationin avulla. Saksan teollisuuden velkataakka on 58 miljardia markkaa, maatalouden 12 miljardia. Englannissa on lainapääoman vuotuinen tulo 26 %, siis enemmän kuin neljännes koko kansallistulosta! Se merkitsee koroillaaneläjien, vain kuponginleikkaamisesta elävien loisten laajaa kerrosta; viimeaikoina suurpankit vuorostaan rosvoavat näitä yhä rohkeammin. Englannin valtion velat ovat 74 miljardia kultaruplaa, teollisuuden pankkiluotto 20 miljardia. Samanlaisia ilmiöitä on myöskin Ranskassa ja Yhdysvalloissa. Huolimatta kasvavasta vajauksesta ja valtiotalouden täydellisestä romahtamisesta lisäävät porvarilliset valtiot armeija-, poliisi-, byrokraattisen koneiston menoja ja korkotaakkaa siinä määrässä, että nämä menot muodostavat Englannissa, Ranskassa, Belgiassa, Puolassa jne. 60—70 % tulo- ja menoarviosta.

Porvariston eri piirien välillä kasvaa riita ja eripuraisuus nykyisissä olosuhteissa kiertämättömästi. Finanssiharvainvaltakaan ei ole täysin yhtenäinen ryhmä. Jokaisen maan finanssiharvainvallan huippujen välillä on runsaasti erimielisyyttä ja kilpailua, mutta vielä enemmän porvariston muissa piireissä, joita finanssiharvainvalta riistää. Kaikissa kapitalistisissa maissa ilmenee samanaikaisesti tuhkatiheään loistavia "panamajuttuja". Mutta ei ole oikein kuvitella, että sellaiset kapitalistisien jättiläisryövärien loistoesimerkit kuin Kreuger tai Deterding olisivat joitain poikkeuksia. Päinvastoin, sekä menettelytavoiltaan että luonteeltaan ovat nämä juuri nykyisen ajan tyypillisiä finanssimagnaatteja; heillä oli vain se kova onni, etteivät he suurten epäonnistumistensa jälkeen voineet välttää *paljastumistaan*. Kun tähän vielä lisätään rappeutuneisuus- ja mädännäisyysilmiöt muilla aloilla, rikoksellisuuden lisääntyminen, fasistinen roistoilu jne., onkin meillä todellinen kuva loppuaan kohti rientävästä kapitalismista.

7. *Muutokset työväenluokan asemassa.*

Luonnollisesti olisi kuva aivan epätäydellinen, jos siitä puuttuisi kapitalismin haudankaivaja, ellei otettaisi huomioon talouspulan yhteiskunnallisia seurauksia, ennen kaikkea muutoksia työväestön asemassa, jotka yhä enemmän kypsyttävät pohjaa työtätekevien vallankumouksselliselle taistelulle. Minun täytyy sanoa, että meidän käytettävissämme on hyvin puutteellinen ainehisto työväenluokan asemasta, siitä, kuinka se pulan aikana on eri maissa ja alueilla kehittynyt. On välttämätöntä kohdistaa siihen enemmän huomiota, sillä todellinen joukkopolitiikka ei ole mahdollista ilman työväestön kerrosten ja muiden työtätekevien aseman konkreettista tuntemusta, varsinkaan, kun tämä asema nykyisin hyvin nopeasti muuttuu. Jos esim. ei oteta huomioon, kuinka perusteellisesti Puolan kaivostyöläisten työpalkan realiarvo pula-aikana on laskenut (ja nämä kuuluvat kuitenkin suhteellisesti parhaimmin palkattuihin työläiskerroksiin Puolassa), ei voida selittää tosiasiaa, että Puolassa lakkoaalto kulkee korkeampana kuin Saksassa. Tämä ei luonnollisestikaan anna koko selitystä, mutta kyllä osan siitä. Talouspulan seuraukset, varsinkin suunnaton joukkotyöttömyys aiheuttavat lisävaikeuksia lakkoliikkeen kehittämiselle. Nämä tosiasiat me olemme aikaisemminkin todenneet. Meidän on vain lisättävä, että nämä vaikeudet ovat vain määrättyyn rajaan asti esteenä taloudellisille taisteluille. Kun tämä raja on saavutettu, eivät joukkotyöttömyydestä ja talouspulasta johtuvat esteet enää vaikuta.

Kun tarkastetaan niitä moninkertaisia ryhmiä, joita työväenluokassa pelkästään työttömyyden perusteella muodostuu, voidaan erottaa kokonainen joukko eri kategorioita: "täydellä" palkalla ja osapalkalla täyden ajan työskentelevät, osatyöttömät, pakkotyöläiset, kokonaan työttömät, "täyttä" avustusta nauttivat, pienennettyä avustusta saavat, kolmannet, jotka saavat vain hyväntekeväisyysavustusta, ja ne, jotka eivät saa mitään avustusta. Jokaisen työläisen edessä on vaara pudota huomenna siitä piiristä, jossa hän on tänään, lähimpään tai vielä alempaan kategoriaan, ja tosiasiassa vyöry kulkee yhä syvemmälle ja syvemmälle. Luonnollisesti on tämä tavattoman vaikea asema työpaikoissa työskenteleville

työläisille lisäesteenä lakkotaisteluiden kehittämisessä. Mutta vain määrättyyn rajaan asti, siihen asti, kun he tuntevat asemansa työstä huolimatta niin sietämättömäksi, että he ovat valmiit ottamaan lakkotaistelun riskin.

Talouspula on kaikkialla huomattavasti pienentänyt porvariston mahdollisuuksia lahjoa työväestön ylempiä kerroksia. Työläisaristokratian piiri tulee yhä kapeammaksi ja sen kautta heikentyy myöskin reformismin ja sosialidemokratian yhteiskunnallinen pohja. Kuitenkin on olemassa myöskin sellaisia uusia ilmiöitä, että määrätyt työläiskerrokset, vaikka eivät saakaan korkeampaa palkkaa, ovat siinä suhteessa etuoikeutetussa asemassa, että heille on turvattu työn saanti. Nämä ovat ennen kaikkea ammattimaisia fasistisia lakonrikkuriryhmiä ja muita senkaltaisia. Mutta tämä ei luonnollisestikaan voi muodostua miksikään laajaksi yhteiskunnalliseksi ilmiöksi.

Tärkeitä seurauksia on sillä tosiasialla, että finanssipääoma kaikissa kapitalistisissa maissa pyrkii alentamaan myöskin laajojen *talonpoikaisjoukkojen* elintasoa. Se on, kuten tunnettua, viime aikoina synnyttänyt miltei kaikkialla taisteluluontoisia talonpoikaisliikkeitä, jotka useissa maissa, kuten Puolassa, Jugoslaviassa jne. jo ovat muuttuneet talonpoikaiskapinoiksi.

8. Vallankumouksellisen nousun kasvaminen.

Mikä on tämän kehityksen poliittinen seuraus? Se on vallankumouksellisen nousun voimakas kasvaminen. Kuinka tästä näkökulmasta on arvioitava hetki, jota me nyt elämme, sen jälkeen kun kapitalistinen vakaantuminen on päättynyt? Me sanomme teesiluonnoksessamme, että tapahtuu siirtyminen sotien ja vallankumouksien uuteen jaksoon. Me emme vielä ole sotien ja vallankumouksien uuden jakson kaudessa, mutta nopean siirtymisen prosessissa siihen. Tämä nopean siirtymisen luonne on myöskin ominaista nykyiselle vallankumoukselliselle nousulle. Toveri Lenski on kysynyt, eikö tätä voida merkitä vallankumouksellisen nousun uudeksi vaiheeksi. On selvää, että vallankumouksellisen nousun kehittyminen on jo kohonnut paljoa korkeammalle kuin mitä oli laita KI:n viimeisen täysistunnon aikana. Mutta minä en kutsuisi nykyistä hetkeä vallankumouksellisen

nousun "uudeksi vaiheeksi", jotta en rajoittaisi sen siirtymisluonnetta. Sanonta "uusi vaihe" synnyttää sen vaikutelman kuin nousu jäisi määrätylle tasolle, kuin sillä olisi tasallinen luonne. Mutta vallankumouksellisen nousun koko luonteessa kuvastuu nykyisin nopea siirtyminen, se kehittyy yhä edelleen, nousee yhä korkeammalle.

Sitten imperialistista sotaa seuranneen ensimmäisen myrskykauden ei ollut niin paljon ja niin vallankumouksellisia joukkotaisteluja kuin nykyisin useimmissa maissa. Useissa maissa, jotka poliittisesti ovat vielä suhteellisen kehittymättömiä, ovat suuret joukkotaistelut kuitenkin vasta erillisiä ilmiöitä. Ottakaamme sellainen maa kuin Ruotsi, jossa sotaväki viime vuonna ampui lakossa olevia paperityöläisiä Ådalenissa. Tällaista tapahtui tässä maassa ensimmäisen kerran nykyisen sukupolven elinaikana. Tästä puhkesi alkuvoimaisella raivolla kommunistisen puolueen aktiivisella osanotolla — se on tunnustettava — suurien myötätuntoisuuslakkojen liike myrskyisine mielenosoituksineen jne. Sellaisissa olosuhteissa kuin Ruotsissa se meni pian ohi ja sitten tuli väliaika, jona liike on heikko, on vain pieniä lakkoja tai ei ollenkaan. Eikä ole mahdotonta, että Belgiassakin sen jälkeen kun kaivostyöläisten nykyinen suuri lakkotaistelu on päättynyt, tulee muutamien kuukausien hiljaisuus. Näin me näemme useissa maissa nyt vallankumouksellisen nousun luoteen ja vuoksen vaihtelevan. Mutta on sellaisiakin maita kuin Espanja ja Puola, joissa jo pitemmän aikaa on ollut korkea vallankumouksellinen lakkoliike ja taloudellisten ja poliittisten lakkojen myrskyisä aalto.

On myöskin pidettävä mielessä, että suurilla lakoilla on kaikkialla toinen luonne kuin aikaisemmin. Ei ole riittävän selvää sanoa, että näillä lakoilla on poliittinen luonne. Suurimmilla lakoilla on aikaisemminkin ollut poliittinen luonne. Mutta nykyisillä suurilla lakkotaisteluilla on vallankumouksellinen tai vähintään puolvallankumouksellinen luonne. Itse Ranskassa ovat useita lakkoja suoranaisesti seuranneet barrikaaditaistelut. Vielä enemmän ovat suuret lakot Puolassa, Tsekko-Slovakiassa, saaneet määrätyssä mielessä kansalaissodan luonteen (luonnollisesti vasta sanan rajoitetussa mielessä). Minä viittaan vain sellaisiin suuriin lakkoihin kuin

Brüxissä ja "Hortensiassa". Hyvin luonteenomainen oli Tokion maanalaisen radan rautatieläisten lakko: suhteellisen pieni työläisjoukko (noin 200) sulkeutui vaunuineen maanalaisen radan tunneliin, eristäytyi piikkilanka-aidalla muusta maailmasta, laski sähkövirran piikkilanka-aitaan ja puolustautui menestyksellisesti useita päiviä ylivoimaista poliisijoukkoa vastaan siksi kunnes he saivat lakkovaatimuksensa läpi. Eikä tämä ole suinkaan japanilaisten toverien ainoa tällainen esimerkki.

Lakkoliikkeelle on nykyisin useimmissa maissa luonteenomaista, että syntyy lakkotaistelujen uusia muotoja, että taistelun menettelytavat tulevat terävämmiksi ja muodot vallankumouksellisemmiksi, että taloudelliset lakot muuttuvat aitovallankumouksellisiksi taisteluiksi. Nämä eivät enää ole satunnaisia yksityisilmiöitä, se on vallankumouksellisen liikkeen tyypillinen kehitys. Varsinkin Espanjassa olemme useiden kuukausien aikana miltei keskeytymättä voineet havaita sellaisia vallankumouksellisia lakkotaisteluja, joita Espanjan proletariaatti ei milloinkaan aikaisemmin ole elänyt. Ennen kaikkea näissä taisteluissa tapahtuu Espanjan vallankumouksen edelleen kehittyminen.

Tämän ohessa ei luonnollisestikaan saa unohtaa vallankumouksellisen nousun kehittymisen *epätasaisuutta*. Ei olisi oikein valita vain eri maiden työväenliikkeen vallankumouksellisimpia esimerkkejä, laskea ne yhteen ja niihin viitaten väittää: tilanne on jo kypsä vallankumoukselle. Ei, epätasaisuuden laki koskee myöskin vallankumouksellisen nousun kehittymistä. Ellei tätä oteta huomioon kansainvälisen liikkeen arvioinnissa, johdutaan ehdottomasti liioiteltuun arvioon. Työväenluokan radikalisoituminen kehittyy kaikkialla, mutta ei yhtenäisesti. Kaikkialla tämä radikalisoituminen ei ilmene niin suuremmoisesti kuin Saksan viimeisissä valtiopäivävaaleissa. Englannin viimeisissä parlamenttivaaleissa esim. työväenluokan radikalisoituminen ei ilmennyt juuri lainkaan. Työväenpuolue tosin menetti 2 miljoonaa ääntä, ja eräät toverit tahtoivat pitää tätä työväenluokan radikalisoitumisen merkkinä. Mutta miltei kaikki nämä äänet annettiin vanhoillisille. Tällainen valitsijain yliloikkaus ei ole suinkaan työväenluokan radikalisoitumisen tie. Siitä huolimatta on työväenluokan radikalisoituminen myöskin Englannissa tosiasia. Se ilmeni syksyllä viime

vuonna myrskyisissä työläisten mielenosoituksissa. Ensimmäistä kertaa pitkiin aikoihin valtasi työläisjoukot siellä alkuvoimainen taistelukiihko katujen valloittamisesta, ne aseistautuivat seipäin ja katukivin heittääkseen niillä poliiseja päähän. Tämä ei tapahtunut vain yhdessä kaupungissa, vaan useissa kaupungeissa. Se oli jotain uutta vanhassa Englannissa. Samaan aikaan syntyi liike Englannin sotalaivastossa. Eikä myöskään voida sanoa, etteikö Englannissa olisi lakkoliikkeitä. Siellä on ollut joitakin suuriakin lakkoliikkeitä. Mutta luonnollisestikaan työläisten radikalisoitumisen prosessi Englannissa ei vielä ole sellaisella korkealla tasolla kuin esim. Saksassa, Puolassa tai Espanjassa. Mutta Saksassakin on ilmiöitä, jotka osoittavat radikalisoitumisprosessin epätasaisuutta. ADGP (Saksan reformistinen ammattijärjestö) on menettänyt paljon jäseniä, Amsterdamin Internationalessa on syvä kriisi. Mutta meidän vallankumouksellinen ammatillinen opposiotionimme on voittanut kovin vähän. Minä en tiedä, onko meillä ylipäänsä tarkkaa tilastoa vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen kehityksestä, mutta joka tapauksessa ovat tulokset tällä alalla sellaisia, että ne vain heikosti kuvastavat työväenluokan radikalisoitumista.

On olemassa väärä käsitys, että sosialidemokratian "vasemmistolaiset" manööverit jouduttaisivat työväestön radikalisoitumista. Toveri Lenski ilmoitti politsihteeristössä, että Puolassa tämä käsitys johti eräät toverit hyväksymään kannan sosialidemokraattien "vasemmistolaisten" manööverien "kaksiteräisyydestä". Toveri Lenski on aivan oikein arvostellut tämän käsityksen oikeisto-opportunistiseksi. Tsekko-Slovakiassa on tällainen käsitys johtanut eräät toverit siihen, että he määrätyissä tapauksissa jäävät täydellisesti sosialifasistien häntään. Minä en tunne näitä tapauksia lähemmin, mutta Tsekko-Slovakian kompuolueen edustajat tulevat siitä täällä kertomaan. Saksassa kuultiin jonkun aikaa sellaisia mielipiteitä, että ne työläiset, jotka aikaisemmin eivät ole osallistuneet mihinkään poliittiseen liikkeeseen, mutta sitten ovat liittyneet kansallissosialisteihin, ovat radikalisoitumisen tiellä. Tällaista käsitystä ei mitenkään voida pitää oikeana. Tässä tapauksessa voidaan korkeintaan puhua asianomaisten työläisten eräänlaisesta aktivisoitumisesta, mutta ei lainkaan heidän radikalisoitumises-

taan vallankumousta lähentyvässä mielessä. Sillä heidän lähentymisensä fasismiin merkitsee etääntymistä vallankumouksesta.

9. *Tärkein poliittinen johtopäätös.*

Näin tapahtuu *siirtyminen* ei vain taloudessa ja kansanvälisten vastakohtien ja sodanvaaran kärjistymisessä, vaan myöskin vallankumouksellisen nousun kehittymisessä. Me kuljemme uutta kautta kohden. Me emme vielä ole niin pitkällä. Me olemme vasta siirtymässä siihen. Mikä poliittinen johtopäätös meidän on tästä objektiivisen aseman arviosta vedettävä? Minä haluan todeta sen heti: Kun me nyt olemme siirtymässä vallankumouksien ja sotien uuteen kauteen, täytyy meidän ponnistaa kaikkemme *proletariaatin ja muiden työtätekevien valmistamiseksi uuden kauden valtataisteluihin.* Tämä johtopäätös vedetäänkin teesiehdotuksessa. Se voinee herättää eräissä tovereissa sellaisia arveluja, että tämä strateginen tehtävä on ehkä liian pieni tilanteen suureen kärjistymiseen nähden. Mutta onko tosiaankin niin vähäistä, kun me täyssisältöisenä asetamme tehtävän proletariaatin valmistamisesta? Ei, oikein ymmärrettynä se merkitsee proletariaatin kaikinpuolista ja *vallankumouksellista* valmistamista ja se ei ole mikään pieni tehtävä. Kun me teesiehdotuksessa puhumme bolshevistisen joukkotyön vahvistamisesta ja jouduttamisesta työväenluokan vallankumouksellisen tietoisuuden ja vallankumouksellisen valmiuden kohottamiseksi, ei sillä ole suinkaan ymmärrettävä pelkkää propagandistista valistusta. Se olisi itse asiassa liian vähän. Mutta mehän puhumme teesiehdotuksessa "alhaaltakäsin luotavan yhteisrintamalinjan järjestelmällisestä toteuttamisesta", "tarttumisesta jokaiseen työläisiä kuohuttavaan tapaukseen, jokaiseen luokkavihollisen hyökkäykseen", siitä, että aina on asetettava "konkreettisia tunnuksia, joilla tosiaan voidaan mobilisoida joukot taisteluun". Me puhumme myöskin välttämättömyydestä "solmia, laajentaa, ja lujittaa jokaisen kompuolueen alituista elävää yhteyttä työväen enemmistön kanssa". Lenin vaati tätä ei vain vallankumouksellisen liikkeen tappioiden jälkeen, vaan kaikissa tilanteissa, myöskin 1917 vallankumouksellisen tilanteen kuumuudessa. Samoin vuonna 1920, kun hän

kirjoitti lentokirjasensa "radikalismin penikkataudista"; se oli juuri ennen Saksan maaliskuun taisteluja, aikana, jolloin vallankumouksellinen nousu oli hyvin korkealla sekä Saksassa että useissa muissa maissa. Silloin Lenin terotti erikoisesti, että meidän on, voidaksemme voittaa, solmittava elävä, alituinen yhteys kommunistisen etujoukon ja työväenluokan laajojen joukkojen välillä.

Meidän teesiehdotuksestamme käy siis selville, mitä erilaisia, tärkeitä puolia proletariaatin valmistelu edessä oleviin vallankumouksellisiin valtataisteluihin sisältää. Mutta mitä itse tähän sanamuotoon tulee, emme me halua vain toistaa, mitä me aikaisemmin usein olemme Kominternin teeseissä sanoneet, ja minä panen suuren merkityksen siihen, että kaikki toverit ymmärtävät minkä tähden me emme sitä halua tehdä. Nyt on uusi tilanne, tapahtuu nopea siirtyminen vallankumoukselliseen tilanteeseen, — juuri sentähden täytyy meidän tänään formuleerata päivänpolttava perustehtävämme hiukan toisin kuin aikaisemmin. Me sanomme tänäänkin, että työväenluokan enemmistön *voittamisen* tehtävä "pysyy täydellisesti voimassa". Tämän tehtävän me olemme asettaneet strategiseksi päätehtäväksemme ainakin Kominternin III. kongressista alkaen, ja, ellen minä erehdy jo I. kongressista lähtien. Ohjelmassamme se on samoin asetettu sellaisena koko esivallankumouksellista kautta varten. Tämän kanssa ei suinkaan ole ristiriidassa meidän toinen formuleerauksemme, joka on erikoisesti sovitettu nykyiseen hetkeen; päinvastoin, molempien formuleerauksien sisältö peittää suurimmaksi osaksi toinen toisensa.

Kun me sanomme, että kommunistisen puolueiden on nykyisin valmistettava sekä itseään että työväenluokan joukkoja edessäoleviin suuriin vallankumouksellisiin taisteluihin, varsinkin ja ennenkaikkea edessäoleviin suuriin ratkaiseviin valtataisteluihin, taisteluun proletariaatin diktatuurista, niin tämä formuleeraus terottaa huomion samalla sekä tämänpäiväisiin että tuleviin tehtäviin. Niin tärkeätä kuin onkin, ettei unohdeta tämänpäivän tehtäviä, yhtä välttämätöntä on myöskin pitää lujasti mielessä, mitä huomenna tulee tapahtumaan. Näiden molempien puolien toisistaan erottaminen johtaa heti syrjäpyrintöön. Leninististä on tämän päivän vallankumouksellinen työ ja osallistuminen tämänpäivän joukkotaisteluihin

proletariaatin joukkojen valmistamiseksi huomisiin vielä suurempiin, vielä vallankumouksellisempiin taisteluihin. Ehdottamamme formuleeraus viittaa juuri siihen, että kysymys on vallankumouksellisen *luokan*, proletariaatin laajojen joukkojen eikä vain etujoukon valmistamisesta. Mihinkä on työväenluokkaa valmistettava? Ei minkälaisiin taisteluihin tahansa, vaan "edessäoleviin suuriin vallankumouksellisiin taisteluihin". On selvää, että valmistautuminen sellaisiin taisteluihin on oltava aivan toisenlaista kuin valmistautuminen joihinkin pienempiin taisteluihin.

Puhemiehistö on siis menetellyt oikein, kun se hyväksyi tämän formuleerauksen määritelläkseen päivänpolttavat perustehtävät. Tätä formuleerausta ovat käyttäneet sekä Lenin että Stalin. Meistä tuntuu, että se tänään on paikallaan paremmin kuin koskaan aikaisemmin. Vai haluaako joku väittää, että proletariaatti kapitalistisissa maissa, joiden vallankumouksellista työväenliikettä me täällä edustamme, jo olisi riittävästi valmistautunut edessäoleviin suuriin valtataisteluihin? Kun me ajattelemme tehtäviä vallankumouksellisessa tilanteessa tai sotatilanteessa, joka saattaa tulla yllättäen, emme voi sanoa, että edes Saksassa, jossa kuitenkin on meidän paras osastomme kapitalistisessa maailmassa, enempää puolue kuin proletariaatin laajat joukotkaan olisivat riittävästi valmistautuneet tällaiseen tilanteeseen. Vai onko meillä jo työpaikkoihin lujasti ankkuroituneet ryhmät ja solut, joita vihollinen ei voi pois juuria ja joiden aktiivisuus on takeena siitä, että kompuolue sellaisessa tilanteessa ei vain *halua* täyttää velvollisuuttaan, vaan myöskin *kykenee* sen tekemään? Pieni esimerkki: jokainen meistä tietää, että vallankumouksellisessa ja sotatilanteessa esim. työläisnaisten osallistuminen joukkotaisteluihin ja luokkatietoisten kommunististen naisten osallistuminen puoluejärjestön työhön on erittäin tärkeätä ja välttämätöntä. Mutta kuinka vähän me olemmekaan näitä naisia järjestäneet! Eikö ole olemassa työpaikoissa ja ammatillisissa järjestöissä suoritettavan kommunistisen työn aliarvioimista? Eikö ole ollut ADGB:n ja sosialidemokratian joukkovaikutuksen aliarvioimisen tapauksia? Eikö ole ollut työläisten päivittäisten osavaatimusten puolesta käytävän taistelun järjestämistehtävän laiminlyömistä ja ymmärtämättömyyttä? Minä olen var-

ma, että saksalaiset toverit, ennen kaikkea toveri Thälmann, ovat valmiit avoimesti sanomaan: kyllä, meillä on näitä puutteita. Saksan Kommunistinen Puolue on kyllin vahva vetämään esille puutteensa ja päättävästi käymään käsiksi niiden voittamiseen.

Mutta kun niin on, etteivät edes Saksan KP ja Saksan proletariaatti vielä ole riittävästi valmistautuneet edessäoleviin valtataisteluihin, kuinka silloin voidaan sanoa, että tämä valmistautuminen olisi pieni tehtävä? Missä on tämä tehtävä jo ratkaistu, niin että me jo voisimme käydä käsiksi toiseen, suurempaan tehtävään? Näin ei ole asianlaita missään kapitalistisessa maassa. Kukaan ei voi vakavissaan edellyttää, että me kirjoittaisimme teesejä suunnataksemme osastomme yksipuolisesti proletariaatin propagandistiseen valmistamiseen edessäoleviin valtataisteluihin. Ei voida kieltää, että joissakin kompuolueissa on tehty tällaisia virheitä. Saksankin puolueen riveissä oli määrätynlaisia pyrkimyksiä osittain korvata sellaisten radikaalisten tunnusten kuin kansanvallankumous puolesta harjoittelevalla propagandalla paljoa vaikeampi, vallankumouksellinen työ osataistelujen todella kehittämiseksi. Me sitävastoin korostamme: eräs *perusedellytyksiä*, joka meidän on työssämme alituisesti otettava huomioon, on, että proletariaatti ei vallankumouksellistu pelkällä propagandalla ja agitationilla, vaan ennen kaikkea *oman, nykyhetken osataisteluissa saamansa kokemuksen kautta.*

Proletariaatin valmistamisen tehtävä edessäoleviin suuriin vallankumouksellisiin taisteluihin — ja useissa maissa edessäoleviin ratkaiseviin valtataisteluihin — on täydellisessä sopusoinnussa teeseissä annettuun objektiivisen aseman arvioon. Tämä valmistautuminen on meidän *strateeginen siirtymisemme* edessäolevaan vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon. Joka siinä, kun me toteamme "kapitalistisen vakaantumisen päättymisen", ei näe vain pelkkää fraasia, vaan tärkeän tosiasian, joka velvoittaa poliittisiin johtopäätöksiin, hän, jos hän on kommunisti ja vallankumouksellinen, marxisti ja leninisti, vetää juuri johtopäätöksen: vallankumouksellisen miljoona-armeijan mitä pikaisin valmistaminen edessäoleviin valtataisteluihin, ennen kaikkea suurissa kapitalistisissa maissa!

Kun me tiedämme, että juuri nyt tapahtuu siirtyminen

valtataistelujen uuteen kauteen, vallankumouksien ja sotien uuteen jaksoon, voidaan nykyistä tilannetta määrätyssä mielessä verrata sodan aattoon ennen aikaan, kun sodan julistamisen jälkeenkin kesti useampia viikkoja, ennenkuin sotatoimenpiteet alkoivat, tiedettiin jo, että sota tulee. Mitä vastuunalainen sodanjohtaja teki sellaisessa tilanteessa? Hän teki kaikkensa kerätäkseen mahdollisimman nopeasti iskuvoimat, liittääkseen yhteen suuren armeijan, kohottaakseen päättävän taistelumielen; hän jakaa strategiset tehtävät, valmentaa komentajat ja aseistaa kaikki voimat. Se on hetken käsky, yhä verrannollisesti puhuen, se on valtataisteluihin valmistautumisen strateginen tehtävä. Tai, ilman kuvakieltä: jokaista lakkoa ja jokaista muuta joukkoesiintymistä on käytettävä joukkojen vallankumouksellisen mielialan herättämiseen, joukkojen rohkaisemiseen, heidän parempaan järjestämiseensä, heidän liittämiseensä yhteisrintamaan, jotta näin luotaisiin vallankumouksellinen miljoona-armeija.

Ei ole kysymys uudesta järjestöstä, kysymys on herkeämättömän taisteluliikkeen järjestämisestä luokkataistelun mielessä, mutta jokaisessa tapauksessa vetoomisesta mitä laajimpiin joukkoihin. Missä meillä on satoja taistelijoita, täytyy meidän hankkia tuhansia. Missä meillä on kymmeniätuhansia, on saatava satojatuhansia, ja missä meillä jo on satojatuhansia, täytyy meidän vetää miljoonia. Se on tehtävän asettelu nykyistä tilannetta varten. Jos me emme sitä tee, tulemme kärsimään ajanhukkaa, vaikka puhuisimme kuinka paljon tahansa "poliittisten ja taloudellisten taistelujen kehittämisestä". Se on sitä, mitä me eilen olemme sanoneet ja se on vielä tänäänkin oikein. Me emme sitä kumoa, vaan asetamme tänään etualalle päätehtäväksi työtätekevien joukkojen bolshevistisen valmistamisen edessäoleviin valtataisteluihin.

Toverit! Me puhumme teesiehdotuksessamme päivänpolttavien perustehtävien määrittelemisen yhteydessä taistelusta proletariaatin diktatuurista. Toveri Lenin kirjoitti II. maailmankongressissamme teeseissään erikoisen kappaleen kysymyksestä: "Mitä sisältää välitön valmistautuminen proletariaatin diktatuuriin kaikkialla?" Tämä kappale alkaa seuraavasti:

"Nykyiselle hetkelle kansainvälisen kommunistisen liikkeen kehityksessä on tunnusomaista, että proleta-

riaatin valmistautuminen diktatuurinsa toteuttamiseen ei ole vielä kapitalististen maiden valtavan suuressa enemmistössä päättynyt ja hyvin useassa tapauksessa siihen ei ole järjestelmällisesti edes käyty käsiksi. Siitä ei seuraa, että proletaarinen vallankumous lähimmässä tulevaisuudessa on mahdoton. Se on varsin mahdollinen, sillä koko taloudellinen ja poliittinen asema on tavattoman rikas räjähdysaineista ja aheista niiden äkilliseen räjähtämiseen. Vallankumouksen lisäedellytys, proletariaatin valmistamisen lisäksi, nimittäin yleinen pula kaikissa hallitsevissa ja kaikissa porvarillisissa puolueissa on samoin olemassa. Mutta sanotusta seuraa. ettei kommunistisen puolueiden päiväntehtävä nyt ole vallankumouksen jouduttaminen, vaan proletariaatin parempi valmistaminen."

Minusta tuntuu, toverit, että tilanne tänään on paljon enemmän II. maailmankongressin aikaisen kuin III. maailmankongressin aikaisen tilanteen kaltainen. Paljon siitä, mitä toveri Lenin on I. ja II. maailmankongressissa sanonut tai kirjoittanut, sopii erinomaisesti nykyiseen asemaan.

Minä pyydän saada lukea vielä yhden toveri Leninin erinomaisen lausunnon aikaisemmalta ajalta, koska on mahdotonta tulkita näitä ajatuksia paremmin kuin Lenin. 1906—1907 vuoden vaihteessa ja 1907 vuoden alussa Lenin arvioi tilanteen Venäjällä niin, että edessä oli vielä vallankumouksellisten taistelujen jakso. Minä korostan nimenomaan, ettei nykyistä objektiivista maailmantilaa voida verrata silloiseen tilanteeseen. Mutta lainaus ei sentakia menetä arvoaan, kun otetaan huomioon, kuinka toveri Lenin silloin tilanteen arvioi. Hän kirjoitti seuraavaa:

"Taistelu terävimmässä muodossaan on epäilemättä väistämätön.

Mutta juuri siksi, koska se on väistämätön, ei ole mitään mieltä sitä kiirehtää, jouduttaa, piiskata eteenpäin. Huolehtikoot Krushavan ja Stolypin siitä, meidän huolenamme on kaikella selvyydellä, suoraan ja säälimättömän avoimesti *paljastaa* proletariaatille ja talonpoikaistolle totuus, avata heidän silmänsä näkemään lähestyvän myrskytuulen merkitys, auttaa,

järjestää heitä odottamaan vihollista kuolemaan kulkevien ihmisten kylmäverisyydellä, — siten kuin vihollista odottaa sotilas, joka makaa juoksuhaudassa ja on valmiina ensimmäisten laukausten jälkeen käymään hyökkäykseen...

On tarpeen valmistaa aseita, — sanan välittömässä ja laajemmassa merkityksessä. Ennen kaikkea ja ensisijassa on tarpeen liittää yhteen proletariaatin armeija, joka on voimakas tietoisuudeltaan ja päättäväisyydeltään. On tarpeen kymmenkertaistuttaa organisatoorinen ja agitatoorinen työmme talonpoikaiston keskuudessa, sekä kaikkien kylässä nälkäänäkevien keskuudessa että niiden keskuudessa, jotka viime syksynä lähettivät sotapalvelukseen poikansa, jotka elivät mukana vallankumouksen suuren vuoden. Kaikki se aatteellinen verho ja sumu, johon vallankumous on verhottu, täytyy hävittää, kaikki epäilykset ja horjumiset voittaa. Yksinkertaisesti, rauhallisesti ja avoimesti — niin kuin kansa parhaimmin ymmärtää, meidän täytyy niin kuuluvasti ja selvästi kuin mahdollista sanoa: taistelu on välttämätön. Proletariaatti ryhtyy taisteluun. Proletariaatti panee kaiken alttiiksi, jännittää kaikki voimansa tähän taisteluun vapaudesta."

Näin osoitti kaikkien aikojen suurin vallankumouksellinen tien

II
SODANVAARASTA JA TAISTELUSTA SITÄ VASTAAN

1. *Imperialistien leirissä.*

Minä en yritä luonnehtia imperialististen valtojen keskinäisten suhteiden kaikkia moninaisia mutkia. Näissä suhteissa on kuitenkin joitakin kiinteitä kohtia, jotka ilman muuta voidaan todeta. Ensiksi: *Japanin ja Ranskan välinen yhteistyö.* Se on tosiasia. Onko niiden välillä muodollista liittoa vaiko ei, sitä me emme tiedä, mutta sehän ei ole mikään ratkaiseva kysymys. Strateginen

yhteistyö niiden välillä on joka tapauksessa ilmeinen tosiasia, jota ei kukaan saa jättää huomioonottamatta. Ja tällä niiden yhteistyöllä on ilmeisen hyökkäävä luonne, kuten viime aikoina on nähty. Toiseksi: *Yhdysvaltain ja Japanin välisten suhteiden kärjistyminen.* Ei voi olla mitään epäillystä siitä, että niiden välillä on tapahtunut suuri kärjistyminen: Kolmanneksi: *Saksan ja Ranskan väliset suhteet:* kuka voi sanoa, että niiden suhteissa olisi jännityksen laukeamista. Kaikille on selvää, että tässä on olemassa uusi kärjistyminen, samoin *Saksan ja Puolan* välillä. *Italian ja Saksan* välillä on tapahtunut määrätynlaista lähentymistä, mutta onko ristiriita *Italian ja Ranskan* välillä millään tavoin lieventynyt, se näyttää vähintään epäilyttävältä. Lopuksi *Englannin ja Yhdysvaltain* väliset suhteet: on ehdottomasti merkittävä tämän suurimman imperialistisen vastakohdan edelleenkärjistyminen.

Näin voidaan yleensä todeta eri imperialististen valtojen välisten tärkeimpien vastakohtien lisääntynyt kärjistyminen ja samalla alkava pyrkimys suuriin vastakkaisiin liittoutumiin, mikä on eräs varmimpia merkkejä siitä, että imperialistinen maailmansota lähestyy. Ne sopimukset, jotka Englannin ja Ranskan välillä Lausannessa tehtiin, eivät merkitse näiden maiden välillä vuosikausia olleiden erittäin huomattavien vastakohtien todellista voittamista. Näissä monimutkaisissa kansainvälisissä suhteissa on yleensä miltei aina sääntönä, että siellä, missä on merkittävissä määrätynlainen tilapäinen lähentyminen, jäävät aikaisemmat vastakohdat pohjimmaltaan olemaan ja hävittävät tämän lähentymisen, mikä ei kuitenkaan merkitse sitä, että tämä ohimenevä lähentyminen olisi ilman mitään poliittista merkitystä. Sen osoittaa parhaimmin Englannin ja Japanin esimerkki. Nämä maat kulkevat yleensä käsi kädessä kykenemättä kuitenkaan voittamaan suuria etuvastakohtiaan. Päinvastoin, niiden kilpailutaistelu kärjistyy silminnähtävästi laajoilla vientialueilla, Kiinassa, Indiassa, Malaijin saarilla jne., ja Japanin imperialistien äärimmäiset laajennussuunnitelmat ulottuvat rohkeasti jopa brittiläisiin siirtomaihin Aasiassa.

Kiihdyttäjän osaa imperialististen valtojen kansainvälisten vastakohtien kärjistymisessä esittää nykyhetkellä Japanin ja Yhdysvaltain välinen ristiriita. Nämä molemmat ovat kipeimmin uusien siirtomaiden tarpeessa ja

molemmat haluavat alistaa siirtomaaherruuteensa maapallon suurimman kansan, kiinalaiset. Lenin oli sitä mieltä, ettei Japani voi käydä suurta sotaa ilman liittoa jonkun muun imperialistisen vallan kanssa. Se on vielä tänäänkin totta. Mandshurian kysymyksessä Japani onkin tähän asti saanut tukea Ranskan ja huomattavaksi osaksi myöskin Englannin taholta. Mutta tämän yhdistelmän kautta on imperialistien Mandshurian ristiriitakysymys mitä vaarallisimmalla tavalla yhdistynyt kaikkien näiden imperialististen valtojen yhteiseen vastakohtaan *Neuvostoliittoa* vastaan. Tämä on asia, josta imperialismin diplomaatit hyvin vähän puhuvat ja itsepäisesti vaikenevat. Mutta tosiasia on, että kaikki nämä vallat sekä niiden vasallit juuri viimeaikoina kuumeisesti vahvistavat sotavalmistelujaan SSSR:ää vastaan. Tämä ei lainkaan estä Ranskan hallitusta nykyisin tekemästä sellaisia eleitä, kuin se luopuisi hyökkäävästä sotapolitiikasta Neuvostoliittoa vastaan. Mutta samalla kun hallitus tekee näitä pasifistisia eleitä, jatkaa yleisesikunta tosiasiallisesti aivan toisenlaista käytäntöään. Sama on asianlaita myöskin Japanissa, Englannissa, Puolassa ja Suomessakin. Kun tämä porvariston kaksinaispeli saattaa herättää jopa meidän omissa riveissämme porvariston neuvostovihamielisten sotavalmistelujen aliarvioimisen pyrkimyksiä, on mitä ankarin taistelu jokaista sodanvaaran aliarvioimisen merkkiä vastaan välttämättömämpi kuin milloinkaan.

2. *Tosiasiat puhuvat.*

Taistelua neuvostovihamielisen kuin myöskin imperialistisen maailmansodan vaaran aliarvioimista vastaan on käytävä tosiasiain pohjalla. Jo yksinkertaiset luvut varustusten kehityksestä osoittavat kaikella selvyydellä, millä vauhdilla imperialistiset vallat nykyisin purjehtivat sotaa kohden. Me olemme jo aikaisemmin useasti viitanneet siihen "kukoistukseen", jota mitä ankarimmasta talouspulasta huolimatta pidetään yllä miltei kaikissa kapitalistisissa maissa sotatarveteollisuuksien alalla, tuhlaamalla siihen suunnattomia summia valtion varoja. Sodan valmistelut eivät luonnollisestikaan rajoitu vain varsinaisiin sotatarveteollisuuksiin. Eräs pääopetuksiahan, jonka kapitalistiset valtiot viimeisestä maailmansodasta vetivät, oli, että maan koko teollisuus ja miltei koko kansantalous

on sovellutettava sodankäyntiin ja jo rauhan aikana tehtävä kaikki välttämättömät valmistelut siihen. Mutta mitä tulee sotatarveteollisuuteen ahtaammassa merkityksessä, on sen suorituskyky suurissa imperialistisissa maissa yleensä, verrattuna v. 1918 saavutettuun korkeimpaan määrään, kohonnut 60—80 % ja eräillä aloilla (kuten tankit ja myrkkykaasut) 5—10 kertaisiksi. Koko kemiallisen teollisuusmaailman tuotanto, jonka merkitys sodassa on tavaton, on vuoteen 1913 verrattuna miltei kolminkertaistunut.

Aktiivisessa sotapalveluksessa olevien sotilaslentokoneiden lukumäärä oli:

	1914	1918	1932
Yhdysvallat	6	750	10.000
Ranska	90	5.000	7.000
Englanti	90	1.500	5.000

Aktiivisessa palveluksessa olevat tankit:

	1914	1918
Yhdysvallat	280	8.000
Ranska	2.700	5.000
Englanti	2.000	5.000

Sotilasmenot ovat tavattomasti kasvaneet. Kun Yhdysvaltain, Englannin, Ranskan, Japanin ja Italian virallinen sotilasmenoarvio maailmansodan aattona oli yhteensä noin 1.153 miljoonaa dollaria, oli se vv. 1923—25 1.745 milj. dollaria ja 1930—31 jo 2.873 milj. dollaria, siis miltei kolme kertaa enemmän kuin viimeisen maailmansodan aattona. Useat kapitalistiset valtiot toteuttavat sotavoimiensa peruusteellista uudelleenjärjestelyä, niiden joukossa Japani, Puola, Rumania, Suomi jne. Tämä uudelleenjärjestäminen on yhteydessä armeijan varustamiseen uusimmilla teknillisillä taisteluvälineillä, sen motorisoimiseen ja mekanisoimiseen. Sen ohessa pyritään kaikkialla monin toimenpitein luomaan vakuus siitä, että sota voidaan alottaa mahdollisimman nopeasti ja äänettömästi, jotta kansanjoukot asetettaisiin yllättäen tapahtuneen tosiasian eteen.

Kaikkialla imperialistien leirissä odotetaan ja toivotaan Japanin sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Epäillystä on ole-

massa vain siitä, missä määrin Japani kykenee tätä sotaa menestyksellä käymään. Tästä syystä on pidetty välttämättömänä antaa Japanille vielä vähän aikaa sotaan valmistautumiseen. Japanin hallitsevat luokat itse suuntaavat nykyisin päättävästi tämän sodan alkamisen kurssin välittömästi tärkeimpien valmistavien toimenpiteiden päättymisen jälkeen, joka Japanissa on laskettu keväälsi tai syksyksi 1933. Tätä tarkoitusta varten on varustusmenot lähes kaksinkertaistettu, sotatarpeiden valmistusta itse Japanissa on vahvistettu ja ulkomailta tehdään jatkuvasti suuria aseiden ja teknillisten välineiden ostoja. Kun Japanissa "siviili"-teollisuus työskentelee vain 50 %, laajennetaan sotatarveteollisuutta nopeasti. (v. 1932 pantiin käyntiin 2 tankkitehdasta, 2 lentokonetehdasta, joitakin kemiallisia tehtaita jne.). Vielä enemmän sotatarpeita tuotetaan Japaniin eri maista: Ranska varustaa tankeilla ja konekivääreillä, Englanti — lentokonemoottoreilla, tankeilla ja kivääreillä, Tsekko-Slovakia — tykeillä, ammuksilla, kivääreillä, Yhdysvallat — lentokonemoottoreilla, kivääreillä ja räjähdysaineiden valmistamiseen tarvittavilla raaka-aineilla, Saksa — räjähdys- ja myrkkyaineilla.

Jo tämän vuoden syksyllä päättää Mandshuriassa Neuvostoliittoa vastaan määrätty japanilainen armeija (6 divisioonaa ja 2 ratsuväkiprikaadia) keskityksensä. Näillä divisioonilla on toistaiseksi rauhanaikainen vahvuus, mutta samanaikaisesti keskitetään Mandshuriaan ja Koreaan reservijoukkoja — joukko-osastojen täyttämiseksi ja saattamiseksi sotavahvuuteen. Tällä hetkellä on japanilaisen armeijan vahvuus Mandshuriassa ja siihen liittyvillä Korean alueilla noin 115.000 miestä, mikä on suunnilleen puolet Japanin armeijan rauhanaikaisesta vahvuudesta. Juuri nyt toimittaa Japanin imperialismi sisä-Mongoliassa uusia operationeja, järjestää 25.000 miehen vahvuista mongolialaista armeijaa, rahoittaa ja aseistaa valkokaartilaisjoukkoja. Mandshuriaa muutetaan kaikin tavoin marssialueeksi Neuvostoliittoa vastaan: mitä suurimmalla kiireellä rakennetaan uusia strategisia rautateitä, viertoteitä ja lentoasemia (Mandshurian miehityksen alkaessa oli 2, tammikuussa tänä vuonna 12 ja heinäkuussa jo 25 lentoasemaa); Seisinissä, Port Arthurissa, Dairenissa suoritetaan suuria satamatöitä jne. Kaikki nämä työt on päätettävä kevääseen 1933 mennessä.

3. Ranskan ja sen vasallien sotilaallinen aktiivisuus.

Ranskan yleisesikunta on tänä vuonna suorittanut suuren työn Puolan ja pikku-ententen yleisesikuntien sotasuunnitelmien yhtenäistyttämiseksi. Keväällä 1932 olleessa Puolan, Rumanian, Tsekko-Slovakian, Jugoslavian yleisesikuntien Ranskan yleisesikunnan johdolla järjestetyssä konferenssissa keskusteltiin operationisuunnitelmista Neuvostoliittoa vastaan. (Näiden suunnitelmien eräs vaihtoehto tunnetaan yleisesikuntien keskuudessa kuvaavalla nimellä "musta suunnitelma").

Erikoista huomiota kiinnitetään läheiseen yhteistyöhön Puolan ja Rumanian yleisesikuntien välillä. Viimeaikoina vahvistetaan varsinkin Rumanian sotatarveteollisuutta, niin kurjat kuin Rumanian valtion raha-asiat ovatkin. Tsekko-Slovakian sotatarveteollisuus vedettiin tiiviiseen yhteistyöhön koko neuvostovastaisen blokin kanssa. Tsekkiläiset toiminimet rakentavat nyt sotatarvetehtaita Rumaniassa, Puolassa ja Latviassa. Sotavarusteluja Baltian maissa, Suomessa, Latviassa, Virossa suoritetaan yhä enemmän ranskalais-puolalaisen blokin suoranaisella johdolla, vaikkakin esim. Suomessa samalla työskentelee myöskin englantilainen imperialismi.

Mutta Ranskan armeijan yleisesikunta ei lähestulkoonkaan tyydy Ranskan imperialismin vasallien valmistamiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Se varustaa siihen tarkoitukseen myöskin omia taisteluvoimia. Yhdeltäpuolen se pyrkii turvaamaan sen, että pääasiallisesti palkkasotilaista kokoonpantu Ranskan armeija voidaan mahdollisimman helposti ja pienellä melulla kaksinkertaistuttaa. Toiselta puolen järjestetään erikoista retkikunta-armeijaa, jonka vahvuus voidaan nopeasti kohottaa 250.000 mieheen ja joka on 70-prosenttisesti kokoonpantu ammattisotilaista. Sotaministerin vahvistama ratsuväenohjesääntö sisältää suoranaisia ohjeita ranskalaisen ratsuväen toiminnasta itä-europalaisissa olosuhteissa, s.o. sodassa Neuvostoliittoa vastaan. Edellämainitun retkikunta-armeijan joukko-osastot, jotka muodollisesti on määrätty Marokkoon tai Indo-Kiinaan, harjoittelevat ahkerasti talvisin ylhäällä alpeilla tottuakseen itä-europalaiseen talveen. Ranskan lentolaivaston osaa — 600 lentokoneen divisionaa — valmistetaan samoin sotatoimia varten itä-Europassa. Samoin suoritetaan valmistuksia Ranskan laivaston sota-

toimia varten neuvostolaivastoa ja Kronstadtia vastaan.

Kaikkia näitä Tardieun hallituksen alkamia valmisteluja jatkaa nykyinen "rauhanhallitus". Vain herra Herriot ei muka tiedä mitään näistä Ranskan Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen sotavalmistelujen tosiasioista...

Brittiläinen imperialismi ei suinkaan halua jäädä syrjään sodassa Neuvostoliittoa vastaan. Viimeaikoina on huomattavissa Englannin sotavalmistelujen vahvistuminen SSSR:ää vastaan läheisessä idässä. Varsinkin valmistetaan Irakia, jonka ulkopolitiikkaa, armeijaa ja raha-asioita Englanti kontrolloi, lento- ja maasotavoimien marssialueeksi marssia varten Persian yli Bakuun ja Trans-Kaukaasiaan. Bagdadin, Mossulin ja Basran lentokentille on keskitettynä suuri määrä englantilaisia pommilentokoneita; sitäpaitsi rakennetaan uutta erittäin suurta lentokenttää Bagdadissa ja viertotietä Irakista yli persialaisen Aserbeitshanin Neuvostoliiton rajoille.

Nämä ovat tosiasioita, joiden poliittista merkitystä ei saa aliarvioida.

4. Imperialistit Kiinassa ja Kiinan kansan kansallisvallankumouksellinen taistelu.

Ranskan ja Englannin sotilaalliset valmistelutoimenpiteet eivät suinkaan ole tähdätyt vain Neuvostoliittoa vastaan, vaan samalla ja järjestelmällisesti myöskin Kiinaa vastaan. Jos joku saisi sanomalehdistöstä sellaisen käsityksen, että englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit eivät Kiinassa puuhaa missään muussa kuin pelkissä diplomaattisissa välittäjäjuonitteluissa Shanghaissa, on se erehdys. Todellisuudessa kehittävät ne aivan konkreettisia sotilaallisia hyökkäyksiä Kiinan alueella. Ranska Suedenista, vahvistamalla asemiaan Indo-Kiinaan rajoittuvassa Yunanin provinssissa ja brittiläinen imperialismi taasen Tiibettiin rajoittuvissa kiinalaisissa Tshuan-Byanin ja Tjanhain provinsseissa. Siellä englantilaiset ovat jo alottaneet menestyksellisiä sotilaallisia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on keski- ja länsi-Kiinan jakamisen valmisteleminen.

Japanin imperialisteille olivat heidän helpot menestyksensä viime vuonna aletussa Mandshurian sotaretkessä nousseet päähän ja he päättivät lähteä Yangtsee-Taliin ja miehittää ensi sijassa Shanghain. Mutta tässä kaupiissa

suunnitelmassa oli laskuvirhe. Siinä ei oltu kysytty mitään Kiinan kansalta. Japanin imperialistit kuvittelivat, että Shanghaissa on kysymys vain sotilaallisesta kävelyretkestä, kuten aluksi Mandshuriassa, jossa oli vain lahjottava muutamia kiinalaisia kenraaleja ja sen jälkeen oli tie Mukdeniin vapaa. Shanghaissa tapahtui toisin. Ensimmäisen kerran tapahtui, että Kiinan kansa osoitti imperialistiselle armeijalle vakavaa vastarintaa, huolimatta kansallisen puolustuksen pahimmasta petoksellisesta jarrutuksesta "kansallisen" hallituksen taholta.

Ehkä oli Shanghaita puolustava 19. armeija erikoisen hyvin varustettu ja erikoisen urhoollinen armeija? Ei toki! Se oli huonosti varustettu, eikä se vuotta aikaisemmin, kun tämä armeija lähetettiin Kiinan punaista armeijaa vastaan, ollut lainkaan kunnostautunut ja oli kärsinyt tappioitakin. Mutta taistelussa ensiluokkaisesti varustettuja japanilaisia joukkoja vastaan tämä sama armeija osoitti ihmeitä.

Shanghain sankarillinen puolustus ei vain ollut yllätys Japanin imperialismille, se oli ennen kaikkea suunnaton isku sen auktoriteetille Kiinassa. Englantilaisten ja ranskalaisten "rauhanvälittäjäin" kiireellistä diplomaattista sekaantumista ei niinkään paljon sanellut pelko, että Yangtsee-Tal voisi joutua Japanin imperialismin käsiin kuin se hyvin realinen vaara, että — jos Japanin sotilasjohto yrittää tunkeutua syvemmälle maahan — Japanin imperialismia odottaisi todellinen katastrofi. Kiinan kansa on, mitä sen itsepuolustuskykyyn tulee, Kiinan vallankumouksen ensimäisen aallon (vuosien 1925—27 jälkeen) taistelukokemuksien jälkeen toinen kansa kuin aikaisemmin, kansa, jonka laajoissa kerroksissa elää tahto ja rohkeus puolustautua jopa imperialistisia "suurvaltoja" vastaan. Sen on Shanghai osoittanut.

Kuten tunnettua, näyttelivät tässä puolustuksessa huomattavaa osaa ennen kaikkea Shanghain työläiset ja myöskin vallankumoukselliset talonpoikaissotilaat. Kuomintang-hallituksen petos saattoi kuitenkin Shanghain Japanin imperialistien käsiin. Mutta mitä korkeammalle Kiinan kansanjoukkojen imperialisminvastainen taistelumieliala nousee ja mitä enemmän kuohunta Nanking-hallitusta vastaan kasvaa, sitä enemmän suuntautuvat Kiinan kansan miljoonaisten joukkojen silmät ainoaan luotettavaan armeijaan maan riippumattomuuden puolustamisek-

si, Kiinan neuvostovallan *punaiseen armeijaan*. Kuten tunnettua, on Kiinan punainen armeija jo lyönyt takaisin vastavallankumouksen neljä yleishyökkäystä. Viimeisinä viikkoina se on kyennyt laajentamaan neuvostoalueita Fudsjuenin ja Anhuin provinsseissa, on saartanut Vuhanin, on tunkeutunut merelle ja uhkaa Nankingia. Monien menestyksellisten taisteluiden kautta on punainen armeija tullut mahtavaksi voimaksi. Sen riveihin kuuluu enemmän kuin 200.000 puna-armeijalaista ja tämän lisäksi on vielä suunnilleen 400.000 punaisten kaartien ja nuoren kaartin jäsentä. Se on meidän ylpeytemme. Se on koko Kiinassa tulevan voitokkaan imperialisminvastaisen ja agraarivallankumouksen luja nyrkki. Se tulee varmasti imperialistien Kiinaa ja Neuvostoliittoa vastaan käymän sodan aikana näyttelemään huomattavaa osaa imperialismin vastaisena tekijänä.

Kiinan Kommunistinen Puolue on tänä lukuisten tärkeiden taisteluiden aikana ottanut suuria edistysaskeleita, varsinkin Neuvostoalueilla. Se osallistui myöskin Shanghaissa ja Pekingissä hyvin aktiivisesti imperialismin vastaiseen joukkoliikkeeseen. Se ei vain ole tämän ohessa riittävästi ymmärtänyt lujittautua joukkoihin, se ei ole ennen kaikkea ymmärtänyt käyttää imperialisminvastaisen joukkoliikkeen suurta aaltoa työläisjoukkojen ammatilliseen järjestämiseen, jo olevien punaisten ammatillisten järjestöjen laajentamiseen, uusien perustamiseen ja keltaisten ammatillisten järjestöjen valloittamiseen. Tästä on ollut seurauksena, että me imperialismin vastaisen liikkeen suuren aallon aikana Neuvosto-Kiinaan kuulumattomilla alueilla olemme voittaneet paljoa vähemmän joukkokannatusta kuin objektiiviset edellytykset olisivat tehneet mahdolliseksi. Viime aikoina Kiinan Kommunistinen Puolue, sikäli kuin me tiedämme, ponnistaa vakavasti korjatakseen laiminlyönnit tässä suhteessa.

5. *Japanin vallankumouksen näköalat.*

Monesta, joka huonosti tuntee Japanin olosuhteita, tuntuu tov. Leninin väite, että Japani ei voi käydä mitään suurta sotaa saamatta tukea toiselta imperialistiselta vallalta, omituiselta. Onko totta, ettei Japani ole mikään vahva imperialistinen valta? Tämä mielipide tulee todellisuudessa täysin vahvistetuksi, kun tarkastetaan, miltä imperialistinen Japani "sisältäpäin" näyttää.

Japanin imperialismi on hyvin hyökkäävä, mutta se ei ole sisäisesti vahva. Sen voimaravinto tuotetaan Euroopasta ja Amerikasta.

Jonkun imperialistisen maan sisäinen heikkous tai vahvuus kuvastuu nykyisin jo sen rahan arvossa. Mitä jeniin tulee, niin tiedämme, että se Mandshurian miehityksen jälkeen jo on menettänyt enemmän kuin puolet arvostaan, ja joka päivä alenevat noteeraukset yhä nopeammin, olkoonkin, että tähän inflatioliikkeeseen on Japani vain osaksi ollut pakoitettu, ja osaksi ovat sitä tarkoituksellisesti edistäneet mahtavat finanssikapitalistiset ja feodaaliset piirit. Kuinka yleensä on finanssipääoman kehitys Japanissa? Määrätyssä mielessä se on jopa korkealle kehittynyt, s.o. pääoman keskittyminen ja monopolimuodostus ovat edistyneet yhtä pitkälle kuin missä muussa kapitalistisessa maassa tahansa. Mutta siitä huolimatta Japanin kapitalismi on vielä perusteiltaan heikko kapitalismi. Sen perustana on pääasiallisesti kutomateollisuus ja toiseksi sotatarveteollisuus — kutomateollisuuden tuotanto vientiä varten ja sotatarpeiden omaa tarvetta varten. Mutta tämä ei ole se perusta, jolla muissa maissa esim. Saksassa tai Yhdysvalloissa on kehittynyt mahtava finanssipääoma, jonka lujan selkärangan muodostaa raskas teollisuus.

Lisäksi Japani ei ole vain pääoman maa. Japanin vallankumouksen luonnetta tutkiessamme me olemme erottaneet Japanin luokkaherruuden olemuksessa kolme pääosaa: monopolikapitalismin, monarkian ja feodaalisen maaomistuksen. Luonnollisesti on monarkian valtiokoneisto, vaikka sillä onkin suhteellisesti itsenäinen asema, kasvanut mitä läheisemmin yhteen luokkaperustansa, maanomistajaluokan kanssa. Mutta myöskin Japanin suurporvaristo on kasvanut yhteen monarkian koneiston kanssa. Kun Japanin hallitusjärjestelmän luonnetta verrataan esim. tsaristisen Venäjän hallitusjärjestelmään ennen sotaa, niin pistää silmään, että yhdeltä puolen ovat feodalismin jätteet Japanissa paljoa vahvemmat kuin Venäjällä silloin, mutta toiselta puolen on pääoman keskittyminen edistynyt pidemmälle, ja monopolistinen pääoma on paljoa kiinteämmin yhdistynyt monarkistiseen valtion sotilaspoliisibyrokratiaan. Tässä on Japanin hallitusjärjestelmän erikoisuus. Sen kolme pääosaa ovat siten kasvaneet, että esim. Japanin vallankumouksen, joka yleiseltä luonteeltaan tulee olemaan porvarillis-demokraattinen

vallankumous, ensimmäisen kauden perustehtävien ei suinkaan tule käsittää vain porvarillis-demokraattisia toimenpiteitä, vaan samalla myöskin sosialistisen vallankumouksen valmistavia askeleita, kuten esim. pankkien ja suurtyöpaikkojen tuotannon kontrolli neuvostojen kautta.

Minä halusin viitata näihin Japanin luokkaherruuden luonnepiirteisiin vain sentähden, jotta teesiehdotuksessamme annettu Japanin vallankumouksen näköalan arvio tulisi ymmärrettäväksi. Kun me pidämme mahdollisena, että Japani mitä läheisimmän ajan kuluessa "voi joutua vallankumouksellisen pulan tilanteeseen", teemme me sen siksi, koska me emme arvioi Japanin sisäisten ja ulkoisten vastakohtien kärjistymistä mekaanisesti toisten kapitalististen maiden mittapuun mukaan, vaan otamme siinä huomioon, kuinka tavattomat määrät vallankumouksellista räjähdysainetta on kerääntyneenä Japanin erikoisissa olosuhteissa. Japani on feodalismin jätteiden runsaasti läpitunkema. Se merkitsee vallankumouksen objektiivisten edellytysten erikoista kasvamista. Siellä ilmenevät pulatkin yhteiskunnan huipuissa paljoa terävämmissä muodoissa kuin esim. vanhoissa kapitalistisissa maissa; vuoden kuluessa on 3—4 kertaa järjestetty huomattavia murhayrityksiä hallituksen jäseniä vastaan, viimeisellä kerralla myöskin joitakin finanssiruhtinaita vastaan. Mutta paljoa tärkeämpää on, että feodaalisen sorron takia on Japanin *talonpoikaisjoukoilla* vielä monin kerroin suurempi vallankumouksellinen osa edessään kuin useimmissa europalaisissa maissa. Se voidaan jo päättää Japanin tähänastisten talonpoikaisliikkeiden katkeamattomasta sarjasta. Viimeisiin aikoihin saakka talonpoikaisesiintymiset eivät säännöllisesti olleet niin laajoja, mutta sitä lukuisampia. Tuhansia esiintymisiä joka vuonna. Viime vuonna rekisteröitiin virallisesti 4000 riitaisuutta talonpoikain ja suurmaanomistajain ja poliisin kanssa. Tässä ei ole mitään ihmeellistä, kun tietää, minkälaisessa feodaalisessa ja kuvaamattomassa kurjuudessa japanilaisten talonpoikain enemmistö elää, millaisen leijonan osan talonpojan sadosta tilanherra ryöstää vuokramaksuna, millaisia muita taakkoja japanilaisen talonpojan täytyy kantaa harteillaan ja että monissa osissa maata talonpoikaisväestö epätoivoisesti kamppailee nälkäkuoleman kanssa. Tänä vuonna on jo puhjennut laajempia talonpoikaiston liikkeitä.

Talonpoikaisjoukkojen taisteluliikkeillä on Japanissa luonnollisesti paljoa suurempi vallankumouksellinen merkitys kuin sellaisissa maatalousmaissa, joissa *proletariaatti* on lukumäärältään kovin heikko. Japanissa proletariaatti muodostaa puolet asukasluvusta. Tosin se on nuorta proletariaattia ja vasta heikosti järjestäytynyttä. Proletariaatin suuren osan muodostavat työläisnaiset, jotka kuitenkin ovat jo monissa mielenosoituksissa viime aikoina osoittaneet, että vallankumouksellisessa tilanteessa voidaan ottaa lukuun heidän osallistumisensa proletariaatin valtataisteluihin.

Japanin armeijan riveissä on siitä lähtien, kun Mandshurian sotaretki alkoi, esiintynyt lukuisia avoimen kuohunnan ja kapinallisuuden tapauksia. Tämän on huomattavalta osalta tehnyt mahdolliseksi Japanin Kommunistisen Puolueen aktiivisuus. Japanin Kommunistinen Puolue julkaisi jo 6 p:nä heinäkuuta viime vuonna, siis puolitoista kuukautta ennen japanilaisten joukkojen hyökkäystä Mandshuriaan, julistuksen, jossa se kohdisti työtätekevien joukkojen huomion siihen, että Japanin imperialismi on päättänyt miehittää Mandshurian ja Kiinan. Ei ole mikään pieni ansio, että kommunistinen puolue esiintyy näin ajoissa. Jos meidän kaikki puolueemme olisivat tulevien suurten tapausten edessä näin valppaita ja kaukonäköisiä, olisi se erinomaista. Seurauksena tästä oli, että joukkoja oli jo osittain valmistettu, vaikkakin puolue on pieni ja illegaalinen, mutta se levitti joukoittain lentolehtisiä ja sanomalehtiä jne. Näin saattoikin heti Mandshurian sotaretken alussa alkaa oikea sodanvastainen liike. Tapahtui työläis- ja ylioppilasmielenosoituksia. Useissa työpaikoissa hyväksyttiin päätöslauselmia sotaa vastaan (esim. kolmessa Tokion raitiovaunutallissa), joissakin sotilastarkoituksissa työskentelevissä työpaikoissa syntyi lakkoja ja itse Ossakan asevarastossa syntyi joukkokuohunta sikäläistä työn kiihdyttämistä vastaan.

Vähän aikaisemmin olivat lähkolaispyrkimykset haitanneet Japanin Kommunistisen Puolueen työn kehittymistä. Uudessa tilanteessa puolue tietoisesti ja menestyksellisesti pyrki voittamaan sellaiset esteet. Se asetti jo sodanvastaisen esiintymisensä alussa vaatimuksen: palkanmaksu mobilisoiduille. Se oli konkreettinen työväenvaatimus, jo-

ka sai joukkokannatusta. Nyt viimeisinä päivinä oli Tokiossa työttömien mielenosoituksia, jotka poliisi hajoitti, ja joissa — sanomalehti-ilmoitusten mukaan — kommunistit esittivät tunnuksen: "riisiä jaettava työttömille". Tämä tunnus on viimeaikoina laajalti levinnyt työttömien keskuuteen. Nämä kaksi esimerkkiä osoittavat, että Japanin Kommunistinen Puolue on nyttemmin oppinut oikealla tavalla lähestymään joukkoja, mikä ilmenee sen sodanvastaisessa työssäkin. Tässä yhteydessä minun täytyy mainita, että eräät illegaaliset ammatilliset järjestöt, joissa Japanin Kommunistisella Puolueella on johtava asema, tekivät hiljattain arveluttavia päätöksiä kiihkoisänmaallisuuden vastaisen taistelun hämäämisen mielessä, mutta puoluejohto tuomitsi nämä päätökset. Puolue on käynyt sodanvastaista taisteluaan kaikkein vaikeimmissa olosuhteissa, maassa vallitsevan mitä kiihkeimmän yltiöisänmaallisuuden ilmapiirissä, ja sentähden on arvioitava sitäkin suuremmaksi ansioksi se, että puolueen on siinä onnistunut lujittaa vaikutustaan joukkoihin ja kohottaa omaa bolshevistista tasoaan. Samoin on Kommunistinen Nuorisoliitto kunnostautunut tässä taistelussa. Minä kehoitan kaikkia tovereita lukemaan "Kommunistisessa Internationalessa" (tämän vuoden numero 11) painetun Japanin Kommunistisen Nuorisoliiton illegaalisesta äänenkannattajasta otetun julistuksen, joka koskettelee imperialistisen sodanvastaisen taistelun tehtäviä. Lukuunottamatta lapsusta eräässä erikoiskysymyksessä on se erinomainen, niin konkreettinen ja hyvin tehty, että meidän TpK-koneistomme tuskin kykenisi parempaa valmistamaan (välihuuto: erittäin hyvä!). Jokainen meidän puolueistamme voi ottaa esimerkkiä tästä ohjeesta, kuten yleensä Japanin puolueen sodanvastaisesta taistelusta.

6. Puutteita ja virheitä sodanvastaisessa taistelussamme.

Sodanvaaraa vastaan käytävän taistelun kysymykset on asetettu erikoiseksi kohdaksi täysistunnon työjärjestyksessä ja siinä yhteydessä täytyy meidän harjoittaa ankaraa itsearvostelua. Sillä te kaikki tiedätte että meidän sodanvastainen kamppailumme kehittyy sangen vaivalloisesti. Minä haluan nyt vain mainita tältä alalta joitakin puutteita ja virheitä, joilla on yleinen poliittinen merkitys.

Tunnukset ovat kovin abstraktisia, esim. "sotaa vastaan" ja "Neuvostoliiton puolustamisen puolesta". Nämä tunnukset ovat oikeita, ne ovat myöskin välttämättömiä, mutta kun tunnuksia toistetaan vain näin abstraktisesti, on mahdotonta synnyttää laajaa joukkoliikettä sodanvaaraa vastaan.

Vielä pahempia ovat eräät pasifistiset virheet, kuten esim. ranskalaisten toverien tekemät. Ranska on, kuten tunnettua, maa, missä pasifistinen petos näyttelee suurempaa osaa kuin missään muussa maailman maassa. Imperialistisen sodan hirvittävien muistojen takia vallitsee työtätekevissä joukoissa voimakkaat pasifistiset mielialat, joita hallitseva porvaristo käyttää poliittisesti hyväkseen. No, mitä merkitsee, kun Ranskassa, jossa jokaisen "sosialistin" huulilla on tunnus "rauhan puolesta", missä miltei jokainen kansanedustaja ja ministeri, juuri nykyisessä hallituksessa, urheilee tällä tunnuksella, kommunistinen nuorisoliitto aivan yksinkertaisesti esittää saman tunnuksen "rauhan puolesta"? Se merkitsee luopumista Ranskan kommunistien erikoisesta päätehtävästä tässä kysymyksessä, porvariston ja sen lakeijain fasistisen petoksen paljastamisesta. Ranskan Kommunistisen Puolueen johto poisti jo kerran viime vuoden lopulla tämän nuorisoliiton virheellisen tunnuksen, mutta kun oli kulunut muutamia kuukausia, niin se ilmestyi jälleen kommunistisissa asiakirjoissa ja "Humanitessa" toukokuun 1 p:nä.

Tällaisia virheitä ei esiinny vain Ranskassa. Saksan "Internationalen" huhtikuun numerossa esim. on artikkeli toveri Litvinovin Geneven puheen johdosta. Minä en tiedä, kuka tekijä on, hän nimittää itseään G. K:ksi. Hän ei lainkaan ymmärrä asettaa kysymystä vallankumouksellisel ta näkökannalta. Hän kirjoittaa aivan yksinkertaisesti, että "kommunismin olemuksen ydinkohtana on rauha", jopa että "taistelu rauhan puolesta on nykyisen kauden koko vallankumouksellisen strategian ja taktiikan selkäranka". Jos tämä nykyisin olisi strategiamme ja taktiikkamme selkäranka, niin se olisi sangen heikko selkäranka, pasifistinen selkäranka. (Hilpeyttä).

Yhdysvaltain Kommunistisen Puolueen johto on ryhtynyt sodanvastaisessa kamppailussa "käyttämään hyväksi imperialistisia vastakohtia". Se on itsessään epäilemättä oikea tehtävä, kun se vain *tehdään oikein*. Mutta kuin-

ka sen ovat eräät amerikkalaiset toverit tehneet? He ovat omaksuneet seuraavan "linjan": kun esim. erään lehden porvarillinen kirjeenvaihtaja sähkötti, että Radek olisi "Isvestijassa" nimittänyt Yhdysvaltoja "Neuvostoliiton luonnolliseksi liittolaiseksi", ottivat eräät toverit New Yorkissa tämän heti täydestä ja kirjoittivat "Daily Worker"issa, että "tämä uusi askel Neuvostoliiton politiikassa avaa uusia mahdollisuuksia joukkojen mobilisoimiseen Yhdysvalloissa tämän politiikan välittömän tukemisen puolesta"! Ei voida myöskään pitää sattumana, että "Daily Worker", joka kohtalaisen valppaasti kertoo kaikista ase- ja ammustarvekuljetuksista Europan maista Japaniin, ilmoittaa erittäin vähän ja vain poikkeustapauksissa, että *Yhdysvalloista* lähetetään sotatarpeita Japaniin. Mitä tämä on? Eikö tämä ehkä ole opportunismia? Kun Yhdysvaltain Kommunistinen Puolue taistelee sodanvaaraa vastaan *siten*, että se käy taistelua vain japanilaista, mutta ei amerikkalaista imperialismia vastaan, niin minä kysyn, toverit, kenen sitten on taisteltava Yhdysvaltain sodanvalmisteluja vastaan? Ehkä on jonkun europalaisen puolueen otettava tämä tehtävä? Tahdotaan käyttää hyväksi imperialistisia vastakohtia, mutta mitä tarkoitusta varten niitä on sitten hyväksi käytettävä? Tärkeintä on käyttää niitä joukkojen mobilisoimisen tarkoituksessa "omaa" imperialismia, "omaa" porvaristoa vastaan. Siinä on imperialististen ja kansallisten vastakohtien hyväksikäyttämisen päätarkoitus kommunististen puolueiden taholta kapitalistisessa maassa. Kuinka siis Yhdysvaltain Kommunistinen Puolue voi sodanvastaisessa kamppailussaan parhaimmin käyttää hyväkseen olemassa olevaa vastakohtaa Japanin ja Amerikan imperialismin välillä? Siten, että se joukkojen edessä paljastaa Amerikan porvariston kaksinaispelin, joka yhdeltäpuolen kiihoittaa kiihkoisänmaallisella propagandalla Amerikan kansaa japanilaisia vastaan, mutta samalla varustaa Japanin imperialismia sotatarpeilla ja kiihoittaa sitä Neuvostoliittoa vastaan. Myöskin siten, että Yhdysvaltain Kommunistinen Puolue paljastaa Amerikan imperialismin siirtomaapolitiikan ja laajennussuunnitelmat, voi se käyttää hyväksi sen ulkoisia vastakohtia joukkojen mobilisoimiseen.

Myöskin voi se sen tehdä taistelemalla neekerien sortoa vastaan. Se on kansallisten ja imperialististen vastakohtien vallankumouksellista hyväksikäyttämistä, niin

kuin Lenin sitä suositti. Mutta ei se, mitä tarjottiin "Daily Workerin" virheellisessä sodanvastaisessa kamppailussa ja Amerikan puolueen viimeisessä täysistunnossa.

7. Sosialidemokraattisten kieroilujen (sofismien) paljastaminen.

Taistelussa sodanvaaraa vastaan ja Neuvostoliiton saavutusten kansanomaistuttamisessa on paljoa enemmän kuin tähän asti keskitettävä huomiota sosialidemokraattien neuvostovihamielisten valheiden ja vääristelyjen konkreettiseen paljastamiseen. Japanin hyökkäyksen alkaessa Mandshuriassa sosialifasistit tarjosivat esimerkin siitä, millaisilla kieroiluilla he tulevat puolustamaan sotaa Neuvostoliittoa vastaan: Vanderwelden esiintymisestä alkaen yritti kaikkien maiden sosialidemokraattinen lehdistö saattaa Neuvostoliiton provokatoorisesti epäilyksen alaiseksi: "Japanin ja Neuvostoliiton välillä lienee olemassa sopimus". Mutta meidän täytyy työssämme ottaa huomioon, että nämä oliot eivät tänään useimmissa tapauksissa avoimesti uskalla esiintyä sodan puolesta Neuvostoliittoa vastaan. Se on helposti selitettävissä. Onhan jopa japanilaisia fasisteja, jotka tuntevat olevansa pakoitettuja julkisuudessa selittämään, että he muka ovat Neuvostoliittoa vastaan tähdättyjen sotasuunnitelmien vastustajia. Kaikkialla maailmassa näkee osa vastavallankumouksellisia neuvostovihollisia olevansa pakotettu vakuuttamaan työläisille: "Ei, me emme ole neuvostovihollisia, me emme ole sodan puolesta Neuvostoliittoa vastaan." Näin vannoo nyt mensheviikki Dankin; hän on muka aina ollut "kokoomuksen puolesta bolshevikkien kanssa"! Sentähden ei heitä voida liian yksinkertaisilla perusteilla paljastaa. Ei saa myöskään aliarvioida vaaraa, joka syntyy sen kautta, että osa sosialidemokraatteja valmistaa työttömien keskuudessa mielialaa sodan puolesta: "sota tuo leipää ja työtä." Tämä on ruokottomin ja rikoksellisin menettelytapa sodalle suotuisan ilmapiirin valmistamisessa. Me emme saa suinkaan jättäytyä siihen, että työtätekevien joukkojen rauhantahto ilman meidän mitä tarmokkainta aktiivisuuttamme murtautuisi läpi. Niin kauan kuin joukot eivät riittävästi tiedä, mistä on kysymys, niin kauan kuin hallituksen ja yleisesikunnan onnistuu salata sodanvalmistelunsa Neuvosto-

liittoa vastaan, eivät joukot voi olla vakuutettuja todellisesta sodanvaarasta. Meidän puolueidemme Europassa ja Amerikassa sodanvastaisessa kamppailussaan saavuttamien tulosten riittämättömyys osoittaa parhaiten, kuinka suuri on vaara, että imperialistinen sota *yllättää* laajat kansanjoukot.

Hyvin luonteenomainen on tässä suhteessa myöskin Trotskin menshevistinen menettelytapa. Hän vakuuttaa yhdeltäpuolen, että Neuvostoliittoa ei uhkaa mikään välitön vaara, varsinkaan Kaukaisesta Idästä. Toiselta puolen hän provokatoorisesti vaatii, että punainen armeija marssisi Saksaan estääkseen siellä Hitlerin vallanoton; ettei Neuvostoliiton hallituksen pitäisi puhua mitään rauhanpolitiikasta; aseistariisumisesta jne. Ja samalla kun hän kohdistaa pois huomion sodanvaarasta Neuvostoliittoa vastaan, asettaa hän Ranskaa ja Englantia varten näköalaksi pitemmän pasifistisen, demokraattisen uran. Kaikkia näitä sosialidemokraattisia kieroiluja ja harhaannuttamismanöövereja vastaan täytyy meidän osastojemme kehittää voimistettu paljastustaistelu.

8. *Maailman vallankumouksen perustan puolustaminen.*

Minä jätän käsittelemättä sodanvastaisen taistelun eri tehtävät, sillä ne sisältyvät teille esitettyyn erikoiseen päätöslauselmaan. Minä korostan vain, että me emme tässä taistelussa tule pääsemään eteenpäin, s.o. emme tule tempaamaan mukaan todella laajoja joukkoja, ennen kuin me opimme käymään tätä taistelua konkreettisemmin kuin tähän asti. Meidän on myöskin kaikkialla tehtävä selväksi, minkätähden kaikkien maiden työläisten on taisteltava sodassa käsi kädessä Neuvostoliiton kanssa: ettei kysymys ole vain pelkästä solidaarisuusesiintymisestä Neuvostoliiton puolustamiseksi. Neuvostoliitto ei ole voimaton, se on vahvistunut, se kykenee suuntaamaan kansojensa koko voiman vihollistensa sotaisia hankkeita vastaan. Kysymys on kaikkien maiden työläisten oman asian puolustamisesta. Sota Neuvostoliittoa vastaan on sotaa työtätekeviä vastaan kaikissa kapitalistisissa maissa. Niin on myöskin Neuvostoliiton puolustaminen — maailman proletariaatin etujoukon, sosialistisen maailman vallankumouksen perustan puolustamista. Kuten tov. Stalin jo v. 1924 kirjoitti:

"Ne, jotka unohtavat Lokakuun vallankumouksen kansainvälisen luonteen, eivät ole oikeassa", mutta "eivät ole oikeassa nekään, jotka muistavat maailmanvallankumouksen kansainvälisen luonteen, mutta ovat taipuvaisia pitämään tätä vallankumousta jonain passiivisena, jonka on saatava tukea ulkoapäin. Tosiasiassa ei vain Lokakuun vallankumous tarvitse tukea muiden maiden vallankumousten taholta, vaan myöskin vallankumous näissä maissa tarvitsee tukea Lokakuun vallankumoukselta jouduttaakseen ja viedäkseen eteenpäin maailman imperialismin kukistamisen asiaa."

Vain päivittäinen bolshevistinen taistelu imperialistisen porvariston ja sen agenttien sotapolitiikan kaikkia konkreettisia toimenpiteitä vastaan jokaisessa maassa voi antaa meille takeen siitä, että me imperialistisen sodan ja Neuvostoliittoa vastaan suunnatun interventionin sattuessa emme vain esitä tunnusta sodan muuttamisesta kansalaissodaksi, vaan myöskin kykenemme todella muuttamaan imperialistisen sodan kansalaissodaksi; eikä muuttamaan sitä vain kansalaissodaksi, vaan viemään tämän kansalaissodan myöskin voittoon. (Suosionosoituksia).

III

BOLSHEVISTISEN JOUKKOPOLITIIKAN TEHTÄVÄT

1. Joukkopropaganda proletariaatin diktatuurin ja neuvostovallan puolesta.

Aikana, jolloin kapitalistisen vakaantumisen loppu on tullut, jolloin ollaan siirtymässä vallankumouksien ja sotien uuteen jaksoon, on mitä välttämättömintä agitationissamme ja propagandassamme selvittää työtätekevien laajoille kerroksille kommunismin periaatteita, proletariaatin diktatuuria ja neuvostovaltaa. Se ei merkitse palaamista Kominternin I ja II kongressin ajan metoodeihin, jolloin vasta oli yhteenliitettävä kommunistinen etujoukko ja sitä vastaavasti vallankumouksellinen *propa-*

ganda oli asetettu etutilalle. Kommunistinen Internationale on jo enemmän kuin kymmenen vuoden ajan terottanut, ettei propaganda yksinään riitä, että me olemme toimintapuolue, jonka täytyy ymmärtää yhdistää periaatteittensa puolesta harjoitettu propaganda työläisjoukkojen osavaatimusten puolesta käytävään taisteluun. Tätä tarkoitusta varten toveri Lenin v. 1920 kirjoitti kirjansa "Radikalismin penikkatautia" vastaan. Kommunistinen Internationale oli myöskin itse teossa koko ajan sellaisia lahkolaismaisia virtauksia vastaan, joita vuosien kuluessa ilmaantui eräissä kommunistisissa puolueissa (esim. Amerikan puolueessa), että työläisiltä, jotka halusivat liittyä vallankumouksellisiin joukkojärjestöihin, kuten ammatillisiin järjestöihin, piti vaatia liittymisen ehtona proletariaatin diktatuurin tunnustaminen. Sitä ei ole tänäänkään tehtävä, mutta nykyisessä tilanteessa on kiinnitettävä huomio seuraavaan: Jos me aikaisemminkin olimme sen puolesta, että vallankumouksellinen propaganda on yhdistettävä osavaatimuksien puolesta käytävään taisteluun, on nyt vielä välttämättömämpää agitatiossamme ja propagandassamme mitä voimakkaimmin ottaa esille valtakysymys. Kuinka välttämätöntä se on, sen osoittaa varsinkin Espanjan esimerkki, jossa kommunistinen puolue oli lyönyt laimin (tai ei vielä kyennyt) vallankumouksellisen tilanteen edessä tekemään propagandallaan työläis- ja talonpoikaisjoukoille selväksi, mitä neuvostot ovat, ja mikä merkitys niillä on, ja jossa sentähden vallankumouksellisten tapausten tultua oli mahdotonta käyttää neuvostotunnusta toimintatunnuksena ja yleensä sillä suorittaa jotain käytännöllistä.

Se on ensimmäinen peruste. Nykyisen aseman luonne vaatii, että me selitämme joukoille proletaarisen diktatuurin. Toinen perusta on siinä, että sosialidemokraatit kykenevät monissa maissa vielä tänä päivänä vääristelemään tätä peruskysymystä ja käyttämään sitä poliittisen muurin ylläpitämiseen kommunistisen puolueen ja reformististen työläisten laajojen joukkojen välillä. "Työväenluokka voi päästä sosialismiin vain demokratian pohjalla", he sanovat, "me olemme sen tähden demokratian puolesta, fasistit ovat diktatuurin puolesta ja kommunistit ovat myöskin diktatuurin puolesta". Sen kautta onnistuu heidän kaikkialla, missä toverimme eivät kysymystä riittävästi selvitä, antaa laajoille työläisjoukoille täydellisesti

vääristelty käsitys siitä, mikä kommunistien kanta oikeastaan on. Proletaarisen diktatuurin käsite ei ole joukoille selvä. Nämä joukot eivät ole "diktatuurin puolesta yleensä", yhtävähän kuin me olemme sen puolesta. Me haluamme voittaa reformistiset työläiset *proletaarisen* diktatuurin puolelle, ja heidän voittamisensa sen puolelle nykyisenä aikana on täysin mahdollista, heille ei vain kysymystä ole vielä selvitetty. Heidän on vaikea käsittää, että proletaarinen diktatuuri neuvostovallan muodossa on juuri proletaarisen demokratian valtiomuoto. Sentähden täytyy **heille** kysymys selvittää.

Kolmas **peruste**: Viime aikoina "vasemmistolaiset" sosialidemokraatit alkavat jälleen opereerata proletariaatin diktatuurin tunnuksella, aivan samoin kuin Kominternin ensimmäisellä kaudella II 1/2 internationalen kategorian miesten, Crispienin, Kautskyn, Mac Donaldin y.m. huulilla oli tämä tunnus. Tänään koettaa varsinkin Max Adler, Saksan "vasemmistolaisen" sosialidemokratian jumaluusoppinut, keinotella tällä tunnuksella. Meidän on luonnollisesti helppo heti nähdä, että se, jota Max Adler "proletariaatin diktatuurin" kyltillä yrittää tarjota joukoille ei pohjimmaltaan ole mitään muuta kuin sitä, jota nykyinen Kautsky ylistää "porvarillisena demokratiana"; koko erotus on kierossa sanaleikissä. Meille se on päivänselvä, mutta ei laajoille työläisjoukoille.

Meillä on siten täysi syy selvittää tämä kysymys joukkopropagandassamme. Tässä täytyy vain tarkata, että asia selitetään todella oikein ja työläisille ymmärrettävästi. Minä suositan ohjenuoraksi tähän tarkoitukseen toveri Leninin teesejä I. maailmankongressissa porvarillisesta demokratiasta ja proletaarisesta diktatuurista. Nämä teesit ovat säilyttäneet ei vain arvoaan yleensä, vaan voidaan niitä käyttää sellaisinaan vielä nykyisessä käytännössä. Me olemme ne kolmentoista vuoden kuluessa hiukan unohtaneet. Minusta näyttää, että se, mitä toveri Lenin silloin kirjoitti, sopii paremmin juuri meidän nykyistä joukkopropagandaamme varten kuin se yksinkertaistutettu kysymyksen asettelu, joka usein on pesiytynyt puoluekirjallisuuteemme. I. maailmankongressin hyväksymä lyhyt päätöslauselma vaati: "Uuden, porvarillisen demokratian ja parlamenttarismin tilalle asetettavan proletaarisen demokratian poliittisen ja käytännöllisen välttä-

mättömyyden historiallisen merkityksen selvittämistä työväenluokan laajoille joukoille." Toveri Leninin teesissä terotettiin (14 pykälä), että proletariaatin diktatuurin neuvostomuoto "toteuttaa ja merkitsee työtätekeville luokille, s.o. kansan valtavalle enemmistölle, sellaista tosiasiallista mahdollisuutta käyttää hyväkseen demokraattisia oikeuksia ja vapauksia kuin ei vielä milloinkaan aikaisemmin, ei edes lähimainkaan parhaimmissakaan demokraattisissa porvarillisissa tasavalloissa." Se on meidän selitettävä työläisille, jotka luonnollisesti haluavat proletaarista demokratiaa, sillä silloin he ymmärtävät paremmin, mitä proletaarinen diktatuuri merkitsee. Erikoisen tärkeä on myöskin eräs toinen kohta (20 pykälä) Leninin teeseissä:

> "Valtiovallan hävittäminen on päämäärä, jonka kaikki sosialistit ovat asettaneet, niiden joukossa ja etunenässä Marx. Ilman tämän päämäärän toteuttamista on todellinen demokratia, s.o. tasa-arvoisuus ja vapaus, saavuttamaton. Tähän päämäärään vie käytännössä vain neuvosto- eli proletaarinen demokratia, sillä se alkaa heti valmistaa kaikkinaisen valtion täydellistä kuolemista vetämällä työtätekevän kansan joukkojärjestöt jatkuvaan ja ehdottomaan osallistumiseen valtion hallitsemisessa."

Meidän täytyy myöskin oppia siitä, mitä toveri Lenin sanoi bolshevistisen puolueen käytännöstä neuvostotunnuksen läpiviemisessä:

> "... Me toimimme vallankumouksessamme käytännöllisesti emmekä teoreettisesti. Kysymystä perustavasta kokouksesta me emme aikaisemmin esim. asettaneet teoreettisesti, me emme sanoneet, että me emme tunnusta kansalliskokousta. Vasta myöhemmin, sen jälkeen kun neuvostojärjestöt olivat levinneet yli koko maan ja vallanneet poliittisen vallan, vasta silloin me olimme niin pitkällä, että ajoimme perustavan kokouksen tiehensä. Nyt me näemme, että Unkarissa ja Sveitsissä kysymys on asetettu paljoa polttavammin. Se on yhdeltä puolen varsin hyvä, siitä me saamme varman luottamuksen, että vallankumous länsi-Europan maissa menestyy nopeammin ja antaa meille suurempia voittoja. Mutta toiselta puolen on tässä määrätty vaara, nimittäin se, että

taistelut tulevat niin myrskyisiksi, ettei työläisjoukkojen tietoisuus voi pysyä tämän kehityksen tasalla. Neuvostojärjestelmän merkitys ei vielä tänään ole Saksan poliittisesti sivistyneiden työläisten suurelle joukolle selvä, koska se on kasvanut parlamenttaarisessa järjestelmässä ja porvarillisissa ennakkoluuloissa."

Juuri tämä esimerkki vallankumouksellisen propagandatunnuksen muuttamisesta vallankumoukselliseksi toimintatunnukseksi oli erikoisen luonteenomaista bolshevikkien joukkopolitiikalle v. 1917. Sitä ei luonnollisestikaan ole mekaanisesti jäljiteltävä. Kysymys ei ole perustavan kokouksen koollekutsumisesta esim. Italiassa tai Espanjassa. Luonnollisestikaan ei. Kysymys on metoodista. Mitä Lenin bolshevistisen joukkopolitiikan metoodista sanoo, siitä on meillä paljon oppimista.

2. Käänteen toteuttaminen joukkotyöhön.

KI:n TpK on, kuten te tiedätte, viimeisten vuosien kuluessa elimiensä kautta ja KI:n TpK:ssa olevien puolueedustajien myötävaikutuksella harjoittanut alituista painostusta KI:n osastoihin saadakseen aikaan sen, että nämä suorittavat käänteen joukkotyöhön. Useiden kompuolueiden, kuten Norjan, Ranskan, Englannin, Amerikan jne., samoin kuin Nuorisointernationalen työtä on viimeisinä vuosina tarkastettu tältä näkökannalta. KI:n TpK:n XI täysistunnossa toveri Manuilski alustuksessaan samoin kuin teeseissä asetti tämän kysymyksen suurella painolla. No, toverit, nyt on aika kysyä tuloksia: missä määrin on tämä käänne toteutettu? Minä myönnän, että täällä on edustettuina joitakin puolueita, jotka tässä suhteessa voivat osoittaa määrättyjä, vaikkakin riittämättömiä tuloksia. Mutta useimmat kompuolueet, — mitä askeleita ne ovat ottaneet käänteen toteuttamiseksi? Tai eikö yksimielisesti hyväksyttyjä päätöksiä ehkä ollutkaan tarkoitus todella ajaa läpi? Tämä kysymys täytyy avoimesti, ratkaisevasti ja toverillisesti asettaa tässä täysistunnossa. Mihinkä me muuten joudumme. Kuinka me voimme täällä tehdä päätöksiä olematta täydellisesti vakuutettuja, että ne toteutetaan? Emmehän toki voi tehdä päätöksiä hiljaisesti edellyttämällä, että "sakset" tulevat jäämään päätöksiemme ja niiden toteuttamisen vä-

lille. Se on II Internationalen menettelytapa, mutta joka ei saa tulla kysymykseen Kommunistisen Internationalen käytännössä.

Mitkä ovat tärkeimmät edellytykset, jotta tämä käänne käytännössämme todella viedään läpi. Ennen kaikkea on siinä otettava huomioon kaksi asiaa: ensiksi, puolueettomien ja reformististen työläisten oikea lähestyminen elävän yhteyden aikaansaamiseksi heidän kanssaan ja toiseksi konkreettinen käytännöllinen ja samanaikainen kysymysten vallankumouksellinen asettaminen.

Mitä merkitsee yhteyden hankkiminen työläisten enemmistöön, esim. työpaikassa? Se merkitsee *työskentelemistä* tämän laajan joukon keskuudessa. Kuitenkaan ei mikä tahansa työ ole omiaan hankkimaan yhteyttä meidän ja joukon välillä. Jos me esiinnymme väärällä tavalla, me voimme jopa hävittää aikaisemmin solmittuja yhteyksiä sen sijaan, että saavuttaisimme uusia. Me kaikki tiedämme myöskin, että toverimme usein esiintyvät siten, että he eristäytyvät joukoista, ettei työläisten enemmistö halua kuulla meikäläisiä. Meidän täytyy ylipäänsä paremmin oppia *hankkimaan kannatusta* joukon keskuudessa. Minusta näyttää tärkeältä erikoisesti alleviivata tätä momenttia, jos me haluamme tehdä selväksi tehtävän elävän yhteyden luomisesta joukkojen kanssa, jonka välttämättömyyttä Lenin puheissaan ja kirjoituksissaan yhä uudelleen terotti.

Mistä riippuu, antaako joukko meille kannatusta vaiko ei? Se riippuu siitä, kuinka me sitä lähestymme, millaisia tunnuksia me asetamme, kiinnostavatko ne kysymykset, joita me sillä hetkellä asetamme, työläisten enemmistöä, kuinka me näitä kysymyksiä valaisemme, vastaavatko ehdotuksemme konkreettista tilannetta jne. Siten on kyky hankkia kannatusta joukon keskuudessa ei vain organisatooristen metoodien kysymys, vaan ennen kaikkea oikean taktiikan kysymys. Lenin puhuu esim. eräässä kohdassa kirjassaan "Penikkatauti" siitä, kuinka vaikeata englantilaisten toverien on usein hankkia kannatusta joukon keskuudessa ja hän antaa heille sitten hyvin konkreettisia neuvoja siitä, millaista taktiikkaa heidän silloisessa tilanteessa oli sovellettava, jotta joukko heitä kuuntelisi. (Kysymys oli työväenpuolueen ehdokkaiden tukemisesta silloisissa parlamentin vaaleissa Lloyd Georgea vastaan, "kuten nuora hirtettyä" tukee). Ylipäänsä, kun tarkasti

tutkii, mitä Lenin erikoisesti ottaa varteen yhteyden solmiamisessa joukkojen kanssa, huomaa usein, että ensimmäinen kohta on juuri siinä, kuinka joukko ensin voidaan saada meitä kuuntelemaan. Tässä ei vaan saa päästää silmiensä edestä kahta asiaa:

Ensiksi, jos työläisten enemmistö antaa meille kannatuksensa, jos sitä kiinnostaa meidän kysymyksen asettelumme, jos se haluaa näitä kysymyksiä harkita, mahdollisesti niistä meidän kanssamme keskustella, ei se vielä merkitse, että me olisimme jo voittaneet tämän joukon puolellemme. Se merkitsee vasta, että meillä jo on *yhteys* heidän kanssaan. Se on ensimmäinen tärkeä vaihe joukkojen voittamisen tiellä. Käytännössä meille vaikein vaihe, johon yritykset enemmistön voittamisesta useimmiten kilpistyvät.

Toiseksi, kun me puhumme joukkopolitiikasta — ja meidän täytyy tässä täysistunnossa puhua siitä paljon, — me emme hetkeksikään saa unohtaa, että on olemassa kaksi erilaista lajia joukkopolitiikkaa, opportunistinen "häntäpolitiikka" ja bolshevistinen joukkopolitiikka. Bolshevistinen politiikka ei ole mitään joukkomielialojen perässälaahaamista, se on "alituista aktiivisuutta laajojen joukkojen luokkatietoisuuden *kohottamiseksi*, heidän vapauttamisekseen pikkuporvarillisista ennakkoluuloista ja reformistisista harhaluuloista, heidän *aktivisoimistaan* ja *vallankumouksellistuttamistaan*" (teesiehdotuksestamme). Olosuhteissa, joissa joukot esim. on vallannut kiihkoisänmaallinen psykoosi, täytyy päättävästi taistella tätä joukkomielialaa *vastaan*, juuri niinkuin Lenin sodan aikana taisteli virtaa vastaan.

Tärkeintä bolshevistisessa joukkopolitiikassa on auttaa joukkoja tulemaan vakuutetuiksi ennen kaikkea oman kokemuksensa kautta kommunistisen puolueen politiikan oikeellisuudesta. Tämä kokemus ja tämä vakaumus on juurrutettava heihin niin lakoissa kuin joukkotaistelun muissakin muodoissa, myöskin parlamenttaarisessa taistelussa. Lenin teki selväksi bolshevistisen joukkopolitiikan perusluonteen, kun hän v. 1920 kirjoitti Saksan "radikaalista" kommunistista työväenpuoluetta vastaan:

> "Kommunisteille Saksassa on parlamenttarismi luonnollisesti "poliittisesti yli aikansa elänyt", mutta kysymys on juuri siitä, ettei sitä, mikä *meillä* on aikansa elänyt, pidetä aikansa eläneenä *luokalle*, ai-

kansa eläneenä *joukoille*. Juuri tässä me jälleen näemme, etteivät "radikaalit" ymmärrä arvostella, etteivät he ymmärrä toimia *luokan* puolueena, *joukkojen* puolueena. Te ette ole velvollisia vaipumaan joukon tasolle, luokan takapajuisten kerrosten tasolle. Se on kiistatonta. Te olette velvollisia sanomaan heille katkeran totuuden. Te olette velvollisia nimittämään oikealla nimellään heidän porvarillis-demokraattisia ja parlamenttaarisia ennakkoluulojaan, mutta samalla te olette velvolliset yhä uudelleen *raittiisti* arvioimaan koko luokan (eikä vain kommunistisen etujoukon) tietoisuuden ja kypsyyden *tosiasiallisen* asteen, juuri koko työtätekevän *joukon* (eikä vain sen edistyneimpien aineksien)."

Minä toivon, että täysistuntomme käsittelyn kuluessa näitä yleisiä huomautuksia valaistaan esimerkeillä eri maiden kommunististen puolueiden käytännöstä.

3. Tunnuksista.

Ehkä suurin puute meidän puolueissamme on, ettei niillä ole riittävästi harkittuja tunnuksia, etteivät ne ole tehneet selväksi Leninin metoodia tunnuksien käyttämisestä. Se on itse asiassa hyvin vaikea kysymys, eivätkä minun seuraavat huomautukseni luonnollisestikaan pyri tämän kysymyksen tyhjentävään käsittelyyn.

Lenin sanoo: "Konkreettisen korvaaminen abstraktisella on vallankumouksellisen eräs kaikkein vaarallisimpia syntejä." Abstraktinen ja konkreettinen ja niiden suhde, se on eräs tiedon, tieteen, mutta myöskin politiikan peruskysymyksiä. Lenin opetti aina ajattelemaan konkreettisesti. Mutta Leninin konkreettisuus ei milloinkaan ole periaatteettomuuden konkreettisuutta, vaan se on dialektista konkreettisuutta. Ohjelmamme periaatteista (proletariaatin diktatuuri ja neuvostovalta) se kuvastuu ja ilmenee elävissä toimintatunnuksissa ja osavaatimuksissa. Lenin sanoo nimenomaan, että *"välittömästi* edessäolevan taistelun tunnusta ei voida johtaa yksinkertaisesti ja suorastaan määrätyn ohjelman *yleisestä* tunnuksesta." "Täytyy" — sanoo hän edelleen — "ottaa huomioon konkreettinen historiallinen tilanne, täytyy tutkia koko kehitystä ja vallankumouksen koko kulkua ja johtaa meidän tehtävämme ei vain ohjelmamme periaatteista, vaan liikkeen

edellä esiintyneistä askeleista ja vaiheista". Osavaatimustemme ja periaatteidemme toisistaan erottaminen vie välttämättömästi syrjäpyrintöön, joko opportunistiseen periaatteettomuuteen, reformien pitämiseen itsetarkoituksena tai vallankumouksellisten fraasien lahkolaismaiseen politiikkaan. Leniniläinen tunnus on aina konkreettinen, mutta siinä on konkreettinen yhdistynyt, sulanut kommunististen periaatteiden kanssa. Tämä konkreettinen tunnus *vetää* joukkoja vallankumoukselliseen päämäärään.

Me olemme teesiehdotuksessamme nyt asettaneet nämä kysymykset käytännöllisesti, olemme yrittäneet antaa osastoillemme eräitä käytännöllisiä neuvoja agitationin ja tunnusten konkretisoimista varten. Me teroitamme erikoisesti, että agitationissa ja tunnustemme muokkaamisessa täytyy kytkeytyä niihin kysymyksiin ja päivän tapauksiin, jotka työpaikassa, ammatillisissa järjestöissä, kaikkialla, missä joukko on, työläisiä erikoisesti kiihottaa. Ne ovat usein pieniä tapauksia, ehkä vain sellaisia, joilla esim. on merkitystä vain yhden työpaikan mittakaavassa (epäoikeudettomuudet työnantajan taholta jne.); mutta ne voivat olla myöskin suuria tapauksia, jotka kysymyksessäolevalla paikkakunnalla, piirissä tai koko maassa antavat aiheen työläisjoukkojen kuohuntaan. Nämä konkreettiset tapaukset, nämä työläisten "polttavat" kysymykset täytyy ottaa lähtökohdaksi, kytkeä niihin, — eikä suinkaan "kytkeä joukkojen harhaluuloihin", kuten Brandler v. 1923 ajatteli ja joka sitten päättyi niin huonosti. Kytkeytymällä sellaisiin konkreettisiin aiheisiin täytyy meidän ehdottomasti ymmärtää lähteä siltä luokkatietoisuuden, aktiivisuuden kehitystasolta, jonka joukko jo on saavuttanut, ei itse vaipua tälle tasolle, vaan kohottaa laajojen joukkojen tasoa.

Tällä tavalla me voimme muokata joukkopolitiikan oikeita tunnuksia, tunnuksia, jotka eivät luonnollisestikaan ole mikään taikakalu, mutta joilla kuitenkin niin sanoaksemme on määrätynlainen "kipinän" luonne. Lenin käytti useampia kertoja sanontatapaa, että joku konkreettinen aihe voi vaikuttaa kuin "kipinä" ja "voi osoittautua kykenevän sytyttämään palon joukkojen erikoisen heräämisen mielessä". Niinpä onkin leniniläisillä tunnuksilla kipinän luonne ja meidän täytyy oppia tämä oikeiden tunnusten muokkaamisen taito. Tämä on, mitä tulee joukkoagitationimme ja joukkopolitiikkamme sisältöön, epäi-

lemättä käytännöllemme hedelmällinen ajatus. Eräät toverit eri maista ovat viime aikoina kohdistaneet huomionsa tähän suuntaan.

Kun lähemmin tarkastetaan abstraktisuuden virhettä, josta useiden kompuolueiden työ kärsii, ja joka ennen kaikkea estää niitä solmiamasta elävää yhteyttä laajojen joukkojen kanssa, silloin voidaan itse asiassa huomata, että kommunistiset agitaattorit, toimittajat jne. useimmissa tapauksissa johtavat kaiken, mitä he joukoille sanovat tai kirjoittavat, *suorastaan* ohjelmamme periaatteista, *suorastaan* vallankumouksen välttämättömyydestä. He *edellyttävät*, että joukkolukija tai joukkokuulija jo käsittää ja tunnustaa periaatteemme ja vallankumouksen välttämättömyyden ja että hänelle tarvitsee enää vain sanoa, mitä on tehtävä vallankumoukseen tulemiseksi. Mutta juuri tämä on virheellistä lähestymistä laajoihin joukkoihin. Sillä juuri vallankumouksen välttämättömyyttä reformistinen työläinen ei vielä ymmärrä. Meidän tehtävämme on juuri hänen auttamisensa ymmärtämään tämä välttämättömyys. Sitä tarkoitusta varten on meidän bolshevistinen työmme välttämätön. Mutta tästä työstä luovutaan, jos lähdetään siitä edellytyksestä, että laajat joukot jo ymmärtävät vallankumouksen välttämättömyyden.

Tämä "vasemmistolaisen" kaavaoppineisuuden virhe on syynä siihen, että kommunistinen agitationi on useimmin abstraktista ja kaavamaista, että sen ymmärtää vain jo tietoinen vallankumouksellinen vähemmistö, mutta se ei voi luoda mitään yhteyttä työläisten enemmistöön, s.o. vielä tiedottomista tai puoltietoisista, puolueettomista ja reformistisista työläisistä se tuntuu — huolimatta heidän myötätunnostaan sosialismin aatetta kohtaan epärealiselta, epäkäytännölliseltä, todellisuudelle vieraalta vallankumouksellisuudelta, lahkolaisuudelta. Tästä asiaintilasta johtuu yhdeltäpuolen, että osa puolueidemme jäseniä pitää käytännössä sosialidemokraattisten työläisten voittamisen tehtävää ylivoimaisena, mahdottomana ("nehän ovat pieniä Zörgiebelejä", niitä ei voida vakuuttaa"); toiseltapuolen sosialidemokraattiset puolueet, reformistiset ammattiliittojohtajat ja kaikki opportunistit saavat suotuisan tilaisuuden selittää petospolitiikkansa välttämättömäksi "realipolitiikaksi", ainoaksi käytännölliseksi, hyödylliseksi työläisten päivänetujen puolustamiseksi ja siten estää työläisjoukkojen radikalisoitumista ja niiden

siirtymistä vallankumoukselliseen leiriin. Siten "vasemmistolaisen" kaavaoppineisuuden virhe ei itse asiassa jouduta, vaan epäsuorasti hidastuttaa työläisjoukkojen vallankumouksellistumista.

Toveri Stalin sanoo luennoissaan "Leninismin peruskysymyksistä":

> "Kysymys ei ole yksinomaan siitä, että etujoukko näkee vanhan järjestelmän säilyttämisen mahdottomuuden ja sen kukistamisen välttämättömyyden. Kysymys on siitä, että joukot, miljoonaiset joukot, ymmärtävät tämän välttämättömyyden ja ovat valmiit tukemaan etujoukkoa. Mutta tähän mielipiteeseen joukot tulevat vain omien kokemustensa pohjalla. Tehtävä on siinä, että joukoille annetaan tilaisuus omien kokemustensa pohjalla tuntea vanhan vallan kukistamisen välttämättömyys ja että etualalle asetetaan sellaiset taistelumetoodit ja järjestömuodot, jotka helpoittavat joukkoja omien kokemustensa perusteella näkemään vallankumouksellisten tunnusten oikeellisuuden."

Tähän tarkoitukseen on omiaan ja siinä on ennen kaikkea välttämätöntä *yhteisrintamataktiikan* käyttäminen.

4. Yhteisrintama alhaalta käsin.

Me vaadimme itsellemme laajojen työläisjoukkojen johtoa, mutta usein suorittamatta järjestelmällistä työtä näiden joukkojen keskuudessa heidän *luottamuksensa* voittamiseksi. Useimmat kommunistiset puolueet kehittävät pääasiallisesti vain parlamentin vaalikamppailuissa laajan joukkotyön puolueettomien sosialidemokraattisten, syndikalististen työläisten mukaanvetämiseksi. Kommunistit eivät ole alituisessa, elävässä yhteydessä puolueettomien, sosialidemokraattisten, syndikalististen työläisten kanssa. Mutta täytyy luoda "työväenluokan etujoukon ja työläisjoukkojen välille keskinäinen luottamus" (Lenin). Mitä se merkitsee? Tähän kysymykseen toveri Stalin antoi v. 1926 seuraavan vastauksen, jota minä pidän erinomaisen tärkeänä meidän nykyiselle käytännöllemme kapitalistisissa maissa:

> "Se merkitsee ensiksi, että puolueella täytyy olla herkkä korva joukkojen äänille, että sen täytyy koh-

distaa huomionsa joukkojen vallankumoukselliseen vaistoon, että sen täytyy tutkia joukkojen taistelun käytäntöä kontrolloimalla siinä politiikkansa oikeellisuus, että sen ei ole vain joukkoja opetettava, vaan sen täytyy niiltä myöskin oppia. Se merkitsee toiseksi, että puolueen täytyy päivittäin valloittaa proletaaristen joukkojen luottamus, että sen täytyy politiikallaan ja työllään takoa joukkojen kannatus, ettei se saa komentaa, vaan ennen kaikkea vakuuttaa, saattamalla joukot niiden omien kokemuksien pohjalla tietoiseksi puolueen politiikan oikeellisuudesta, että sen siis täytyy olla luokkansa ohjaaja, johtaja, opettaja."

Ilman päivittäistä työtä laajojen työläisjoukkojen keskuudessa, ilman päivittäistä taistelua heidän elinehtojensa puolustamiseksi kommunistit joukkojen johtamisen vaatimuksellaan vain eristävät itsensä. Tämä päivittäinen työ on meille välttämätön edellytys osoittautuaksemme ylipäänsä käytännössä työläisten puolueeksi ja valloittaaksemme työväen enemmistön luottamuksen. Opportunistista antautumista on luopuminen vallankumouksellisesta agitationista joukkojen keskuudessa, peräänantaminen pikkuporvarillisille ennakkoluuloille, enemmistön harhaluuloille tai ohimeneville alistumismielialoille, kommunismin ja reformismin välisistä periaatteellisista eroavaisuuksista vaikeneminen tai niiden hämääminen. Mutta kun me periaatteellisessa taistelussa reformistisia johtajia vastaan työläisten enemmistön voittamisessa satunnaisesta tappiosta huolimatta määrätietoisesti käymme tätä taistelua edelleen proletaarisen demokratian pohjalla, on se oikeata bolshevistista menettelyä.

Viime aikoihin saakka on alhaalta käsin luotavan yhteisrintaman tunnus useimmissa tapauksissa jäänyt joko pelkäksi fraasiksi, jonka kanssa kommunistinen käytäntö ei ole sopusoinnussa, tai siellä, missä yhteisrintamapolitiikkaa alettiin käyttää, seurasi usein luisuminen opportunistiseen "yhteisrintamauinailuun" (kuten esim. Ranskan kunnallisvaaleissa ja useissa tapauksissa Saksassa). Mutta yhteisrintaman oikean bolshevistisen taktiikan täytyy läpitunkea kommunististen puolueiden koko joukkotyö, sillä tämä taktiikka keinona menestyksellisessä taistelussa pääomaa vastaan, joukkojen mobilisoimisessa ja reformististen johtajien paljastamisessa ja eristämisessä

on "Kommunistisen Internationalen taktiikan oleellinen osa koko esivallankumouksellisena kautena" (KI:n ohjelma).

Proletaarinen yhteisrintama bolshevistisessa mielessä on taisteluliitto tietoisesti vallankumouksellisen kommunistisen etujoukon ja työtätekevien ei vielä vallankumouksellisten joukkojen välillä. Tämän taisteluyhteyden muodostamisen poliittisena platformuna voivat olla vain proletariaatin nykyisten luokkataistelujen välittömät käytännölliset päämäärät, kommunistisen politiikan päivänpolttavat toimintatunnukset, ei kommunistisen ohjelman periaatteet, jotka eivät puolueettomille ja reformistisille työläisille ole vielä ymmärrettäviä, mutta jotka täytyy heille päivän osataisteluiden kuluessa tehdä selväksi. Alhaaltakäsin luotavan yhteisrintaman yhteenliittämisen, se on kommunistisen etujoukon laajoihin joukkoihin olevan yhteyden organisatoorisena muotona voivat olla vain proletaarisen demokratian muodot, eivätkä kommunistisen puoluejärjestöjen lujasti keskitetyt muodot. Proletaarisen demokratian muotojen oikea käyttäminen on juuri yhteisrintamapolitiikkaa, ja oikea yhteisrintamapolitiikka on proletaarisen demokratian muotojen parasta hyväksikäyttämistä proletariaatin enemmistön vallankumouksellistuttamiseksi.

Tässä yleisessä mielessä on alhaalta käsin luotavan yhteisrintaman taktiikka linja, jota täytyy seurata kommunistisen puolueiden koko työssä joukkojen agitationissa ja mobilisoimisessa (sanomalehdistössä, jokaisessa kamppailussa ja jokaisessa joukkoesiintymisessä, päivittäisessä työssä työpaikoissa, ammatillisissa järjestöissä, työttömien keskuudessa, proletaaristen naisten, nuorison jne. keskuudessa). *Erikoisessa* mielessä on yhteisrintaman metoodia käytettävä siten, että kommunistinen järjestö päättää — joko omassa nimessään tai toisen järjestön nimessä — kääntyä työpaikan, paikkakunnan, alueen, ammattiryhmän tai tärkeimmissä tapauksissa koko maan työläisten puolueen ehdotuksella yhteisen joukkoesiintymisen suorittamisesta määrätyssä konkreettisessa kysymyksessä.

Sellaisen *yhteisrintama-alotteen* on sisällettävä lyhyitä, selviä, käytännöllisiä ehdotuksia siitä, minkälaisesta esiintymisestä on kysymys, mitä on tehtävä, minkä vaatimusten puolesta on esiinnyttävä ja kuinka työläisten on päätettävä kysymyksessäolevan esiintymisen alottamises-

ta, johdosta, jatkamisesta ja lopettamisesta. Jokaista yhteisrintama-alotetta on tuettava tarmokkaalla, valmistavalla kamppailulla joukkojen keskuudessa. Sellaisilla alotteilla voidaan myöskin kääntyä määrätyn ammatillisen järjestön (tai useampien järjestöjen) jäsenten, olosuhteiden mukaan myöskin muiden poliittisten tai sivistyksellisten proletaaristen järjestöjen työläisjäsenten puoleen. Se on alhaaltakäsin luotavan yhteisrintaman erikoinen metoodi. Tämä metoodi ei edellytä, mutta ei myöskään sulje pois sitä, että erikoisissa poikkeustapauksissa kommunistinen yhteisrintamaehdotus kohdistetaan alemmalle ammatilliselle *järjestölle* sellaisenaan, tai paikalliselle sosialidemokraattiselle järjestöllekin, mutta joka jokaisessa eri tapauksessa on harkittava mitä tarkimmin (ja johon minun mielestäni ei saa ryhtyä ilman puoluejohdon nimenomaista suostumusta). Sellaisen askeleen taktillinen tarkoituksenmukaisuus riippuu ennen kaikkea siitä, missä määrin me voimme pitää käsissämme alotteen ja missä määrin me tämän yhteisrintamaesiintymisen kuluessa kykenemme hankkimaan myöskin organisatoorisia tukikohtia joukkojen keskuudessa; mitään tulosta ei ole odotettavissa, jos me emme yhteisrintamaesiintymistä kehitettäessä suorita todella järjestelmällistä kommunistista fraktiotyötä. Bolshevistinen yhteisrintamapolitiikka ei ole mitään *blokkipolitiikkaa*, ei mikään "linnarauha" sosialidemokraattisen ja reformistisen johdon kanssa (kuten esim. kommunismin luopiot, Brandler, Trotski ym. suosittavat). Kaikki tämänsuuntaiset opportunistiset pyrkimykset (esim. erimielisyyksien hämääminen muka "vallankumouksellistuvien" reformististen johtajien kanssa) on päättävästi lyötävä takaisin. Kommunististen ja eikommunististen työläisten yhteisrintama porvaristoa *vastaan* on selvästi asetettava sosialidemokratian porvariston *kanssa* harjoittamaa yhteisrintamapolitiikkaa vastaan. Bolshevistisen yhteisrintaman koko tarkoitus on juuri ensiksikin *luokkataistelussa porvaristoa vastaan*, toiseksi *porvariston agenttien eristämisessä proletariaatin joukosta.*

Useimmissa maissa kommunistit harvoin ymmärtävät käytännössä toteuttaa yhteisrintamaesiintymistä siten, että sen kautta todella saavutetaan reformististen työläisten erottaminen sosialidemokraattisista johtajista. Useissa tapauksissa ajautuvat suunnitellut yhteisrintamaesiin-

tymiset (todellisten joukkoesiintymisten mielessä) alusta alkaen sille karille, että kommunistit vaativat ehdottomana *ennakkoehtona* reformistisilta työläisiltä, että heidän on tehtävä ero aikaisemmista luottamusmiehistään ja alistuttava kommunistiseen johtajistoon. *Siihen* eivät reformistiset työläiset kuitenkaan, niin hartaasti kuin he haluavatkin taistella yhdessä kommunistien kanssa porvaristoa vastaan, ole juuri milloinkaan *ennen* yhteisrintamaesiintymistä valmiit. Vasta heidän osallistumisensa tähän yhteiseen esiintymiseen kommunistien kanssa voi antaa heille heiltä puuttuvan välttämättömän oman kokemuksen siitä, että reformistiset johtajat eivät ansaitse heidän luottamustaan; ja tämä ratkaisevan tärkeä tulos voidaan saavuttaa ei vain siinä tapauksessa, että kommunistit ovat kysymyksessäolevan joukkoesiintymisen johdossa, vaan myöskin siinä tapauksessa, kun esiintymiseen osallistuvien työläisten enemmistö aluksi uskoo esiintymisen johdon sosialidemokraattisille pampuille. Se edellyttää vain, että kommunistit esiintymisen kuluessa osoittautuvat erinomaisiksi esitaistelijoiksi työläisjoukon vaatimuksen puolesta ja samalla käyttävät oppositioniasemaansa oikealla bolshevistisella tavalla reformististen johtajien kaikkien porvarilliskompromissaavien askeleiden paljastamiseen.

Kommunistien on tässä tapauksessa, kuten myöskin työssään reformistisissa ammatillisissa järjestöissä yleensä, kehotettava työläisjoukkoja vaatimaan reformistisilta johtajilta määrättyjä käytännöllisiä toimenpiteitä työläisten etujen todellisen puolustamisen ja heidän päivänpolttavan taisteluesiintymisensä vahvistamisen mielessä. Säännöllisesti luopuvat kommunistit tästä siitä pelosta, että sen kautta vaipuisivat opportunismiin. Brandlerilaiset ovat tosiasiassa opportunistisesti käyttäneet tunnusta "pakottakaa johtajat", "pakottaakseen" joukot panemaan toivonsa reformististen ammatillisten järjestöjen aparaattiin (joko tulevat nykyiset johtajat muka harjoittamaan parempaa politiikkaa tai voidaan aparaatti ammatillisen demokratian tietä siirtää parempien ihmisten käsiin). Kommunistien on päinvastoin vapautettava reformistiset työläiset sellaisista harhaluuloista. Mutta sitä ei voida saavuttaa niin yksinkertaisesti, että työläisille, joilla vielä on luottamusta reformistisiin johtajiin, toistetaan väitettä, etteivät nämä johtajat kykene työläisten etuja puolus-

tamaan eivätkä sitä halua tehdä. Se täytyy käytännöllisesti *tulla todistetuksi*, reformistisille työläisille täytyy antaa tilaisuus omin silmin nähdä, kuinka heidän vanhat johtajansa jarruttavat ja kavaltavat joukkojen päättämiä välttämättömiä toimenpiteitä, jotka tarkoittavat esiintymisen menestymistä, kuinka he johtamisellaan joukoille selvästi paljastavat sekä luonteettomat horjumisensa ja huiputusmetoodinsa että halpamaisen lakeijamaisuutensa porvariston edessä. Tällainen "havainto-opetus" kykenee paljoa paremmin kuin meidän pelkkä agitationimme ja propagandamme auttamaan reformistisia työläisiä vapautumaan aikaisempien johtajiensa vaikutuksesta.

Edellä sanottu nojautuu ennen kaikkea Saksan, Puolan ja Tsekko-Slovakian kommunistisiten puolueiden konkreettisiin toteamisiin viime ajoilta. Saksan Kommunistinen Puolue on nyttemmin yhteisrintamaliikkeen kehittämisessä suorittanut suuren murroksen. Siinä on yksityistapauksissa tehty useita virheitä, ennen kaikkea oikeistolaisia virheitä, mutta myöskin lahkolaista vastaanhangottelua fasisminvastaisen yhteisrintaman kehittämistä vastaan on useasti esiintynyt. Mutta KK:n johdon on onnistunut korjata nämä virheet ja kehittää suuri elinvoimainen yhteisrintamaliike. Tämä on tosiasia, joka lupaa paljon Saksan vallankumoukselliselle liikkeelle.

Mutta alhaalta käsin luotavan yhteisrintaman muodostaminen ja kehittäminen ei nykyisin ole vain Saksan, Puolan tai Tsekko-Slovakian kommunistisien puolueiden, vaan KI:n kaikkien osastojen kiireellinen tehtävä. Toteuttamatta tätä tehtävää käytännössä me emme pääse eteenpäin. Määrätyssä mielessä jopa voidaan sanoa, että yhteisrintama alhaalta käsin on esivallankumouksellisena kautena työväenluokalle yhtä välttämätön kuin proletaarisen demokratian täysin kehittyneet muodot vallanottamisen jälkeen. Porvariston diktatuurin aikana on työväenluokan käytettävissä vain proletaarisen demokratian alkeita, niiden käyttäminen vallankumouksen hyväksi on juuri alhaalta käsin luotavan yhteisrintaman käyttämistä. Proletaarisen diktatuurin aikana on työväenluokan käytettävissä ennen kaikkea valtaapitävät *neuvostot* ja niinkuin näissä olosuhteissa on ehdottoman välttämätöntä tehdä kaikki näiden proletaarisen demokratian korkeimpien muotojen ylläpitämiseksi ja niiden yhä vahvistamiseksi, on meillä kapitalistisissa maissa tehtävä, kehittää ja lujit-

taa yhä enemmän proletariaatin yhteisrintamaa alhaalta käsin. Se voidaan kehittää vain enemmän tai vähemmän höllissä organisatoorisissa muodoissa. Mutta se voidaan kehittää yhtenäiseksi, alituiseksi liikkeeksi erillisten, hajanaisten yhteisrintamaesitysten asemesta, jotka menevät ohi, ilman että niistä jää mitään jälelle. Meidän täytyy juuri oppia alhaalta käsin luotavaa yhteisrintamaa kehittämään katkeamattomaksi joukkoesiintymisten sarjaksi, sitä lujittamaan, vallankumouksellistuttamaan ja saattamaan kommunistisen puolueen johtoon.

5. *Lakkotaktiikasta.*

Koska lakkoliikkeiden opetukset ovat erikoisen alustuksen esineenä KI:n TpK:n tässä täysistunnossa, haluan minä kiinnittää teidän huomiotanne vain erääseen pääkysymykseen. Minkä johtavan periaatteen mukaan meidän on arvosteltava lakkoliikkeen poliittisia tuloksia? Minun mielestäni on meidän arvosteltava niitä lakkoliikkeen vaikutusten mukaan työläisjoukkoihin, ensi sijassa lakkolaisiin itseensä. Ratkaiseva merkitys on vastauksella kysymykseen, onko kysymyksessäoleva lakko vahvistanut tai mahdollisesti heikontanut asemiamme työläisjoukkojen riveissä, onko näiden joukkojen taisteluvalmius tulevia suuria taisteluita varten voimistunut vai eikö.

Viime aikoina on usein sattunut, että reformistit ovat julistaneet lakon ja asettuneet sen johtoon, samalla kun me, joilla vasta on ollut takanamme työläisten vähemmistö, emme ole ymmärtäneet sellaisessa sinänsä suotuisassa oppositioniasemassa käyttää oikeata taktiikkaa. Sellaisissa tapauksissa on suuri virhe kieltäytyä lakkoon osallistumasta. Sellaisiakin esimerkkejä on useista maista (Saksa, Ruotsi jne.) mainittavissa. Joukkojen voittamisen kannalta on tämä vallankumouksellisen politiikan irvikuva. Sellaisissa tapauksissa on meillä toki paras mahdollisuus laajentaa vähemmistöämme esiintymisen aikana ja muuttaa se enemmistöksi.

Puolasta on meillä useita hyviä esimerkkejä. Nämä lakot olivat osaksi sellaisia, joissa toverimme olivat lakkojen johdossa ja me sen kautta voitimme joukkovaikutusta; osaksi ne taasen olivat sellaisia, joissa me huomattavasti voitimme, vaikkakaan emme olleet lakkojen joh-

dossa; ja lopuksi oli sellaisiakin lakkoja, joissa toverimme olivat johdossa, mutta lakkojen päättymisen jälkeen ei voida todeta mitään suotuisia tuloksia. Se, että meidän lakon alussa onnistuu saada johto käsiimme, ei ylipäänsä vielä lähestulkoonkaan merkitse, että me sen kautta saavutamme poliittisen tuloksen, s.o. vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen asemien vahvistumisen. Tämä tulos riippuu ennen kaikkea siitä, kuinka me ymmärrämme johtaa näitä taisteluita meille hyvin vaikeissa olosuhteissa.

Useissa tapauksissa ovat lakot puhjenneet joko omaalotteisesti, ilman että toverimme tiesivät siitä mitään, tai siellä, missä he osallistuivat, he eivät lakon loputtua ole ymmärtäneet, mitä olisi edelleen tehtävä. Lakkotilanteen oikean hyväksikäyttämisen hetkellä vallankumouksellisen ammatillisen järjestön vahvistamiseksi asettaa käytännössä runsaasti suuria vaikeuksia tovereillemme ja sitä pitäisi sentähden keskustelussa konkreettisesti valaista. Minä viittaan englantilaisille tovereille hyvin tunnettuun Lucaksen tapaukseen. Se on suurtyöpaikka, jossa eräät toverit ovat työskennelleet useita vuosia ilman mitään tulosta. Yhtäkkiä syntyy siellä suuri liike heidän johdollaan. Todennäköisesti olivat nämä toverit itsekin hämmästyneitä siitä, että suuri joukko heitä seurasi. Tulos oli niin loistava, että naapuripaikkakunniltakin tuli työläislähetystöjä pyytämään tovereitamme tulemaan heitä auttamaan joukkoesiintymisten järjestämiseksi ja johtamiseksi. Mutta toverimme eivät kyenneet käyttämään tätä voimakasta joukkomielialaa organisatoorisesti hyväkseen. Reformisteilla on siellä vain joitakin aivan heikkoja hajotusryhmiä, mutta kommunistit eivät ymmärtäneet tehdä työläisille alkeellista käytännöllistä ehdotusta: "järjestykää, muodostakaa ammattiosastoja, koska täällä vielä ei ole ammatillista joukkojärjestöä." *Myöhemmin* olisi sitten voitu ratkaista, olisiko tämän ammattiosaston ollut liityttävä vähemmistöliikkeeseen vaiko johonkin reformistiseen liittoon, vai olisiko ehkä ollut tarkoituksenmukaisempaa, että se olisi toistaiseksi jäänyt itsenäiseksi paikalliseksi ammattiosastoksi. Mutta toverimme kuluttivat useita viikkoja hankkiakseen selvyyden tähän vähemmän kiireelliseen kysymykseen ja siten päästivät ohi suotuisan joukkomielialan hetken; meillä on siellä tänään oleellisesti tuskin enemmän vallankumouksellisen järjestön jäseniä kuin ennen tätä liikettä.

Kun formuleerataan tehtäväämme lakkoliikkeestä, ei ole aivan oikein puhua taloudellisten lakkojen "politisoimisen" tehtävästä. Kysymys on jostakin toisesta, suuremmasta. Tämä formuleeraus hylättiin jo PAI:n V. kongressin yhteydessä ja sen asemasta puhuttiin taloudellisesta taistelun ja työläisjoukkojen *vallankumouksellistuttamisen* tehtävistä. Se on oikea formuleeraus. Tehtävä ei lainkaan ole siinä, että jokainen taloudellinen lakko muutettaisiin poliittiseksi lakoksi, vaan siinä, että kun taloudellinen lakko kerran on alkanut — minä en puhu nyt poliittisista lakoista — täytyy ponnistaa kaikkensa lakkotaistelun voimistuttamiseksi, sen kohottamiseksi korkeammalle tasolle, reformistien eristämiseksi lakkolaisten joukosta, lakon ohjelman laajentamiseksi, varsinkin lakkovaatimuksien täydentämiseksi sellaisilla poliittisilla tunnuksilla, joita ei yksinkertaisesti temmata ilmasta, vaan jotka ovat välittömässä ja selvässä yhteydessä lakon koko kulkuun.

Taistelussa "itsenäisen lakkojohdon" oikean tunnuksen puolesta toverimme ovat tehneet monilla paikkakunnilla virheitä, jotka merkitsevät proletaarisen demokratian ilmeistä hylkäämistä lakkoliikkeessä. Sensijaan, että voittaisivat työläisjoukot agitationin avulla valitsemaan reformistisesta ammattiliittojohdosta riippumattoman lakkojohdon kommunistit yksinkertaisesti asettavat itse lakkojohdon, jota lakkolaisten enemmistö ei lainkaan tunnusta. Esim. etelä-Walesin suuren kaivostyöläislakon aikana 1931 vuoden alussa 40-henkinen englantilaisten kommunistien ryhmä, jolla ei ollut mitään joukkokannatusta, nimesi keskuudestaan 30 toveria, jotka julistautuivat tämän jättiläismäisen lakon "keskuslakkojohdoksi"! Tällainen peli eristää vain kommunistit.

Useissa tapauksissa, joissa toverimme ovat lakon johdossa, he eivät ymmärrä lopettaa sitä järjestetyllä tavalla, vaan yrittävät — kylläkin aitovallankumouksellisina, mutta vallankumouksellisina, jotka ajattelevat hyvin vähän poliittisia seurauksia — jatkaa lakkoa "viimeiseen mieheen", viimeiseen veripisaraan. Tällä tavalla voi loppujen lopuksi syntyä vaarallinen hajaantuminen työläisjoukossa (kuten esim. Pensylvanian suuressa kaivostyöläislakossa viime vuonna tapahtui), joka mitä voimakkaimmin vain heikentää meidän vaikutustamme. Meidän tehtävämme on yrittää täydellä päättäväisyydellä

vahvistaa ja laajentaa jokaista lakkoa ja selvittää lakkolaisten joukolle, kun siinä alkaa horjumiset, taistelun jatkamisen tärkeyttä; mutta kun suuri enemmistö ei enää kykene lakkoa jatkamaan, kun se päättää jälleen ryhtyä työhön, silloin meidän on säännöllisesti (kaikista säännöistä voi olla poikkeuksia) ryhdyttävä toimenpiteisiin lakon lopeettamiseksi järjestyneesti ja lopputuloksen selvittämiseksi työläisille.

Me emme kiellä määrättyjen objektiivisten vaikeuksien olemassaoloa lakkoliikkeen kehittämisessä, kuten esim. Saksassa ja eräissä muissa maissa. Mutta reformististen *ammatillisten järjestöjen* riveissä suoritettavan työmme heikkoa kehittämistä ei kuitenkaan minkään objektiivisten vaikeuksen takia voida antaa anteeksi. Sen, että reformistiset johtajat tuottavat meille vaikeuksia — niin, sen Lenin ennusti jo vuonna 1920 (he "tulevat tarttumaan porvarillisen diplomatian kaikkiin mahdollisiin juoniin, tulevat ottamaan käytäntöön porvarillisten hallitusten, pappien, poliisien, tuomioistuimien avustuksen kommunistien estämiseksi pääsemästä ammatillisiin järjestöihin"). Mutta — Lenin antoi samalla mitä parhaimmat neuvot siitä, mitä kommunistien tässä on tehtävä:

> "Täytyy ymmärtää asettaa vastarinta kaikkia näitä metoodeja vastaan. Täytyy päättävästi olla valmis kaikkeen ja kaikkiin uhrauksiin ja — kun on tarpeellista — olla valmis kaikkiin mahdollisiin viekkauksiin, juoniin, illegaalisiin metoodeihin, vaikenemiseen, totuuden salaamiseen, jotta vain päästäisiin tunkeutumaan ammatillisiin järjestöihin, niissä pysymään ja niissä hinnalla millä tahansa tekemään kommunistista työtä."

Meillä on kaikissa kapitalistisissa maissa ollut paljoa suurempia mahdollisuuksia vallankumouksellisen työn kehittämiseen reformistisissa ammatillisissa järjestöissä kuin mitä me olemme käyttäneet. Ei ole mitään anteeksiantavia asianhaaroja tämän työn tosiasialliseen laiminlyömiseen, kaikkein vähimmän sellaisissa maissa kuin Englanti, Skandinavian maat jne., joissa on vielä suhteellisen suuria ammatillisen demokratian jätteitä, mutta joita toverimme käyttävät täysin riittämättömästi hyväkseen. Eräissä tapauksissa lienee syy tähän siinä, että toverimme pelkäävät ammatilliseen legalismiin vaipumista.

Mutta ammatillisen demokratian vallankumouksellinen hyväksikäyttäminen ei suinkaan vielä merkitse mitään myönnytystä ammatilliselle legalismille. Päinvastoin, kaikkialla, missä me vain voimme käyttää ammatillista demokratiaa hyväksemme, on meidän sen kautta yritettävä nostattaa ammatillisten järjestöjen jäsenten enemmistö reformistisen byrokratian harjoittamia sääntöjen loukkaamisia vastaan.

Minä luulen, että meidän työtämme tällä alalla ei estä vain pelkkä toimettomuus, vaan myöskin määrätyt poliittiset virheet. Ensimmäisessä Trotski-keskustelussa ammatillisen liikkeen kysymyksestä v. 1921 tov. Stalin totesi kaksi erilaista metoodia työläisjoukkoihin lähestymisessä: pakkometoodi, jota Trotski halusi käyttää ammatillisissa järjestöissä, ja *vakuuttamisen metoodi*, joka on oikea ammatillinen metoodi. Jotain väärää metoodeissa piilee useissa tapauksissa senkin takana, ettei meidän ammatillinen työmme kapitalistisissa maissa pääse paremmin eteenpäin: määrätynlainen vakuuttamisen metoodin aliarvioiminen, määrätty pyrkimys tämän korvaamiseen komentamismetoodeilla, mutta jonka seurauksena ei voi olla mitään muuta kuin meidän eristymisemme laajoista joukoista.

Joka tapauksessa täytyy se, että kommunistit eivät osallistu reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, laajan oppositionin kehittämisen ja ylipäänsä vallankumouksellisen työn laiminlyöminen reformistisiten järjestöjen sisällä minun mielestäni tässä täysistunnossa ankarasti tuomita ja vaatia tällä alalla jyrkkää muutosta meidän puolueidemme käytännössä. Se oli myöskin tov. Leninin mielipide, v. 1920 hän jo kirjoitti seuraavaa:

> "III Internationalen TpK:n täytyy minun mielestäni suorastaan tuomita se politiikka, ettei osallistuta taantumuksellisiin ammatillisiin järjestöihin ja kommunistisen internationalen seuraavassa kongressissa ehdottaa se tuomittavaksi, (perustelemalla perusteellisesti, minkätähden sellainen osallistumisesta luopuminen on epäviisasta ja proletaarisen vallankumouksen asialle erinomaisen vahingollista); samoin täytyy varsinkin tuomita hollantilaisten tribunistien suhtautuminen (Kuusinen: tänään on muita esimerkkejä), jotka — yhdentekevää, joko suoranai-

sesti tai epäsuorasti, avonaisesti tai peitetysti, kokonaan tai osittain — ovat tätä väärää politiikkaa tukeneet. III Internationalen täytyy tehdä loppu II Internationalen taktiikasta eikä mennä kipeiden kysymyksien ohi, ei niitä hämätä, vaan asettaa ne kaikessa terävyydessään."

6. Saksan KP:n taistelu.

KI:n TpK:n viimeisessä täysistunnossa luonnehdittiin asema Saksassa toteamalla "vallankumouksellisen pulan edellytysten kasvaminen". Onko se, mitä Saksassa nyt tapahtuu, periaatteellisesti jotain toista? Ei minun mielestäni. Luonnollisesti on siellä selvemmin nähtävissä vallankumouksellisen pulan edellytysten edelleen kasvaminen, mutta vielä ei voida todeta mitään niin valtavaa erotusta, että meidän tässä täysistunnossa täytyisi oleellisesti toisin luonnehtia asema Saksassa.

Vallankumouksellisen nousun kasvaminen menee Saksassa kiistämättömästi eteenpäin, huolimatta lisääntyvistä objektiivisista vaikeuksista, jotka siellä tilapäisesti aiheuttaa sekä talouspula että myöskin fasistinen kiihkoisänmaallinen aalto.

Joitakin vuosia sitten Kautsky kirjassaan "Historiallinen materialismi" ennusti porvarilliselle demokratialle "perhosastetta". No, tänään voidaan Saksassa tarkastaa, miltä Weimarin hallitusmuodon perhospäivät todellisuudessa näyttävät. *Fasismi* on siellä astunut suuren askeleen eteenpäin, eikä vain kansallissosialistisen liikkeen kasvamisen muodossa, vaan myöskin fasistisen diktatuurin toteuttamisessa valtiohallinnossa. Saksan Kommunistinen Puolue aliarvioi pitkän aikaa kansallis-sosialistista liikettä ja löi osittain laimin sitä vastaan taistelemisen. Luonnollisesti olisi väärin väittää, että Saksan puolueen laiminlyönnit ovat tehneet mahdolliseksi fasismin kasvamisen; sillä tällä kasvamisella on ollut objektiiviset perusteet. On itsestään selvää, ettei yleensä voida sanoa, että fasistinen diktatuuri olisi välttämätön välietappi tiellä vallankumoukseen. Mutta minkä me nykyään Saksassa voimme todeta ilman mitään demokratian ja diktatuurin liberaalista vastakkainasettamista, on fasistisen diktatuurin alku. Ei olisi oikein väittää, että nykyinen järjestelmä Saksassa on täysin kehitettyä fasistista diktatuuria. Saksan Kommunistisella Puolueella proletariaa-

tin etujoukkona on täysi perusta mobilisoida kaikki Saksan työväenluokan vallankumoukselliset voimat taisteluun nykyisen hallituksen konkreettisia toimenpiteitä vastaan, täydellisen fasistisen diktatuurin pystyttämiseksi. Tämä kysymys fasistisen diktatuurin lopulliseen toteuttamiseen nähden Saksassa ei ole vielä ratkaistu. Ratkaisevat taistelut eivät ole vielä olleet. KI:n ohjelmassa sanotaan: "Fasismin päätehtävä on työväenluokan vallankumouksellisen etujoukon, s.o. proletariaatin kommunististen kerrosten ja sen johtavien kaaderien tuhoaminen". Se ei ole Saksassa vielä tapahtunut, eikä se tule tapahtumaankaan, ilman että Saksan vallankumouksellinen proletariaatti kommunistisen puolueen johdolla tulee kaikin voimin nousemaan sitä vastaan. Siitä me olemme kaikki vakuutettuja.

Saksan porvaristolla on vaikeuksia fasistisen diktatuurin tiellä. Kaikki päivittäiset tiedot Saksasta osoittavat esim., että porvariston riveissä ei ole niinkään vähän erimielisyyttä ja hajaannusta, ennenkaikkea erimielisyyksiä niistä metoodeista, joita on käytettävä vallankumouksellisen proletariaatin ja useilla paikkakunnilla kapinoivien talonpoikaisjoukkojen sortamiseksi. Tämän sortamisen tarkoituksessa Papenin hallitus yrittää kansallissosialistisen piirien ohella vetää myöskin ADGP:n huiput avustamaan fasistisen diktatuurin täydellistämisessä, työvelvollisuuden, inflationin toimenpiteiden, ammatillisten järjestöjen edelleen fasisoimisen jne. toteuttamisessa. Nämä kaikki ovat fasistisia tehtäviä, mutta joita ei voida täyttää kohtaamatta vastarintaa vallankumouksellisen proletariaatin taholta.

Jääköön toteamatta, harjoittavatko Saksan porvariston johtajat yleensä viisasta politiikkaa vai ei, he pettyivät joka tapauksessa perusteellisesti, kun he viimeisten valtiopäivävaalien edellä (tämän vuoden heinäkuussa) laskivat, että kommunistinen puolue kärsii tappion. Tästä laskelmasta lähtien määrättiin valtiopäivävaalit. Kaiken todennäköisyyden mukaan johtui hallitus tähän laskuvirheeseen niiden vaihtelujen kautta, joita Saksan Kommunistisen Puolueen vaalitulos presidentinvaalien kahdessa äänestyksessä ja Preussin vaaleissa osoitti. Mutta Saksan Kommunistinen Puolue laajensi valtiopäivävaaleissa joukkopohjaansa enemmän kuin milloinkaan. Koko maailman porvariston sanomalehdistö on myöskin kuta-

kuinkin yksimielisesti arvioinut tämän seikan uhkaavaksi oireeksi Saksan porvarilliselle järjestykselle. Saksan Kommunistinen Puolue on myöskin muutoin viime aikana voittanut joukkovaikutusta, vaikkakaan ei se vieläkään ole riittävä mitattuna niitten tavattoman suurien tehtävien mukaan, jotka Saksan puolueen nyt täytyy suorittaa.

Kysymystä objektiivisesta ja subjektiivisesta tekijästä Saksassa ei saa asettaa yksipuolisesti. Ei voida esim. vaatia, että Saksan Kommunistiselle Puolueelle olisi pitänyt onnistua suuren lakkoaallon kehittäminen. Joukkolakkojen aalto ei synny yksinkertaisesti käskystä, sillä on objektiiviset edellytyksensä. Ei ole mitään marxismia, jos tätä ei oteta huomioon. Mutta kuinka on nyt kysymys asetettava? Minusta tuntuu oikealta, mitä Saksan Kommunistisen Puolueen KK itse on sanonut presidentin vaalien opetuksia koskevassa päätöslauselmassa:

> "Me emme ole ymmärtäneet kehittää ja johtaa proletaaristen ja muiden työtätekevien joukkojen taisteluita ja esiintymisiä päivänvaatimuksiensa puolesta ja siten luoda edellytystä näiden taisteluiden kehittämiseen taisteluksi vallankumouksellisen ulospääsyn puolesta pulasta."

Tässä ei puhuta vain lakoista, vaan joukkotaisteluista ja joukkoesiintymisistä yleensä ja se on oikein. Kun otetaan huomioon kaikki erilaiset tilannetta vastaavat joukkotaistelumuodot, on epäilemätöntä, että Saksan Kommunistisen Puolueen kontolla on laiminlyöntejä. Sen on Saksan Kommunistisen Puolueen johto, kuten siltä voitiin odottaakin, itsearvostelussaan avoimesti sanonut.

Ennen kaikkea nämä laiminlyönnit ovat syynä siihen, että poliittisen joukkolakon tunnus, jonka Saksan Kommunistisen Puolueen johto antoi heinäkuun 20 p:nä, sai niin vähän vastakaikua työläisjoukkojen keskuudessa. Tämä tunnus oli ehdottomasti oikea, se annettiin myöskin ajoissa. Mutta koska vuoden kuluessa oli tehty kovin vähäsen työläisten mobilisoimiseksi joukkoesiintymisiin ja juuri kaikissa niissä muodoissa, jotka olisivat vastanneet silloista tilannetta, oli luonnollista, että puolueen yhtäkkinen esiintyminen poliittisen joukkolakon tunnuksella ei saanut mitään menestystä. Edellisellä kaudella ei oltu riittävästi valmistuttu osavaatimusten puolesta

käytävien taistelujen kautta. Sitäpaitsi lyötiin laimin tämän tunnuksen jokainen organisatoorinen tukeminen. Eikö toki heti sen antamisen jälkeen olisi täytynyt tehdä kaikki mielenosoitusten synnyttämiseksi ja järjestämiseksi. Se olisi joka tapauksessa Berliinissä ollut täysin mahdollista. Eri toverit, jotka olivat Berliinissä heinäkuun 20 päivänä, ovat kertoneet, että joukoissa kaduilla voitiin huomata suoranainen kiihko toiminnan alkamiseen. Mutta tämä hetki lyötiin laimin. Toveri Thälman on oikein keskittänyt puolueen mitä vakavimman huomion tähän laiminlyöntiin, jotta vastedes ei mikään sellainen pääsisi toistumaan.

Puolueen määrätyissä piireissä oli lisäksi esteitä tämän esiintymisen kehittämiseen, kuten fasisminvastaisen yhteisrintaman kehittämiseen yleensä. Useista vallankumouksellisista työläisistä, jotka olivat oppineet tuntemaan Severingin ja kumppanien kaikki rikokset ja konnuudet, tuntui vaikealta nähdä tämän fasisminvastaisen esiintymisen vallankumouksellista mieltä, kun sen ulkonaisena aiheena oli valtakunnan hallituksen hyökkäys Severingiä ja Grzesinskiä vastaan. Mutta Saksan Kommunistisen Puolueen täytyy luonnollisesti hylätä sellaiset liian suoraviivaisen vallankumouksellisuuden pyrkimykset ja selittää kaikille puolueen jäsenille, että kysymys on sosialidemokraattisten työläisten vallankumouksellisen kasvattamisen tehtävästä proletaarisen yhteisrintaman kautta alhaalta käsin. Minä uskon voivani lausua sen toivomuksen, että Saksan Kommunistisen Puolueen onnistuu lähimpänä aikana poistaa kaikki "sakset" päätösten ja niiden toteuttamisen väliltä. Tämä puute on ominainen ei vain Saksan Kommunistiselle Puolueelle, vaan kaikille osastoillemme kapitalistisissa maissa. Saksan Kommunistisen Puolueen asema Kominternin tärkeimpänä puolueena kapitalistisissa maissa velvoittaa kuitenkin sen osottamaan tässä suhteessa muille esimerkkiä, ennen kaikkea joukkotaistelun kehittämisessä fasismia vastaan, miljoonien työtätekevien laajan yhteisrintaman edelleen kehittämisessä ja Saksan sosialidemokraattisen puolueen lyömisessä työpaikoissa, ammatillisissa järjestöissä ja leimauspaikoilla.

7. *Taistelu fasismia vastaan.*

Voiko kansallissosialistinen liike Saksassa vielä laajentua, se ei ole tällä hetkellä vielä selvästi nähtävissä. Se on yhtä vähän poissuljettu kuin sen nopea, jopa yllättävän luhistumisen mahdollisuuskin. Tänään on joka tapauksessa selvänä tosiasia, että hajaantuminen fasististen järjestöjen riveissä on jo alkanut. Sanomalehdistö ilmoittaa kokonaisen joukon pikkukapinoita SA:ssa (iskujoukot), tapauksia, joissa johtajia on kuritettu ja fasistiset liput revitty, tapauksia, joissa pientalonpojat, jotka tähän saakka ovat kulkeneet kansallissosialistien mukana, nyt kääntävät heille selkänsä ja osoittavat sen myrskyisellä tavalla. Minkälainen johtopäätös on meidän näistä ilmiöistä vedettävä? Ei missään tapauksessa sellaista, että me voisimme heikentää taisteluamme kansallissosialistista liikettä vastaan, vaan että päinvastoin sitä on vahvistettava. Kansallissosialistien harhaanjohtamien työläisten ja työtätekevien talonpoikien kääntämiseksi pois heistä. Kommunistien täytyy kaikkialla lähestyä natsien proletaarisia valitsijoita ja kannattajia; heidän täytyy tunkeutua niiden työläisten riveihin, jotka on lähetetty pakkotyön kasarmeihin ja siirtoloihin. Viimeaikoina on Saksassa nähtävissä useita lakkoja näissä paikoissa. Täytyy mobilisoida myöskin työpaikkaneuvostot fasisminvastaiseen taisteluun. Tähän asti on Saksassa ollut hyvin vähän huomattavissa työpaikkaneuvostojen aktiivisuutta enempää punaisten kuin sosialidemokraattistenkaan. Siitä huolimatta näyttää kansallissosialistinen HIB-liike ("sisään työpaikkoihin") nykyisin pysähtyneen. Täytyy ehdottomasti pitää huolta siitä, että se lopullisesti kuolee. Saksan Kommunistisen Puolueen täytyy tehdä kaikkensa fasistisen diktatuurin edelleen kehittymisen estämiseksi Saksassa.

Onko fasismia pidettävä kapitalismin hajaantumisaineksena? Imperialistisen sodan edellisenä aikana, kun kapitalismi oli kaikissa voimissaan, se ei tarvinnut tuekseen mitään fasistista liikettä. Nyt se sen tarvitsee. Tässä mielessä on kysymyksessä kapitalismin asemien heikentymisen merkkejä. Mutta että fasistinen liike sellaisenaan olisi kapitalismin hajaantumisen aines, sitä minä en voi tunnustaa. Fasistinen liike on minun mielestäni suurporvariston luokkaväkivallan ase, taisteluväline, nyrkki val-

lankumouksellista proletariaattia vastaan eikä kapitalismin hajaantumisen ase. Mutta fasistisella järjestelmällä, fasistisella diktatuurilla on kaksi puolta. Yhdeltä puolen se merkitsee taantumuksellista vastavallankumouksellista yritystä suurporvariston aseman lujittamiseen. Mutta toiselta puolen se synnyttää joukon hajaantumisilmiöitä kapitalistisessa luokkaherruudessa, ennen kaikkea porvariston diktatuurin yhteiskunnallisen perustan kapenemisen.

Fasismi on kehittänyt metoodejaan. Me näemme sen Italiassa. Italialaisilla tovereilla ei ole mitään syytä aliarvioida fasistien joukkotyötä, varsinkaan heidän ammatillista työtään. Toveri Ercoli voi kertoa useita esimerkkejä siitä, kuinka fasistit antavat ammatillisten toimihenkilöidensä näytellä "oppositionia", kuinka nämä kutsuvat koolle erilaisia työläiskonferensseja esiintyäkseen työläisten edessä "vasemmistolais-" radikaalisen demagogian avulla "parempina fasisteina" ja saavuttaakseen heidän luottamuksensa. Tämä vaatii Italian puolueelta aktiivisen ja oikean joukkopolitiikan kehittämistä, ennen kaikkea fasististen ammatillisten järjestöjen riveissä, joissa Italian Kommunistinen Puolue vielä suorittaa kovin heikkoa työtä.

8. Taistelu nationalismia ja kiihkoisänmaallisuutta vastaan.

Taistelussa fasismia vastaan ei saa hetkeksikään aliarvioida sitkeän taistelun välttämättömyyttä fasismin perusideoloogiaa, nationalismia ja kiihkoisänmaallisuutta vastaan. Varsinkin Saksassa on viime aikana noussut kiihkoisänmaallisuuden suuri aalto. Tällä ilmiöllä on myöskin taloudelliset perustansa. Juuri pitkälle kehittyneen talouspulan olosuhteet tarjoavat suotuisan pohjan taantumuksellisen nationalismin kukoistamiselle, koska ne pakoittavat eri maiden kapitalismissa taloudellisen autarkian pyrkimyksiä, mikä luonnollisesti on taloudellisesti taantumuksellinen ilmiö. Yhtä taantumuksellinen on nykyisen ajan kiihkoisänmaallinen ideologia. Kapitalismihan oli jo synnyttänyt oman porvarillisen kansainvälisyytensä — "kosmopolitismin", kuten Marx sitä nimittää ja vaikkakaan tämä ei suinkaan ollut ristiriidassa porvarillisen nationalismin kanssa, vaan kehittyi sen pohjalla, niin

merkitsee rajoitetun, ahdasjärkisen nationalismin jälleen elpyminen kuitenkin taantumuksellista taka-askelta porvarillisessa ideologiassa.

Nationalistisen, kiihkoisänmaallisen ideologian vastainen menestyksellinen taistelu ei suinkaan ole helppo tehtävä. Se vaatii kaikkialla puolueiltamme suurta huomiota ja kiihkoisänmaallisuuden erikoisten luonnepiirteiden huolellista tutkimista eri maissa. Kiihkoisänmaallisuudelta ei voida temmata joukkojen kannatusta tuomitsemalla se "yleensä",vaan vain konkreettisen taistelun avulla. Saksan Kommunistisen Puolueen on tällä alalla kehitettävä suurta työtä. Mutta vähemmän merkitsevä ei tämä tehtävä ole Ranskan, Italian ja Puolan kompuolueille, joista jokainen on kotonaan tekemisissä hyvin vaarallisen nationalismin kanssa.

Puolassa on hiljattain syntynyt "kansalliskommunistinen" ryhmä. Se ei ole ensimmäistä kertaa. On hyvin tunnusomaista seurata, milloinka sellaisia ryhmiä syntyy. Ensimmäisen kerran tapahtui se v. 1920 punaisen armeijan marssiessa Varsovaa kohden. Toisen kerran v. 1923 Krakovan kapinan aikana ja jälleen 1926 ennen fasistista valtiokaappausta, siis aina kriitillisellä hetkellä, kun joukoissa vallitsi voimakas kuohunta, ja kun porvaristolle oli kiireen välttämätöntä suunnata joukkojen mieliala kiihkoisänmaallisille raiteille. Niin on asianlaita myöskin nyt. Tällä ryhmällä ei ole lukumäärältään paljoa kannattajia, mutta sen merkityksen aliarvioiminen olisi virhe. Kuka tietää, eikö Puolan työväenluokan riveissä vielä ole kansallisia ennakkoluuloja ja pyrkimyksiä? Minä haluaisin sanoa puolalaisille tovereille aivan avoimesti, että heidän joukkotyönsä kaikkien suurien etujen ohella, taistelu nationalismia vastaan oman luokan riveissä on varsinkin viime aikana heidän heikko kohtansa. Varsinkin tulevan sodan kannalta vaatii tämän taistelun tehtävien muokkaaminen heiltä suurta huomiota ja huolellisuutta. On itsestään selvää, että tärkeintä on kehittää häikäilemätön taistelu Puolan imperialismin harjoittamaa eri kansallisuuksien sortoa vastaan, ukrainalaisten, valkovenäläisten jne. sortoa vastaan. Minä terotan vain tällä kerralla Puolan nationalismin vastaisen taistelun tehtävää toiselta puolen kuin viimeisessä KI:n TpK:n täysistunnossa, minä terotan sitä tehtävää, että puolalaisille työläisille ja talonpojille on tehtävä selväksi tämä taistelu ja sitkeällä

bolshevistisella työllä vapautettava sen kaikki piirit kansallisten ennakkoluulojen jätteistä. Sillä näillä työläisillä ja talonpojillahan tulee sodan aikana, toivottavasti myöskin vallankumouksen aikana olemaan kivääri kädessä ja silloin on kestettävä koe, lankeavatko he kansalliskommunistisen ryhmän harhaanjohtamiseen, vai ovatko he aatteellisesti kyllin valmistettuja ryhtymään Puolan Kommunistisen Puolueen johdolla voitokkaaseen valtataisteluun Puolan porvaristoa vastaan.

9. *Taistelu sosialidemokratiaa vastaan.*

Jos joku oli kuvitellut, että sosialidemokraattiset johtajat eivät enää kykenisi ryhtymään "vasemmistolaisiin" manööverein, on hänen viime aikana täytynyt huomata erehdyksensä. Nämä oliot eivät halua jättää meille ilman muuta poliittista kenttää työläisten keskuudessa. Nämä poliittiset "illusionistit" ovat viime aikana suorittaneet useita konsteja. Puolassa ja Unkarissa he ovat kutsuneet suurlakkoon, vaikkakin heille heti tuli hätä, kun olivat tämän tunnuksen antaneet. He voivat olosuhteiden mukaan leikkiä reformistisvastaisilla, jopa vallankumouksellisilla fraaseilla, kuten Puolan PSP (Puolan sosialidemokraattinen puolue), joka ei ainoastaan esiinny "puolalaisen kansantasavallan", vaan myöskin "työläis- ja talonpoikaishallituksen" puolesta. (Lenskin välihuuto: proletariaatin diktatuurin puolesta.) No näettekös, mitä jää enää toivomisen varaa.

Mutta meidän ei ole toiselta puolen liioiteltava sosialidemokratian "vasemmistolaisten" manöövérien vaikutusta. Jos me esim. tahtoisimme selittää kaikki tappiomme viittaamalla sosialidemokraattien "vasemmistolaisiin" manöövereihin, ei se enää ole mikään selitys. Jos pitäisi paikkansa, että sosialidemokraatit, kuten toisinaan meidän lehdistömme tiedonannoista voisi päättää, kykenevät "manöveeraamaan nurin" parhaimmatkin lakkoliikkeet, joissa kommunisteilla oli suuri vaikutus, olisi meillä sitä enemmän syytä harkita, mitä virheitä me itse olemme tehneet, jotta olemme tehneet sosialidemokraateille sellaisen manööverin mahdolliseksi.

Hiukan odottamatta on tullut esille kysymys, onko sosialidemokratiaa vielä pidettävä porvariston yhteiskunnallisena päätukena? Tarvitsee vain asettaa kysymys,

kuinka olisi porvariston asema, jos sillä ei olisi tukenaan sosialidemokratiaa, jos esim. Saksan porvaristolla ei olisi Saksan sosialidemokraattista puoluetta, Ranskan porvaristolla sosialistista puoluetta ja Englannin porvaristolla työväenpuoluetta yhteiskunnallisena tukenaan? No toverit, meillä olisi silloin helppo peli! Porvaristo olisi tässä tapauksessa kadottanut päätukensa. Työväenluokan enemmistö kerääntyisi ilman muuta meidän ympärillemme ja meillä olisi hegemonia (johtovalta), jopa useissa maissa "monopoliasema" työväenluokan johtamisessa. On siten selvää, että sosialidemokratia myöskin nykyisin on porvariston yhteiskunnallinen päätuki, ja minusta ei yleensä ole ymmärrettävää, kuinka tästä kysymyksestä voidaan riidellä. Mutta jos me haluamme tästä sosialidemokratian arviosta vetää oikean poliittisen johtopäätöksen, niin meidän täytyy minun mielestäni erottaa kaksi eri kysymystä: ensiksi strateginen tehtävä taistelumme erikoisesti keskittämiseksi sosialidemokratiaa vastaan, toiseksi ahtaammassa mielessä taktillinen kysymys, *kuinka* me voimme ja meidän on tarkoituksenmukaisimmin taisteltava sosialidemokratiaa vastaan. Ne eivät ole yksi ja sama kysymys. Koska porvaristoa ei voida kukistaa ilman että kaadetaan sen yhteiskunnallinen päätuki, ei ole väärin sanoa, että meidän on suunnattava *pääisku* sosialidemokratiaa vastaan. Mutta meidän täytyy samalla terottaa, että meidän on suunnattava tämä pääisku sosialidemokratiaa vastaan sellaisella tavalla, että me voitamme sosialidemokraattiset työläiset. Se kiinnostaa meitä mitä voimakkaimmin.

Tästä johtuu, että toinen kysymys sisältää sen, että meidän on taisteltava sosialidemokratiaa vastaan *toisella tavalla* kuin fasismia tai porvariston muita taantumuksellisia puolueita vastaan, koska meidän taktiikassamme ja tunnustemme muokkaamisessa täytyy ottaa huomioon työläisjoukot, jotka tänään vielä kulkevat sosialidemokraattisten johtajien mukana. Jos me emme sitä tee, jos sosialidemokraattiset työläiset saavat meidän esiintymisestämme sen vaikutuksen kuin että kommunistit taistelisivat enemmän sosialidemokraattisia johtajia kuin fasismia tai suurporvariston tai hallituksen hyökkäystä vastaan, emme me voita näitä työläisiä, me loitonnamme heitä meistä. Tässä on kysymys siitä, että me kehitämme taistelumme niin, että me strategisesti suuntaamme pääis-

kun sosialidemokratiaa vastaan, mutta sellaisessa muodossa, että me sen ohessa samalla iskemme täydellä voimalla fasismia ja suurporvaristoa. Kaikki taktilliset virheet, joita me tässä suhteessa teemme, kostavat itsensä siten, että laajat joukot pysyvät meistä etäällä.

10. *Kommunistisen Internationalen vahvistumisesta.*

Me olemme kasvaneet. Orgosastomme laskee XI täysistunnon jälkeen 350.000 uutta jäsentä Kommunistisessa Internationalessa, laskematta mukaan Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen jäsenistöä ja Kiinan Kommunistisen Puolueen lisääntymistä (Kiinan neuvostoalueilla on jäsenmäärä vaikeasti arvioitavissa). Nämä suuret rajoitukset tehden on merkittävissä osastojemme jäsenmäärän kasvaminen 550.000:sta 900.000:een. *Mutta* meidän täytyy heti lisätä, että kuva voisi olla paljoa parempi, jos meillä ei olisi mitään jäsenistön *fluktuationia* (jäsenten virtaamista). Jos jäsenten lukumäärä kasvaa, kasvaa myös sen fluktuationi. Saksan Kommunistinen Puolue kadottaa yleensä puolet uusien jäsentensä lukumäärästä ja suunnilleen siten lienee asia miltei kaikkialla; on puolueita, joissa fluktuationinumerot ovat vielä suuremmat.

Valaistakseni kysymystä fluktuationin syistä otan muutamia esimerkkejä puoluetilastosta Ruhrin alueelta. Siellä on esim. tammikuussa tänä vuonna eronnut 241 ja helmikuussa 99 uutta jäsentä sen takia, koska heillä, kuten he itse ilmoittivat, "ei ole rahaa". Osalla heistä se saattoi olla vain veruke, mutta kun todella huomattava osa uusia jäseniä ei voi jäädä puolueeseen vain sen takia, koska heillä ei ole rahaa, on puolueen koneistossa kuitenkin jotain vinossa. Toiset eronneet ovat ilmoittaneet perusteeksi. "vaikeudet vastaanotossa". Tällä perustelulla on Ruhrin alueella tammikuussa eronnut 65 jäsentä. Siis: vaikeudet vastaanotossa! Olkaa hyvä, toverit, poistakaa tyystin nämä vaikeudet, jottei ainakaan *sellaisia* fluktuationin syitä enää esiinny. Sitä paitsi on puoluetilastossa usein ilmoitettu: niin ja niin paljon jäseniä on eronnut "tuntemattomista syistä" — jäljettömästi kadonnut. Eikö se myöskin osoita puutteita orgtyössämme.

Puolueidemme jäsenistön suurin osa on nykyisin työttömiä, minkä ohessa työssä olevien jäsenten lukumäärä alituisesti suhteellisesti pienenee, Saksassa absoluutti-

sestikin. Värväystyössä kuletaan miltei kaikkialla heikomman vastuksen tietä. Siten saadaankin vain vähän uusia jäseniä työpaikoista, varsinkin suurtyöpaikoista.

Mitä on tehtävä? Toveri Vasiljev ehdottaa ensiksi vahvojen piiri- ja alapiirijohtojen luomista, jotka ovat kiinteästi yhteydessä työpaikkojen kanssa ja voivat ohjata kokemattomia solun jäseniä, toiseksi uusien puoluetyöntekijäin rohkeata esiinvetämistä lakoissa y.m. aktiivisiksi osottautuneiden taistelijain joukosta, kolmanneksi päättävää taistelua byrokratismia vastaan. Minusta kaikki nämä ehdotukset tuntuvat hyväksyttäviltä ja hyödyllisiltä. Minä haluaisin alleviivata toista tehtävää: *uusien jäsenien kasvattamisen* järjestelmällistä kehittämistä. Siinä minä näen keskeisen kohdan, jos me emme enää halua, että me jälleen menetämme niin paljon uusia jäseniä. Kapitalistisella Venäjällä tapahtui uusien jäsenien kasvatus puoluekerhoissa jo *ennen* heidän liittymistään puolueeseen. Säännöllisesti he ottivat myöskin puoluetyöhön vuosikausia osaa ennen kuin he muodollisesti tulivat puolueen jäseniksi. He olivat jo kouluutettuja, kun he tulivat puolueeseen. Nykyisin kapitalistisissa maissa on liittyminen puolueeseen useissa tapauksissa helppo askel, joka pääasiallisesti otetaan mielialan mukaisesti eikä edellytä mitään tai miltei mitään valmistavaa poliittista kouluutusta. Kun sitten puolueen taholta ei ryhdytä erikoisiin toimenpiteisiin uusien jäsenien bolshevistisesti kouluuttamiseksi, on vain luonnollista, että suuri osa heistä jälleen menetetään. Alempien puoluejärjestöjen jäseninä heillä on myöskin vähän mahdollisuutta käytännön avulla saada kouluutusta vallankumouksellisessa joukkotyössä, sillä meidän solumme ja ammatilliset fraktionimme suorittavat ikävä kyllä vain harvoin tätä työtä. Amerikan puolueen käytännöstä meillä on suorastaan "klassillisia" esimerkkejä, jotka tämän todistavat. Työläisiä tuli puoluejohtoon ja sanoivat, että he haluavat erota kommunistisesta puolueesta. Kysymykseen: "Minkätähden?" — he vastasivat: "Me haluamme suorittaa joukkotyötä; se ei ole meille mahdollista kommunistisen puolueen jäseninä." — Minkätähden ei ole mahdollista? Vastaus: "Meillä on joka ilta puolueenjäsenien kokouksia ja sen lisäksi niin paljon kiertokirjeitä luettavana, ettei jää mitään alkaa jälelle joukkotyön suorittamiseen." On tosiasia, että eräitä työläisiä on tällä perustelulla eronnut Amerikan

puolueesta. Se ei luonnollisestikaan ole kommunistisesti tehty. Mutta mitä puoluejohtoa se on, joka antaa aiheen sellaiseen epäkommunistiseen menettelyyn. Onko se byrokratismia, tai "ylikeskitystä", tai onko se ehkä vain "muodollista suhtautumista puoluetehtäviin"? Mutta mitä se olkoonkin — Amerikan Kommunistisen Puolueen edustaja tulee meille selittämään. mitä se on, — siitä täytyy joka tapauksessa tehdä loppu.

Kysymys meidän *lehdistömme* luonteesta on minun mielestäni tällä kerralla asetettava terävästi. Ikävä kyllä ei agitproposastomme ole voinut antaa minulle konkreettista ainehistoa tästä kysymyksestä. Mutta on tunnettua, ettei kommunistisilla sanomalehdillä kapitalistisissa maissa ole joukkolehtien luonnetta. Mutta jos me yleensä pyrimme siihen, että käytännössämme joukkojen keskuudessa on nyt todella suoritettava käänne joukkopolitiikkaan (eikä vain luvattava), niin täytyy myös radikaalisesti muuttaa useimpien meidän lehtiemme luonnetta, niin että ne todella tulevat todellisiksi bolshevistisiksi joukkolehdiksi.

11. Työstä työpaikoissa

me olemme puhuneet satoja kertoja ja tehneet useita päätöksiä. Haluatteko toverit, että me jälleen kerran puhumme ja päätämme emmekä mitään tee? Jos tämä ei ole teidän mielipiteenne, niin olkaa hyvä ja sanokaa — kun te täällä tulette esiintymään — mitä tässä "kipeässä" kysymyksessä on tehtävä todellisen parannuksen aikaan saamiseksi. Me olemme aikaisemmin suunnanneet päähuomion työpaikkatyön organisatoorisiin metoodeihin. Myöskin nyt on meille näiden metoodien parantaminen tärkeä kysymys. Mutta minä haluaisin tällä kerralla kohdistaa päähuomion työpaikkatyön sisältöön, s.o. juuri kysymykseen, minkälaisiin osavaatimuksiin, minkälaisiin kysymyksiin ja "aiheisiin" on puututtava, jotta työpaikassa todella saataisiin yhteys kommunistisen ryhmän ja työpaikan työläisten enemmistön välillä. Onko työpaikoissa aiheita, "polttavia kysymyksiä", jotka työläisiä kiihdyttävät ja kuohuttavat? Niin paljon kuin haluatte. Joka tuntee olosuhteet nykyaikaisissa työpaikoissa, tietää, että sellaisia aiheita on niissä runsaasti. Myöskin työpaikkojen ulkopuolella esiintyy alituisesti sellaisia polttavia kysymyksiä ja

tapauksia, jotka paikallisessa mittakaavassa kiihdyttävät työläisjoukkoja, ja ei niinkään harvoin myöskin suurempia aiheita — kuten esim. Saksassa heinäk. 20 päivän tapaus, jolla on merkitystä maan mittakaavassa. Kysymys on vain siitä, ettei hetkeä lyödä laimin ja että ajoissa, ilman vitkastelua, tartutaan oikeaan alotteeseen. Minusta tuntuu, että meidän joukkotyömme on ennen kaikkea sentähden joutunut pysähdyksiin, kun me säännöllisesti päästämme ohi, nukumme, suotuisimmat hetket ja aiheet, joita runsaasti ilmenee ja joihin me voisimme tarttua työläisten enemmistön liikkeelle saattamiseksi. Meidän "joukkotyömme" on useissa tapauksissa sarja laiminlyötyjä tilaisuuksia joukkojen mobilisoimiseen. Me ymmärrämme harvoin tarttua siihen renkaaseen, jonka kautta joukot voitaisiin saada liikkeelle.

Toveri Doriot on Ranskasta maininnut useita konkreettisia esimerkkejä sellaisista polttavista kysymyksistä, jotka päästettiin ohi. Sen kautta hän on tarjonnut hyvän lisän keskusteluun täysistunnossamme. Hän on myöskin kohdistanut huomion siihen, että polttavat kysymykset ja vaatimukset(esim.työttömien) nopeasti voivat vaihtua; kysymykset, jotka eräällä viikolla ovat heidän keskuudessaan polttavia, osoittautuvat ehkä seuraavalla viikolla jo joutuneen taka-alalle aivan toisten kysymysten rinnalle. Sentähden on alituisesti oltava mitä läheisimmässä yhteydessä joukon kanssa, jotta tarkasti tunnettaisiin sen tarpeet, kysymykset ja mielialat; muuten meidän ei ole mahdollista oikealla ajalla tarttua oikeaan bolshevistiseen alotteeseen.

Mutta koska meidän puolueemme eivät ole riittävän vakavasti eivätkä täysin bolshevistisesti yrittäneet kehittää työpaikkatyötä, ovat useat toverit työpaikkasoluissa tehneet sellaisen "kokemuksen", että tätä työtä on muka mahdotonta parantaa. Olisi väärin sanoa, etteivät toverimme ole lainkaan yrittäneet harjoittaa joukkotyötä työpaikoissa; sitä on yritetty, mutta on sitten useissa tapauksissa tultu tulokseen: reformistisia, sosialidemokraattisia työläisiä ei voida voittaa. Se johtuu vain siitä, ettei yritystä ole tehty oikein, ettei ymmärretty tarttua polttaviin kysymyksiin ja tapauksiin.

Eräästä seikasta ei tässä yhteydessä ole vaiettava. Useilla tovereillamme työpaikkasoluissamme on erikoinen peruste passiivisuuteensa, josta he eivät itse mielellään

puhu, koska he ajattelevat, että se voitaisiin selittää pelkuruudeksi. He kyllä tunnustavat kommunistisen työpaikkatyön välttämättömyyden, mutta he pelkäävät sen takia lentävänsä ulos työpaikasta. Heidän vihollisenaan työpaikassa eivät ole vain ammattiliittobyrokraatit ja fasistit, vaan myöskin työnantaja. Yhdeltäpuolen heillä siis on vähän toiveita siitä, että onnistuisi saattaa työpaikan työväestö liikkeelle, toiseltapuolen he pelkäävät, että jos he sitä siitä huolimatta yrittävät, he joutuvat pois työpaikasta. Niin näyttää näistä tovereista työpaikkatyön suorittaminen työpaikassa mielettömältä, koska he eivät ymmärrä säilyttää välttämätöntä konspirationia tässä työssä ja useasti jopa ajattelevat, että kapitalistisissa oloissa on yleensä mahdotonta suorittaa joukkotyötämme toisin kuin avoimessa, kommunistisena työnä tunnustettavassa muodossa. Mutta se on virhe. Joukkotyömme naamioiminen työpaikoissa ei ole lainkaan vaikeampaa kun toiminen pienessä konspiratiivisessa kerhossa. Päinvastoin, jos toverimme seurustelevat vain määrättyjen vasemmistolaismielisten työläisten kanssa, keksivät työpaikkaurkkijat heidät helpommin kuin jos he sukeltautuvat suureen joukkoon. Heidänhän ei tarvitse tehdä itseään tunnetuksi kommunisteina, heidän ei aina tarvitse itse esiintyä kokouksissa, vaan heidän on järjestettävä siten, että mahdollisimman usein toiset työläiset esiintyvät, jos he todella oppivat bolshevistisella tavalla yhdistämään illegaalisen ja legaalisen työn työpaikassa, on heillä mahdollisuus pysyä suhteellisen kauan työpaikassa ja voittaa työpaikan työläisten enemmistön luottamus. Minä halusin muokata alustustani varten joukon positiivisia esimerkkejä työpaikkatyöstä meidän parhaiden osastojemme käytännöstä. Minä en kuitenkaan saanut siitä mitään esimerkkejä maasihteeristöistä, joihin minä käännyin. "Kommunistisen Internationalen" viimeisessä numerossa on nyt orgosaston toimesta painettu hyvä esimerkki. (Tov. Losovskin välihuuto: Teidän olisi pitänyt kääntyä anglo-amerikkalaisen maasihteeristön puoleen.) Esimerkki oli juuri Englannista, Glasgowista, (suosionosoituksia). Sikäläinen työpaikkasolu, jossa oli 9 kommunistia, kehitti ensin hyvän työpaikkakamppailun. Kommunistit tekivät sitten työpaikan osastossaan ehdotuksen, että lähetetään lähetystö työnantajan konttoriin urakkapalkkojen korottamisen kysymyksessä. Lähe-

tystö ajettiin konttorista ulos. Sen johdosta kommunistit mobilisoivat työpaikan osaston kaikki työläiset ja kutsuivat koolle kokouksen. Päätettiin, että koko työpaikkakokous menee konttoriin. Matkalla yhtyi siihen joukko työläisiä muista työpaikan osastoista. Useat sadat työläiset, niiden joukossa kommunistit, otettiin konttorissa vastaan ja he ajoivat työpaikkavaatimuksensa läpi. Työläiset olivat tästä onnistuneesta esiintymisestä niin ihastuneita, että, kun kommunistisen työpaikkalehden seuraava numero, joka aikaisemmin ei ollut saanut mitään lukijoita, ilmestyi, tämä revittiin käsistä ja sen painos ei lainkaan voinut tyydyttää kysyntää. (Toveri *Gottwald:* Minä voin mainita satoja sellaisia esimerkkejä Tsekko-Slovakiasta). Toveri Gottwald lupaa meille satoja esimerkkejä. Se olisi hyvä, joskaan ei tarpeeksi.

Työstä proletaaristen *naisten* keskuudessa. Minä olen saanut hyvää ainehistoa, mutta ikävä kyllä niin myöhään, etten sitä enää voinut käyttää. Minä toivon, että pätevät toverit ja toverittaret tulevat keskustelussa käyttämään tätä ainehistoa, jotta tämä kysymys ei jää varjoon; sillä edessäolevana aikana tulee tällä työhaaralla olemaan tärkeä merkitys.

12. Kommunistinen nuorisoliike.

Kommunistinen Nuorisointernationale kuvastaa kehityksessään sekä Kominternin vahvoja että heikkoja puolia. Kommunistinen Nuorisointernationale on lukumäärältään kapitalistisissa maissa jonkun verran kasvanut. Mutta Kommunistisen Nuorisointernationalen johtavat toverit ovat menetelleet oikein, kun he eivät ole pitäneet tätä kasvamista lainkaan tyydyttävänä. Toverit ovat harjoittaneet bolshevistista itsearvostelua. He ovat avoimesti tunnustaneet, ettei kommunistisilla nuorisoliitoilla useimmissa maissa ole joukkojärjestöjen luonnetta. Yhdellä ainoalla alalla, joka on yhteydessä nuorisoliikkeen kanssa, punaisen urheiluliikkeen alalla, voidaan joissakin kapitalistisissa maissa (ei kaikkialla) jo puhua liikkeemme joukkoluonteesta. Ei muuten. Saksan Kommunistisen Nuorisoliiton riveissä on, kuten Kommunistisen Nuorisointernationalen johto kertomuksessaan huomauttaa, ilmennyt määrätynlaista vastarintaakin nuorisoliiton todelliseksi joukkojärjestöksi kehittämistä koskevan päätöksen toteuttamista vastaan. Mutta nykyinen tilanne asettaa

suuria vaatimuksia kommunistiselle nuorisolle. Nuorisoliikkeen on oltava Kominternin voimakkain käsivarsi edessäolevissa valtataisteluissa. Mutta kun asia on niin, että kommunistiset nuorisojärjestöt, joiden jäsenluvultaan täytyisi olla paljoa suurempia kuin kommunististen puolueiden — kuten Neuvostoliitossa asianlaita onkin — yhä vielä ovat huomattavasti pienempiä kuin puolueet ja useissa maissa miltei surkastuneita, niin täytyy kommunistisen nuorison asettaa itselleen ankara vaatimus: on kerta kaikkiaan tehtävä loppu paperipäätöksistä, — tehtyjen päätösten toteuttaminen aitobolshevistisella päättäväisyydellä ja tarmolla!

Toverit, minä toivon, että niitä polttavia, tärkeitä probleemeja, joita minä en tässä ole kosketellut, samoinkuin eri osastojemme tehtäviäkin, läsnäolevat puolueen edustajat tulevat keskustelussa valaisemaan, ja että myöskin sellaiset johtavat toverit kuin Pjatnitski, Manuilski ja muut tulevat täydellistyttämään minun alustustani.

Toverit, edessäolevan ajan luonne asettaa suuria vaatimuksia meidän toimintavoimallemme. Voitaisiin sanoa, että me kuljemme uutta sankarillista kautta kohden. Tov. Thälman mainitsi avajaispuheessaan sankarimme. Minä haluan esittää Kansainvälisen Punaisen Avun tilastosta seuraavia tietoja: proletaaristen poliittisten vankien lukumäärä oli tammikuun 1 päivänä 1931 — 192.673. Vuosien 1925 ja 1931 välillä vangittuja: 1.223.052; pahoinpitelyjä — 630.159; murhattuja ja kuoliaaksi kidutettuja: 1.040.505. Milloinka ja missä maailman historiassa on ollut sellaista suunnatonta luokkaterroria! Ja milloinka maailman historiassa on ollut sankariutta sellaisessa suunnattomassa määrässä kuin meidän liikkeessämme! Minä en lainkaan epäile, etteikö puolueemme tule tulevissa valtataisteluissa taistelemaan sankarillisesti. Mutta kysymys on siitä, että puolueemme oppivat mobilisoimaan mitä laajimmat joukot vallankumouksellisiin tasteluihin ja johtamaan näitä taisteluita niin, että *voitto* tulee turvatuksi. Tältä näkökannalta on nyt enemmän kuin milloinkaan terotettava kommunistisen puolueen johtavaa osaa ja rautaisen puoluekurin välttämättömyyttä. Suurin tehtävä proletariaatin

valmistamisessa edessäoleviin valtataisteluihin on vallankumouksellisen yhteisrintaman luominen ja laajentaminen alhaalta käsin. Mutta jos toverimme jossakin asettavat tämän puolueen ja proletariaatin valmistamisen abstraktiseksi, propagandistiseksi tehäväksi ja samalla harjoittavat yhteisrintamataktiikkaa sellaisella tavalla, että se voi johtaa linnarauhaan sosialidemokratian kanssa, sanomme me heille "luopukaa silloin mieluimmin täydellisesti yhteisrintamasta". Vallankumousta ei myöskään voida valmistaa sillä tavalla kuin Saksan opportunistit 1923, — vain määrätyillä teknillisillä toimenpiteillä samalla kuin muuten "suurta päivää" odotetaan hiljaa ja rauhallisesti. Ei, kommunistinen puolue valmistaa vallankumousta kehittämällä ja johtamalla joukkoesiintymisiä osavaatimusten puolesta nykyhetkellä.

Joku on valittanut, että yleisillä tehtävillä teesiehdotuksessamme on aivan liiaksi puolustusluonne, joka ei muka vastaa yleistä asemaa. Mutta tässä täytyy ottaa huomioon, että me emme esitä yleisiä päätehtäviä enää strategisina tehtävinä, vaan jo joukkotunnusten muodossa formuleeraamalla ne näin: 1) Taistelu pääoman hyökkäystä vastaan, 2) fasismia ja taantumusta vastaan, 3) lähestyvää imperialistista sotaa ja Neuvostoliittoa vastaan kohdistettua interventionia vastaan. Tuleeko tämä taistelu olemaan vain puolustustaistelua? Ei! Ne ovat tunnuksia, joilla parhaiten voidaan kehittää juuri vastahyökkäystä.

Tov. Stalin kohdisti huomion siihen, että lokakuun vallankumous hyökkäyksen järjestämisen kautena pyrki ottamaan jokaisen tai miltei jokaisen hyökkäyksensä askeleen puolustuksen naamiolla. "Vallankumous verhosi jossain määrin hyökkäystoimenpiteensä puolustuksen naamiolla päättämättömien, horjuvien ainesten vetämiseksi sen kautta sitä helpommin pyörteeseensä. Se selittää siten myöskin — lisää tov. Stalin tähän — tämän kauden puheiden, artikkelien ja tunnuksien ulkonaisen puolustusluonteen, joilla siitä huolimatta on sisällöltään selvä hyökkäysluonne". Lokakuun vallankumouksen tämän erikoisuuden valossa ymmärretään myöskin syvemmin meidän nykyiset tunnuksemme, vaikkakaan viimemainitut eivät ole mitään tunnuksia vallankumouksellista tilannetta varten. Tunnukset ovat hyvät myöskin vallankumouksellista

hyökkäystä varten, jos me vain ymmärrämme mobilisoida joukot tähän hyökkäykseen.

Tämä vallankumouksellisten voimien mobilisoiminen on mahdotonta ilman päättävää taistelua kaikkia antautumisen ja arkuuden pyrkimyksiä vastaan, joita aina sellaisissa tilanteissa esiintyy. Meillä on esimerkki siitä tov. Humbert-Drozin viimeisessä esiintymisessä. On selvää, että Kommunistisen Internationalen täytyy lyödä säälimättömästi takaisin kaikki sellaiset pyrkimykset. Mutta me emme saa myöskään sallia, että todellinen työ joukkojen valmistamiseksi ja mobilisoimiseksi korvataan vallankumouksellisilla fraaseilla. Täytyy säälimättömästi nujertaa häntäpolitiikan jokainen pyrkimys, mutta ei saa milloinkaan menettää päätänsä, on aina kylmästi arvioitava laajojen joukkojen jo saavuttama vallankumouksellinen taso ilman mitään väärää ihannoimista, ja täytyy aina työskennellä edelleen työväenluokan vallankumouksellisen tason kohottamiseksi.

Kommunistisen Internationalen poliittista linjaa ei ole millään tavoin muutettava. Se oli oikea. Se oli bolshevistinen linja. Tähän linjaan ei meidän nykyisissä teeseissämme tehdä mitään muutosta. Ei ole mitään muuta oikeata linjaa kuin bolshevistinen linja. Mutta kun puolueen linja, kun puolueen politiikka on oikea ja kun oikeita suhteita etujoukon ja luokan välillä ei häiritä, mitä merkitsee silloin *johtaminen?*

Tähän kysymykseen on meidän johtajamme antanut vastauksen:

> "Näiden edellytysten vallitessa merkitsee johtaminen, että ymmärretään vakuuttaa joukot puolueen politiikan oikeellisuudesta, se merkitsee sellaisten tunnusten asettamista ja läpiviemistä, jotka saattavat joukot puolueen kantaa lähemmäksi ja helpoittavat heitä heidän omien kokemustensa pohjalla ymmärtämään puolueen politiikan oikeellisuus, se merkitsee joukkojen kohottamista puolueen tietoisuuden tasolle ja siten turvata itselleen joukkojen kannatus, heidän valmiutensa ratkaisevaan taisteluun."

Eläköön Neuvostoliitto! Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue ja toveri Stalin!

Eläköön Kommunistinen Internationale ja sosialistinen maailmanvallankumous!

(Voimakkaita suosionosoituksia).

TOV. KUUSISEN LOPPU LAUSUNTO

Hyvät toverit! Me toteamme nyt: *kapitalistinen vakaantuminen on päättynyt, — kapitalismin yleinen pula siirtyy uudelle asteelle, vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon.* Tästä objektiivisen aseman arviosta lähtien me vedämme vastaavat vallankumoukselliset johtopäätökset koko politiikallemme.

Me taistelemme jokaista horjumista vastaan tässä aseman arviossa ja jokaista kapitalistisen vakaantumisen päättymistä luonnehtivain tosiasiain poliittisen merkityksen aliarvioimista vastaan. Se merkitsee ensi sijassa: taistelua *Neuvostoliiton* sosialistisen nousun kansainvälisen merkityksen aliarvioimista vastaan; taistelua Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen sotavalmistelujen ja uuden imperialistisen maailmansodan vaaran jokaista aliarvioimista vastaan; taistelua jokaista *vallankumouksellisen nousun* ja vallankumouksellisten näköalain aliarvioimista vastaan imperialistisissa samoin kuin kaikissa riippuvaisuussuhteissa olevissa ja siirtomaissa.

Maailman talouspula, joka syntyi kapitalistisen järjestelmän sisäisistä vastakohdista, on kolmessa vuodessa jättiläismäisen höyryvasaran tavoin hävittänyt ne taloudelliset tulokset, jotka maailman kapitalismi oli saavuttanut suhteellisen vakaantumisen koko kautena. Tämän suunnattoman taloudellisen hävityksen ovat kapitalistit itse omin käsin ja ennen kaikkea monopolistisen pääoman hallitsevat ruhtinaat suorittaneet ja suorittavat sitä vielä edelleen, koska he eivät kapitalismin yleisen pulan nykyisissä olosuhteissa, kapitalismin kaikkien perusvastakohtien kärjistymisen olosuhteissa voi toisin valvoa voittoetujaan. Meidän teeseissämme sanotaan "Mitä enemmän finanssiharvainvallan huippukerrosten onnistuu voiton kokonaismäärän pienentyessä repiä siitä itselleen toisten kustannuksella, ryöstää työtätekeviä, mitä korkeammat ovat sen pystyttämät tullimuurit, *sitä enemmän ehtyvät sisäiset ja ulkoiset markkinat, sitä enemmän syvenee pula.*"

Tämä täytyy ymmärtää ja pitää lujasti mielessä, jotta ei horjuttaisi sen oikean arvion, jonka mukaan vakaantuminen kapitalistisessa taloudessa on päättynyt ja kapitalistisen vakaantumisen jälleenpalaamisen ja uuden korkeakonjunktuurin harhaluulojen välillä. Alustuksessa minä erikoisesti korostin, ettei pulasta ole mitään puhtaasti taloudellista ulospääsyä. Käsittämättä tätä, ei nyt voida selvästi ymmärtää maailmantilan, väistämättömän vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon siirtymisen näköaloja.

Täytyy ymmärtää, että *tämä siirtyminen on jo alkanut.* Japanin imperialismin sota Kiinaa vastaan alkoi jo viime vuonna. Mutta tämä sota ei merkitse vain paikallista ryöstöretkeä, vaan kaikkien imperialististen suurvaltain maailmansodan alkamista Kiinasta, yksinoikeudesta maapallon suurimman maailmankansan siirtomaaorjuuttamisesta ja ryöstämisestä. Mandshurian miehitys Japanin taholta merkitsee myöskin alkua imperialististen valtain vastavallankumoukselliseen sotaan *Neuvostoliittoa* vastaan. Tämän suuren maailmanrikoksen valmisteluja harjoittavat kuumeisesti sekä Japani että yhtä hyvin Ranska, Englanti, Puola, Rumania, Tsekko-Slovakia, Latvia, Viro, Suomi jne. ja niitä harjoittavat suurimmaksi osaksi pääesikunnat salaisesti. Mutta siitä huolimatta ovat nämä valmistukset tosiasia.

Tämä uusi aste interventiosodan valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan on eräs nykyisen kansainvälisen aseman tärkeimpiä tosiasioita. Tämä tosiasia on nyt kapitalistisista valtioiden suurin sotilassalaisuus, mutta meidän on se säälimättä paljastettava kaikissa maissa. Laajoille kansanjoukoille on paljastettava yhtä hyvin Amerikan kapitalismin aktiivinen osallistuminen Japanin varustamiseen Neuvostoliiton-vastaiseen sotaan ja puolalaisten ja rumanilaisten sotakiihkoilijoiden kannustaminen kuin Ranskan imperialismin sotapolitiikka.

Vaarallisimpana opportunismina on taisteltava jokaista sodanvaaran aliarvioimista vastaan, jokaista pyrkimystä vastaan työntää taka-alalle tai laiminlyödä tehtävät taistelussa sotaa vastaan Kiinassa, lähestyvää imperialistista maailmansotaa ja Neuvostoliiton-vastaista interventionia vastaan.

Meidän kommunistien täytyy jokaisessa maassa ponnistaa kaikkemme porvariston pakottamiseksi luopumaan

sodan lietsomisesta. Tätä tarkoitusta varten meidän on viipymättä mobilisoitava laajat työtätekevien joukot taisteluun sotaa vastaan. Mutta missä määrin meidän onnistuu eri maissa tehdä mahdottomaksi porvariston sotasuunnitelmien toteuttaminen, sitä me emme tiedä. Me tiedämme vain, että on olemassa vain yksi ainoa varma vakuus sotaa vastaan: *proletaarinen vallankumous.* Sentähden on vallankumouksen valmistaminen tärkeintä taistelussa sotaa vastaan samoin kuin työtätekevien mobilisoiminen taisteluun sotaa vastaan on nykyisin eräs tärkeimpiä tehtäviä niiden valmistamisessa vallankumoukseen. Molemmat tehtävät ovat erottamattomasti yhdistyneet toisiinsa. Tänään ei ole olemassa yhtään ainoata kansainvälistä merkitystä omaavaa kapitalistista maata, jossa nämä tehtävät voitaisiin erottaa toinen toisistaan.

Fatalistinen kanta, että sota tulee joka tapauksessa ja että vallankumous voisi tulla vasta sodan ovesta, — kanta, josta toveri Manuilski oikein varotti, — merkitsisi sekä luopumusta taistelusta vallankumouksen puolesta että luopumista taistelusta sotaa vastaan. Kun sellainen opportunistinen käsitys oli väärä 4—5 vuotta sitten, on se nykyisessä asemassa, kun kapitalismin vakaantuminen on ohi, vielä sata kertaa väärempi. Sikäli kuin meidän taistelustamme riippuu, ei lainkaan tule sotaa, tulee vallankumous ennen kuin porvaristo sodan alkaa, — niin on kysymys kommunistiselta kannalta asetettava. Mutta vallankumous ei riipu *vain* meistä, vaan myöskin vallankumouksellisen pulan objektiivisista tekijöistä; ja jos porvaristo alkaa sodan aikaisemmin kuin me voimme alkaa vallankumouksen, hyvä, silloin me käytämme sotaa vallankumouksen jouduttamiseen; me tulemme tekemään kaikkemme sen muuttamiseksi kansalaissodaksi, aseelliseksi kapinaksi, vallan valloittamiseksi proletariaatin kautta. Niin on kysymys leninistisesti asetettuna.

Ei vain siirtyminen imperialistisiin sotiin ole alkanut, on myöskin jo *alkanut siirtyminen vallankumousten uuteen jaksoon.* Joka ei tätä tänään näe, ei näe sitä vain sentähden, koska hän ei halua sitä nähdä. Tosiasiat julistavat kuuluvasti: vallankumous *Kiinassa* on toki tosiasia, Kiinan neuvostot, Kiinan punainen armeija, ovat vallankumouksen tosiasioita, joita Kuomintang-hallituksen uudistetut sotaretket eivät ole voineet poistaa maailmasta. Päinvastoin. Tuoreimmat päiväntiedot Kiinasta puhuvat

toista. Minä luen tässä joitakin uusimpia sanomalehtitietoja:

"New York Timesin" Shanghain kirjeenvaihtaja ilmoittaa, että 19. armeijan täytyi keskeyttää sotaretkensä neuvostojoukkoja vastaan Futzienin maakunnassa sen johdosta, että "sotilaat kieltäytyivät puolustamasta kapitalistien ja maanomistajain etuja. Satoja kapinoivia sotilaita ammuttiin ja 8000 riisuttiin aseista."

Sanomalehti "Dunsanschenminbao" ilmoittaa syyskuun 4 päivänä, että hallituksen joukkojen 3. ja 8. divisioona, jotka lähetettiin Honanin maakuntaan taisteluun punaista armeijaa vastaan, tekivät kapinan ja siirtyivät punaisten puolelle. Samaan aikaan syttyi kapina Nankingin joukkojen 6. divisioonassa Tsiangsin maakunnassa; divisioonan suurin osa siirtyi punaisen armeijan puolelle.

Sanomalehti "Bintzaschibao" ilmoittaa syyskuun 12 päivänä, että punaisen armeijan yhdistyneet voimat ovat miehittäneet Tschangtschuanin kaupungin (Hankousta länteen) ja hyökkäävät Fuhania vastaan. Punaiset joukot, jotka toimivat Utschan-Tschangschan radan alueella, ovat miehittäneet Siang-Nin ja Tzunan. Punaisten joukkojen 3. kolonnan etujoukot ovat Kuan-Tzi-Sunissa marssineet Janlon piiriin (itään Hankousta). Tällä tavalla on Vuhan kaikilta puolilta punaisen armeijan saartama. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Se on bolshevismia käytännössä!

Tosiasia on edelleen myöskin Espanjassa kehittyvä vallankumous, joka ei anna porvarillis-sosialistisen vastavallankumouksen itseään kukistaa millään väkivallalla ja demagogialla.

Maailman mittakaavassa vallankumouksellinen kehitys kulkee *epätasaisena prosessina* eikä voikaan milloinkaan toisin kypsyä. Kuinka meidän teeseissämme kuvataan tämä epätasaisuus?

> "Saksassa luokkavastakohdat tavattomasti kärjistyvät: Toisaalta kasvaa fasismi, toisaalta kasvaa kumouksellinen joukkotaistelu, kiihtyneellä vauhdilla kypsyvät vallankumouksellisen pulan edellytykset. Eräät muut maat joko ovat vallankumouksellisen pulan kynnyksellä (Puola), taikka sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen äärimmilleen kärjistymisen tuloksena saattavat lähimpänä aikana joutua vallankumouk-

sellisen pulan tilaan (Japani). Intiassa ja latinalaisen Amerikan maissa hidastuttaa vallankumouksellisen pulan kehitystä lähinnä proletariaatin heikko järjestyneisyys ja kompuolueen kypsymättömyys. Kaikissa kapitalistisissa maissa kasvavat herkeämättä kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen voimat, mutta vaikka sellaisissa maailman kapitalismin tärkeimmissä maissa kuin Yhdysvallat, Englanti ja Ranska, vallankumouksellisen liikkeen nousu kehittyykin, jää se vielä koko kansainvälisen tilanteen korkeasta jännittyneisyydestä vahvasti jälelle."

Huolimatta tästä suuresta epätasaisuudesta on kuitenkin kiistämätön tosiasia, kuten minä jo alustuksessa totesin, että kaikissa huomattavissa imperialistisissa ja siirtomaissa *vallankumouksellinen nousu* on viimeisen KI:n TpK:n täysistunnon jälkeen *voimakkaasti kasvanut.*

Tämä vallankumouksellinen nousu on ollut eräs päätekijöitä, jotka ovat tehneet lopun kapitalistisesta vakaantumisesta. Tämä nousu merkitsee myöskin kansainvälistä siirtymisprosessia neuvostovallankumousten uuteen jaksoon. Me emme lainkaan kiellä luoteen ja vuoksen mahdollisuutta tässä kehitysprosessissa eri maissa. Me emme lainkaan kuvittele vallankumouksellisen liikkeen edelleenkehittymistä yksinkertaisena riemukulkuna. Päinvastoin, me otamme lukuun luokkavastakohtien äärimmäisen kärjistymisen, luokkataistelujen, joissa proletariaatin taisteluarmeija ei vain tule antamaan iskuja, vaan myöskin itse tulee saamaan iskuja, ja me korostamme välttämättömyyttä, että mikään kommunistinen puolue ei jätä lukuunottamatta objektiivisia vaikeuksia, vaan tutkii niitä huolellisesti käyttääkseen tarkoituksenmukaisimpia menettelytapoja niiden voittamiseksi. Mutta kaikesta huolimatta me sanomme — ja sanomme vielä kerran — osastoillemme: *kuljetaan myrskyisällä vauhdilla vallankumoukselliseen pulaan, kuljetaan vallankumoukseen — on valmistettava proletariaattia edessäoleviin valtataisteluihin.*

Me olemme todenneet, että proletariaatin voimistuva radikalisoituminen ilmenee ennen kaikkea siinä, että proletaariset joukkotaistelut eivät kasva vain lukumäärältään ja laajuudeltaan, vaan saavat yhä enemmän vallankumouksellisen luonteen. Näiden tosiasiain kieltäminen,

niiden merkityksen aliarvioiminen, veisi välttämättömästi nykyisen valmistusajan vallankumouksellisten tehtävien opportunistiseen kieltämiseen.

Mitä osoittavat viimeisen ajan monet poliittiset lakot useissa maissa? Mitä osoittavat barrikaaditaistelut monien taloudellisten lakkojen yhteydessä, työpaikkojen miehittäminen lakkolaisten taholta, myrskyisät mielenosoitukset, työläisten lukuisat katutaistelut poliiseja, sotaväkeä, fasisteja vastaan? Se osoittaa ennen kaikkea työläisten kasvavaa taistelumielialaa, jollaista ei pitkiin aikoihin ole joukkoilmiönä ollut. Se osoittaa *mitä suurimpia mahdollisuuksia*, jotka nyt ovat avautuneet mitä laajimpien joukkojen mobilisoimiseen luokkataisteluun.

Joka ei tätä näe, on sokea opportunisti. "Joukkoja ei voida saada liikkeelle", "työläiset eivät halua taistella", — se oli ja on käytännössä ilmenevän oikeisto-opportunismin alituinen veruke. Kuinka monia esimerkkejä me olemmekaan viime aikoina eri maissa nähneet siitä, että osa lakoista puhkee ilman mitään alotetta kommunistien taholta, tai että työläiset, jotka kuuluvat reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, pakoittavat ammattipamput ryhtymään lakkotaisteluihin. Ja ihan vieressä odottavat kommunistit, — monissa tapauksissa oli siten, — jotka ovat luulleet ja valittaneet: "joukkoja ei voida saada liikkeelle, työläiset eivät halua taistella . . .".

Tämä *oikeisto-opportunistinen epäusko* joukkojen mobilisoimisen mahdollisuuteen, tämä passiivisuuden kanta, usein jopa vallankumouksellisen aktiivisuuden kehittämisen sitkeä vastaanhangottelu joukkoliikkeiden alalla, on puolueittemme riveissä vielä voittamatta. Se on meidän riveissämme päävaara, joka nykyisessä tilanteessa on erikoisen vahingollinen ja joka täytyy perinjuurin voittaa puolueen koko elimistöstä. Tässä on otettava huomioon, että tämä pyrkimys ei suinkaan aina ilmene passiivisuudessa *yleensä;* se voi hyvin yhdistyä aktiiviseen toimintaan erilaisissa puolueen sisäisissä ja muissa asioissa. Mutta tässä tapauksessa se ei ole mikään pienempi este vallankumouksellisen liikkeen edelleenkehittymiselle.

Vallankumouksellisiin fraaseihin verhottu opportunistisen passiivisuuden "vasemmistolainen" muunnos on meidän riveissämme toinen vaara. Se voi hyvin yhdistyä aseman vallankumouksellisen arvioon. Siltä ei puutu uskoa joukkojen mobilisoimisen mahdollisuuteen vallan-

kumouksellisiin taisteluihin, siltä puuttuu vain tahtoa suorittaa välttämätöntä bolshevistista työtä tämän mobilisoimisen hyväksi ja näiden joukkotaisteluiden oikean toteuttamisen hyväksi. Tämän "vasemmistolaisen" passiivisuuden veruke on toinen kuin oikeistolaisten: laajat joukot *ovat* muka *jo* vallankumouksellisesti tietoisia ja aktiivisia, — ei ole tarvis tehdä *työtä* joukkojen keskuudessa heidän valmistamisekseen, vallankumouksellistuttamisekseen, saattamisekseen liikkeelle ja johtamisekseen eteenpäin; tämän työn vaivoista voidaan säästyä pelkällä kurssin julistamisella vallankumouksellisiin joukkotaisteluihin ja jyrkillä julistuksilla ulkoapäin. Tässä tapauksessa ei siis bolshevistista joukkotyötä pidetä "mahdottomana" tai "toivottomana", vaan sitä halveksitaan jonain ei-vallankumouksellisena, hyödyttömänä tai miltei opportunistisena askarteluna.

Myöskin tämä pyrkimys täytyy meidän riveistämme nyt ehdottomasti ja perinjuurin voittaa, jos me haluamme päästä eteenpäin. Se on väärä ja vahingollinen. Se perustuu väärään, bolshevismille täysin vieraaseen joukkojen ihannoimiseen yleensä ja sen vallankumouksellisen vaikutuksemme yliarvioimiseen, jonka me muka jo olemme näihin joukkoihin nähden saavuttaneet. Se merkitsee pohjimmaltaan opportunistista kumarrusta alkuvoimaisuudelle proletariaatin vallankumouksellisessa kehityksessä ja tosiasiallista luopumista toteuttamasta kommunistisen puolueen tehtävää proletariaatin laajojen joukkojen radikalisoitumisen jouduttamisessa, helpottamisessa. Vasta *osa* proletariaattia on voitettu vallankumoukselle, ei vielä enemmistöä. Osan proletariaattia on jo temmannut voimakas kiihko vallankumoukselliseen joukkotaisteluun, ei vielä enemmistöä. Mutta enemmistö on jo radikalisoitumisen tiellä. Se *voidaan* jo mobilisoida taisteluliikkeeseen jossakin muodossa, jos me tahdomme ja ymmärrämme sitä siihen oikealla tavalla johdattaa. Joissakin tapauksissa se on meille helppoa, mutta useimmissa tapauksissa se ei suinkaan ole helppoa; eräissä maissa helpompaa, toisissa vaikeampaa. Vaikeus riippuu monista konkreettisista asioista, mutta useimmiten hyvin oleellisesti reformistisen ammattiliittobyrokratian ja sosialidemokraattisen puolueen vaikutuksesta. Ennen kaikkea täytyy voittaa tämä porvariston työväenluokan sisällä olevan sosialifasistisen agentuurin vaikutus, jotta proletariaatin enem-

mistö voitaisiin voittaa vallankumoukselle. Ja kun "vasemmistolainen" syrjäpyrintö aliarvioi reformismin joukkovaikutusta ja sentähden ei vakavasti auta työläisjoukkoja vapautumaan reformismin lumouksesta, ei seuraus siitä ole paljoa parempi kuin oikeisto-opportunistisesta reformismin yliarvioimisesta ja sen edessä antautumisesta.

Komintern on viimeisinä vuosina kerran toisensa jälkeen korostanut osastoilleen työpaikkatyön tärkeyttä ja työläisjoukkojen päivänvaatimusten, päivänetujen puolesta käytävien taisteluiden kehittämistä. Kaikki osastot ovat päätöslauselmissaan monta kertaa toistaneet nämä ohjeet, mutta vain harvat ovat ymmärtäneet niitä jollakin tavalla käytännössä toteuttaa. Mutta nykyinen tilanne asettaa kaikille osastoille mitä suurimmat vaatimukset joukkoesiintymisten mittakaavaan ja vauhtiin nähden! Nyt on välttämätöntä työskennellä, kuten toveri Stalin jo vuonna 1929 on sanonut, "ei tavallisella vauhdilla, vaan kiiruhdetulla vauhdilla, sillä aika ei odota, emmekä me saa sallia, että tapaukset meidät yllättäisivät." Nyt ei riitä tyytyminen tavallisiin tuloksiin, vaan on saavutettava paljoa merkityksellisempiä. Ja *nyt on myöskin olemassa suotuiset objektiiviset edellytykset vallankumouksellisen työn todella suuriin menestyksiin kaikissa kapitalistisissa maissa.*

Sentähden ei nyt riitä se, että vielä kerran korostetaan joukkoesiintymisten järjestämisen *välttämättömyyttä.* Nyt on kysymyksessä meidän yleisten päätöksiemme *toteuttamisen turvaaminen ja suurempien tulosten* saavuttaminen.

Kuinka me voimme todella mobilisoida työväenluokan enemmistön esiintymisiin, eikä vain hyväksyä uusia päätöslauselmia tämän mobilisoimisen välttämättömyydestä? Siitä on kysymys.

Toinen kysymys: *mitä tarkoitusperää* me seuraamme yksityisten osataisteluiden käymisessä?

Minusta tuntuu, että nämä kaksi kysymystä ovat nyt mitä suurimmasta merkityksestä meidän puolueidemme käytännölle. Ensimmäiseen kysymykseen nähden minä haluan yhteenliittää sen, mikä minusta näyttää tärkeämmältä, seuraavaan seitsemään kohtaan:

1) Toverimme eivät opi joukoille ymmärrettävällä, konkreettisella ja vakuuttavalla tavalla perustelemaan, menestyksellisesti agiteeraamaan, ja oikeita toimintatun-

nuksia asettamaan, elleivät he ylipäänsä tule *henkilökohtaiseen kosketukseen* reformististen ja muiden ei-kommunististen työläisten kanssa, oppiakseen suoraan heiltä tuntemaan heidän päiväntarpeensa, mielialansa, poliittiset mielipiteensä ja väitteensä ja keskustelemaan niistä heidän kanssaan. Se on eräs välttämättömiä edellytyksiä kommunistien alituiselle työlle joukkojen keskuudessa, varsinkin työpaikoissa ja ammatillisissa järjestöissä.

2) Vielä tärkeämpää kuin alituinen pikkutyö joukkojen keskuudessa on osata *oikein ja ajoissa käyttää erilaisia, päivän konflikteja*, joihin työläiset joutuvat joko työnantajan kanssa, viranomaisten, fasistien tai reformististen pamppujen kanssa, samoin kuin muitakin tapauksia, jotka erikoisesti kuohuttavat työläisten enemmistöä. Sellaiset aiheet ovat työpaikan mittakaavassa usein suhteellisen pieniä oikeudettomuuksia työnantajan ja hänen apuriensa taholta, mutta oikealla hetkellä voidaan niitä käyttää kiivaiden vastalauseliikkeiden ja jopa lakkojen synnyttämiseen. Usein voidaan huomata, että pääoman yleinen hyökkäys ei välittömästi synnytä laajaa lakkoliikettä, mutta kun tämän lisäksi vielä tulee suhteellisesti pieni oikeudettomuus työnantajan taholta, on tämä kuin viimeinen pisara, joka saa purkautumaan joukkojen kerääntyneen luokkavihan. Eräs esimerkki Yhdysvaltain Kommunistisen Puolueen ainehistoista. Eräässä suuressa työpaikassa pantiin toimeen yleinen palkanalennus ilman mitään vastarintaa työläisten taholta. Mutta sitten työnantaja päätti olla enää maksamatta niitä hansikkaita, joita työläiset työssään tarvitsivat ja määräsi, että työläisten täytyy itse kantaa kustannukset työhansikkaistaan. Pari sellaisia hansikkaita ei maksa enempää kuin 10 senttiä, se ei ole työläiselle mikään huomattava menoerä. Mutta tämä työnantajan rajattoman voitonhimon ilmaus synnytti työläisten keskuudessa heti voimakasta kuohuntaa. Oikealla hetkellä sellaiseen aiheeseen tarttuminen, se on joukkojen liikkeelle saattamista. Mutta puoluetoverimme, joka asianomaisessa työpaikkaryhmässä oli vastuunalainen kommunistisesta työstä, ei sitä tehnyt. Hän selitti jälkeenpäin: "minä en halunnut esiintyä tätä toimenpidettä vastaan, koska minä en halunnut ilmaista itseäni punaiseksi, jotta en lentäisi ulos työpaikasta". Se on käytännön opportunismia. Kun tällaisessakin tilaisuudessa

pidetään mahdottomana jotain tehdä, mitä sitten yleensä hyödyttää puhua työstä työpaikassa!

Yhtä tärkeätä kuin työpaikoissa on paikkakunnittain ja koko maan mittakaavassa seurata, mitkä päiväntapaukset herättävät työläisissä erikoista kuohuntaa, viipymättä tällaisissa tilaisuuksissa antaa konkreettisia tunnuksia ja järjestää vastalauseliikettä. Nykyisessä tilanteessa on erikoisen tunnusmerkillistä, että tavattoman suurikin joukkoesiintyminen voi syntyä suhteellisen pienestä välittömästä aiheesta. Joka tarkastaa viime ajan suurten joukkoesiintymisten syntymishistoriaa, voi useimmissa tapauksissa tämän todeta.

3) Ei saa unohtaa, että työläisten *enemmistön* mobilisoiminen taisteluun, tapahtukoonpa se työpaikassa, ammattiosastossa, leimauspaikalla tai jollakin paikkakunnalla, edellyttää *toisenlaista* lähestymisen lajia ja tapaa ja toisenlaisia tunnuksia ja käytännöllisiä ehdotuksia kuin kääntyminen työläisten vallankumouksellisen vähemmistön puoleen. Lehdistössämme, agitationissamme ja taktiikassamme otetaan tämä erotus kovin vähän huomioon, usein ei lainkaan. Kommunistiset sanomalehdet kirjoittavat säännöllisesti "omille" tovereille, sentähden työläiset, jotka eivät vielä ole vallankumouksellisia, niitä harvoin lukevat ja niillä ei ole juuri mitään merkitystä heidän valistamisessaan. Usein ei kommunististen puhujien laita ole paremmin; he unohtavat, että "kun on kysymys joukkojen käytännöllisestä esiintymisestä, ei tässä voida tehdä mitään vain propagandistisilla tottumuksilla, pelkällä "puhtaan" kommunismin totuuksien toistamisella", kuten Lenin sanoi. "Tässä ei ole kysymys tuhanteen laskemisesta, kuten tekee pohjimmaltaan pienen ryhmän propagandisti, joka ei vielä ole johtanut mitään joukkoja, tässä täytyy laskea miljoonilla ja kymmenillä miljoonilla." Meidän täytyy ehdottomasti oppia esiintymään vallankumouksellisina kansantribuuneina. Ennemmin me emme tule käytännössä proletariaatin joukkoesiitymisten johtavaksi puolueeksi. Jo agitationissa yksinkertaisen taloudellisen lakon puolesta on kysymys ei vain työläisten luokkatietoisen vähemmistön, vaan koko joukon mobilisoimisesta. Vielä enemmän poliittisissa joukkolakoissa. Tämän todella tärkeän tehtävän hylkääminen fraaseilla vallankumouk-

sellisen vähemmistön "alotetaisteluista" on suorastaan vahingollista.

4) Kommunistien tehtävänä jokaisessa joukkoesiintymisessä on taistelu johdon voittamisesta. Mutta heidän ei pidä unohtaa, että näissä taisteluissa vallankumouksen valmistelukautena on päämetoodina pidettävä *joukkojen vakuuttamisen metoodia*. Komentamismetoodeilla tai yllätyksillä ei työläisten enemmistön voittamista voida saavuttaa. Toveri *Stalin* on terottanut, "että puolueen täytyy päivästä päivään valloittaa proletaaristen joukkojen luottamus", että se "ei saa komentaa, vaan sen täytyy ennen kaikkea vakuuttaa saattamalla joukot omien kokemustensa perusteella tietoisiksi puolueen politiikan oikeellisuudesta, että sen sentähden täytyy olla luokkansa ohjaaja, johtaja, opettaja." Ja toveri Stalin on vielä lisännyt: "Näiden edellytysten laiminlyöminen merkitsee sitä, että laiminlyödään tärkeät keskinäiset suhteet etujoukon ja luokan välillä, että hävitetään "keskinäinen luottamus" (Leninin sanat), että hävitetään sekä luokka- että puoluekuri."

5) Proletaarisen demokratian, *alhaalta käsin luotavan yhteisrintaman*, muotojen ja metoodien rohkea käyttäminen, jotta työläisille tehtäisiin helpommaksi omien kokemustensa perusteella vakuuttautua politiikkamme oikeellisuudesta. Tästä minä olen alustuksessa jo niin perusteellisesti puhunut, että on tarpeetonta loppulausunnossa tätä kohtaa lähemmin kosketella.

6) Proletaaristen *naisten* erikoinen vetäminen kaikkiin joukkoliikkeisiin. Kun kommunistinen puolue ymmärtää järjestää vallankumouksellista työtä myöskin proletaaristen naisjoukkojen keskuudessa, silloin voidaan sanoa, että se on bolshevistinen puolue. Mutta juuri tämän työn puuttuminen paljastaa, että puolueemme ovat vasta puolitiessä bolshevisoitumiseen. Myöskin Saksan Kommunistinen Puolue on tällä alalla vielä heikko. Vuosikausia on toimittu naisten edustajaliikkeen järjestämisessä, mutta mitä siitä on tullut? Uusimmasta ainehistosta käy selville, että viime aikana on tätä työtä kehitetty väärään suuntaan; naiskonferenssien ja naiskongressien tiellä kehittyy erikoisten naisjärjestöjen rakentaminen, s.o. paluu vanhaan naisjärjestömuotoon, joka hylättiin jo Kominternin III. kongressin aikaan. Puoluejohdon täytyy tässä tehdä korjaus ja yleensä on tätä työtä

pidettävä paljoa enemmän kuin tähän asti, koko puolueen työnä. Ranskassa on työ tällä alalla täydellisesti erotettu yleisestä puoluetyöstä ja sitä tehdään aivan epäjärjestelmällisesti. Puolassa oli vielä äsken tämän työn tila aivan tyydyttämätön, mutta viime aikana voidaan todeta oleellista parannusta. Kaikissa maissa on useita suurtyöpaikkoja ja kokonaisia alueitakin, joissa työläisnaiset muodostavat työläisten *enemmistön*, mutta siitä huolimatta puoluejohtomme ovat täydellisesti jättäneet tämän työn jonkun heikon naisjaoston tehtäväksi. Tämän työn sellainen aliarvioiminen on kaikkea muuta kuin leninististä.

7) Lakkoa on epäilemättä pidettävä proletaarisen luokkataistelun tärkeimpänä muotona nykyisenä kautena, mutta missä on mahdotonta heti mobilisoida työläiset lakkoon, siellä täytyy meidän ymmärtää käyttää toisia tilannetta vastaavia joukkoesiintymisen muotoja, esim. vastalausekokouksia työpaikoissa ja työpaikkojen edustalla, suurten lähetystöjen valitsemista työnantajien ja viranomaisten luo, jonkun erikoisesti vihatun riistäjän välikappaleen ajamista joukkovoimalla työpaikasta, tai lyhytaikaisia vastalauselakkoja, paikallisia mielenosoituksia jne. Leninismi on päättävästi sitä vastaan, että joko fetishoidaan erikoinen taistelumuoto tai että kokonaan hylätään joku taistelumuoto. Osataisteluissa ei ole tärkeintä että heti otetaan käytäntöön mahdollisimman jyrkkä taistelumuoto, vaan että koko työläisjoukko tai työläisten mahdollisimman suuri enemmistö tulee osallistumaan meidän järjestämäämme esiintymiseen. Alottamalla liike taitavasti jossakin vähemmän jyrkässä taistelumuodossa, mutta joka kysymyksessäolevassa tapauksessa saattaa liikkeelle mitä laajimmat joukot, voidaan usein nostattaa niiden taisteluvalmiutta siinä määrässä, että sen kautta lyhyen ajan kuluessa syntyy suhteellisen edullinen tilanne taloudellisen tai poliittisen lakon järjestämiseen. Meidän täytyy oppia käyttämään yleistä *työpaikan työläisten kokousta* joukkoesiintymisten yksinkertaisimpana perusmuotona ja sen yhteydessä saattaa käytäntöön erilaisia lajeja *työpaikan valtuutettujen kokouksia ja konferensseja* (myöskin erikoisia naisten edustajakokouksia). Erikoisen tärkeä on nykyisin taloudellisten taisteluiden vallankumouksellistuttamisen tehtävä, siirtyminen alemmista taistelumuodoista korkeampiin, tunnusten laajentaminen ja terästäminen aina taistelutilanteen ke-

hittymisen mukaan, ja missä on vastaavat edellytykset, *poliittisten joukkolakkojen* tai yleisen suurlakon valmistaminen ja järjestäminen.

Toinen kysymys koskee *yksityisten osataisteluiden*, varsinkin lakkojen, *strateegista tarkoitusta*. Tämä kysymys sekaantuu usein kokonaan päiväntaisteluiden käytännössä tai sitä ei lainkaan aseteta. Mutta jokaisessa joukkoesiintymisessä on välttämätöntä alusta alkaen olla selvillä siitä, mikä päätarkoitus, mikä poliittinen tulos tällä esiintymisellä halutaan saavuttaa, ilman sitä ei voida muodostaa oikeata tarkoituksenmukaista taktiikkaa.

Välittömät taisteluvaatimukset, joiden puolesta lakko alotetaan, eivät ole itse tarkoitus eivätkä yhtäpitäviä poliittisen päätarkoituksen kanssa. Näiden vaatimusten läpiajamista on luonnollisesti pidettävä taistelun ensimmäisenä tarkoituksena. Ikävä kyllä toverimme usein käytännössä unohtavat, että jos he eivät käy mitään täysin vakavaa taistelua välittömien työläisten vaatimuksien puolesta, niin ei yleensä voida puhua poliittisista tuloksista. Varsinkin nykyisessä tilanteessa on taistelu osavaatimusten läpiajamiseksi tärkeä, vaikkakaan se ei pintapuolisesti katsottuna näytä tärkeältä. Ennen me sanoimme, että reformit ovat vallankumouksellisen taistelun sivutuote. Tänään on tämä sivutuote vielä paljoa pienempi, se on miltei häviävä suure. Tänään ei säännöllisesti ole kysymys edes pienistä reformeista, vaan suurten huononnusten estämisessä työläisten asemassa.Taistelua käydään elintasosta, useimmissa tapauksissa fyysillisestä minimistä. Mutta työväenluokan menestyksellinen vastarinta pääoman hyökkäystä vastaan on tänään omiaan luomaan kapitalisteille satoja suurempia vaikeuksia kuin mitä huomattavimmilla reformeilla luotiin, joita työväenluokka ennen saattoi saavuttaa ja joiden sijaan kapitalistit silloin aina nopeasti kykenivät löytämään runsaan korvauksen. Reformien aika kapitalismin puitteissa on ohi. Nälkähyökkäys ei pelasta kapitalismia talouspulan kynsistä, mutta missä työväenluokan onnistuu vaikkapa vain osittain puolustaa palkkatasoaan, tuottaa se tuntuvia kipuja pääomalle.

Mutta tätä tosiasiaa ei saa liiotella siten kuin olisi lakkotaistelun poliittinen tarkoitus siinä, että pääoman hyökkäyksen tehokkaalla estämisellä heikonnettaisiin porvariston taloudellista perustaa ja tätä tietä murrettaisiin vallankumouksen ura, kuin voitaisiin osataisteluita pitää eräs-

nä "porvariston vallan osittaistuhoamisen" lajina. Ei, lakkojen aineelliset tulokset ovat parhaimmissakin tapauksessa merkityksettömiä järkyttämään taloudellisesti hallitsevan monopolipääoman asemaa. Mahdolliset aineelliset tulokset ovat, kuten ne olivat, vallankumouksellisen taistelun sivutuote, ne ovat vain vielä harvinaisempia kuin aikaisemmin.

Mitä jää sitten lakon poliittiseksi vaikutukseksi? Jää *vaikutus itse työväenluokkaan.* Mikä vaikutus? Sanotaan tavallisesti: työläisten vallankumouksellinen kokemus, jonka he kysymyksessä olevan taistelun kautta voittavat. Se on oikein, kun se vain oikein ymmärretään. Mutta usein esitetään se siinä rajoitetussa mielessä kuin olisi kysymys jostakin työläisten "vallankumouksellisesta" treenaamisesta lakkojen kautta. Se on ehdottomasti väärin, ja muodostuu myöskin käytännössä mitä vahingollisimmaksi, jos kommunistien taholta lakkotaistelussa laajoille joukoille esitetään asia siten kuin olisi kysymys vallankumouksellisesta voimistelusta tai "kenraaliharjoituksesta". Kaikkialla täytyy ehdottomasti varoa, ettei esim. kommunistisessa lehdistössä esiinny sellaisia vahingollisia fraaseja, sillä työläisjoukot eivät siedä mitään lakolla leikkimistä.

Usein voidaan todeta lakkotilaston käsittelemisessä kritiikitöntä maneeria. Lasketaan, on ollut niin ja niin paljon lakkoja, ja vedetään siitä ilman muuta johtopäätös; siis niin ja niin paljon vallankumouksellisen liikkeen saavutuksia. Niin yksinkertaista se ei ole. *Jos* kaikki nämä lakot todella olisivat vahvistaneet vallankumouksellista liikettä, silloin pitäisi se paikkansa. Mutta on lakkoja, jotka käydään reformistien johdolla, ilman että kommunistit ylipäänsä osoittavat niissä mitään elonmerkkiä, tai jos he osallistuvat, saattavat he sen tehdä sellaisella tavalla, että reformistien auktoriteetti tosiasiallisesti vahvistuu. Tässä tapauksessa on lakon poliittinen tulos vain kielteinen. Tai saattaa myöskin olla lakkoja, joita kommunistit johtavat, mutta tehdään suuria virheitä, josta on seurauksena, että joukot pitkäksi ajaksi kääntyvät pois kommunisteista. Mutta tilastossa luetellaan nämä lakot erotuksetta toisten rinnalla, joista me todella olemme saavuttaneet positiivisia tuloksia. Todellisuudessa on erotus suuri.

Minkätähden on välttämätöntä tämän alleviivaaminen?

Lakkotaktiikassamme olevien puutteiden ja virheiden voittamisen ratkaisevan merkityksen terottamiseksi. Mikä on tärkein "vallankumouksellinen kokemus", joka työläisjoukkojen on saatava nykyisen valmistusajan lakkoliikkeistä ja muista osataisteluista? Sen on oltava ennen kaikkea opetus, *että reformistit pettävät heidän etunsa ja kommunistit puolustavat oikealla tavalla heidän etujaan.* Koska työläisten enemmistö ei ole tätä vielä kokenut eikä käsitä välttämättömyyttä kieltää reformisteilta kannatustaan, sen tähden on reformisteille mahdollista esittää kapitalismin suurimman tukijan osaa. Heidän joukkovaikutuksensa täytyy tuhota juuri nykyisenä kautena ja tätä tarkoitusta varten on käytettävä nykyisen ajan joukkoliikkeitä, osataisteluita. Fasistit eivät voi voittaa työläisten enemmistön vapaaehtoista kannatusta. Sosialidemokraattiset puolueet, reformistit, voivat sen voittaa, ja heillä on nytkin suuri joukkovaikutus, jonka vain me kommunistit voimme hävittää. Tämä on se strateginen päätarkoitus, joka meidän on nykyisellä kaudella alituisesti pidettävä silmiemme edessä.

Meidän täytyy varoittaa toveriamme *sosialidemokratian aliarvioimisen vaarasta.* Varsinkin vallankumouksellisessa tilanteessa sosialidemokratia voi jälleen tulla suureksi vaaraksi, ellemme me ajoissa tee kaikkea kiilan lyömiseksi sosialidemokraattisten työläisten ja heidän johtajiensa väliin, sosialidemokraattisen puolueen eristämiseksi. Ei saa unohtaa, että vuosina 1918-19 oli sosialidemokratia se, joka Saksassa pelasti porvariston. Niin myöskin useissa muissa maissa. Vuonna 1923 oli sosialidemokraattinen vaikutus Saksassa tunkeutunut kommunistisen puolueen johdonkin riveihin ja sen kautta tuli vallankumous jälleen mahdottomaksi. Nyt tulevat suurimmat vallankumoukselliset taistelut, siitä ei ole mitään epäilystä, mutta kysymys on siitä, kykeneekö kompuolue ratkaisevalla hetkellä hävittämään sosialifasistien vastavaikutuksen ja vastavallankumoukselliset manööverit. *Se* täytyy nyt turvata.

Joka aika ei ole ilman muuta silminnähtävää, että sosialidemokratia on *porvariston* yhteiskunnallinen *päätuki.* Eräistä tovereista näyttää esim. sosialidemokraattien asema Italiassa puhuvan tätä teesiä vastaan. Mutta mikä oli vuosien 1921-22 opetus Italiassa? Sama kuin useissa muissa maissa: jokaisella kriitillisellä hetkellä, kun por-

varisto todella on vaarassa, kun se tarvitsee tukea oman luokkansa rivien ulkopuolelta voidakseen pelastua, aina sellaisella hetkellä on sosialidemokratia porvariston päätukena. Ja kuten italialaiset toverit ovat kertoneet, on sosialidemokratian ja reformismin aatteellinen vaikutus tänäänkin Italiassa hyvin huomattava eikä sitä suinkaan saa aliarvioida. Vaara olisi pieni, jos sosialifasistit aina vain käyttäisivät peittelemätöntä lakonrikkuritaktiikkaa, jos he ilman muuta kulkisivat käsi kädessä fasistien kanssa. Silloin olisi sosialidemokratian osa porvariston yhteiskunnallisena päätukena hyvin pian näytelty loppuun ja meidän tehtävämme olisi helpompi. Mutta niin ei ole.

Nykyisenä vallankumoksen valmistusaikana täytyy *pääisku*, kuten minä jo alustuksessa sanoin, suunnata sosialifasismia ja reformistista ammattiliittobyrokratiaa vastaan. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, etteikö porvaristo, etteivätkö kapitalistit olisi päävihollinen. Meidän sosialifasismia vastaan nyt suuntaamamme strateginen pääisku kohdistuu samalla täydellä voimalla luokkavihollista, päävihollista itseään vastaan.

Useat toverimme eivät käsitä, että laajoissa työväenjoukoissa on yhä vielä sosialidemokraattisia ja reformistisia johtajia kohtaan turmiollinen herkkäuskoisuus tai, kuten Lenin sanoi, "sokea tietoisuuden puute". Herkkäuskoisuus on omiaan viemään joukot kriitillisellä hetkellä siihen, että he lahjoittavat luottamuksensa lähinnä sosialifasisteille, jos joukkojen saamat kokemukset ja kommunistien valmistelutyö on ollut riittämätöntä. Tämän herkkäuskoisen sokeuden voittaminen laajoissa työväenjoukoissa reformistisia johtajia kohtaan on eräs *kaikkein tärkeimpiä tehtäviä* tämän päivän *jokaisessa osataistelussa*.

Keskustelussa useat toverit ovat terottaneet joukkopolitiikkamme parantamisen välttämättömyyttä, ja on tehty monia hyödyllisiä kehoituksia, jotta päästäisiin siihen, että me emme vain loruile joukkojen mobilisoimisesta, vaan todella kykenemme järjestämään, oikein johtamaan joukkoesiintymisiä ja voittamaan joukot. Minä puolestani olen kohdistanut erikoista huomiota yhteyden luomiseen laajojen joukkojen kanssa, ja vielä kerran minä alleviivaan tämän tehtävän tärkeyttä. Mutta samalla minä haluan mitä selvimmin terottaa, ettei yhteyden luomi-

nen joukkojen kanssa ole vielä lähestulkoonkaan kaikki. Kompuolueen yhteys laajojen joukkojen kanssa on vain *välttämätön edellytys* vallankumouksellisten joukkotaisteluiden menestykselliselle kehittämiselle. Kommunistien varsinainen johtava osa *alkaa* vasta yhteyden luomisesta työläisten laajan joukon kanssa. Tätä ei ole unohdettava. Ja kun me sanomme, että meidän lähestyessämme joukkoja täytyy lähteä siitä luokkatietoisuuden tasosta, jonka kysymyksessäolevien työläisten enemmistö jo on saavuttanut, on se oikein ja välttämätöntä, — se täytyy meidän oppia. Mutta on otettava huomioon: vain *lähdettävä* tästä tasosta, meidän ei ole siihen vajottava. Meidän päätehtävämme on kasvattaa laajoja joukkoja, johtaa heitä edelleen, kohottaa heidän aktiivisuuttaan ja vallankumouksellisuuttaan nykyiseltä tasolta. Jos me tämän hetkeksikin unohdamme, niin me ehdottomasti vajoamme karkeisiin opportunistisiin virheisiin. Juuri aivan viime aikana me näemme, että siellä, missä eräät puolueemme, Saksan, Tsekko-Slovakian ja Puolan kommunistiset puolueet, ovat saavuttaneet huomattavia edistysaskeleita yhteisrintamataktiikan oikeassa käyttämisessä, on samalla yksityisissä tapauksissa havaittavissa joukko opportunistisia virheitä. Tämä opportunististen virheiden kiertämätön vaara ei suinkaan ole perustana luopumaan yhteisrintamataktiikan käyttämisestä, mutta on mitä vakavimpana perusteena siihen, että kaikkia puolue-elimiä ja jäseniä järjestelmällisesti ohjataan näiden virheiden oikeaan voittamiseen ja käymään väsymätöntä taistelua opportunistisia pyrkimyksiä vastaan. Aina ei ole välttämätöntä alottaa yhteisrintamaesiintymistä kompuolueen nimessä. Useissa tapauksissa voi olla tarkoituksenmukaisempaa tehdä tämä erilaisten vallankumouksellisten joukkojärjestöjen nimessä, esim. taloudellisissa taisteluliikkeissä ammatillisten järjestöjen nimessä, mutta tässä täytyy ottaa vaari, ettei tämä millään tavalla tapahdu kommunistista puoluetta vastaan, vaan solidaarisuuden mielessä sen kanssa. Usein on tässä suhteessa tehtävä erotus sen välillä, kuinka joukkoesiintyminen aletaan ja kuinka sitä edelleen johdetaan. Joukkotaistelun kuluessa, sitä edelleen johdettaessa on puolueen kasvojen salaaminen ehdottomasti sallimatonta. Vallankumouksellisissa joukkojärjestöissä on aina turvattava oikea suhde kompuolueeseen. Yhdysvalloista ilmoitetaan, että kom-

puolue on punaisessa kutomatyöläisten liitossa — kuten eräs KK:n jäsen sanoo — "miltei lain ulkopuolella". Milloinkaan ei tässä liitossa kuulla puolueen nimeä ja liiton johtavat toverit pitävät puoluetta "ammatillisten järjestöjen rakentamisen esteenä". On hyvin mahdollista, että tällainen kanta on syntynyt vastavaikutuksena puolueen väärästä johtamisesta; mutta vaikkapa niinkin olisi, on se ehdottomasti sallimaton ja opportunistinen.

On välttämätöntä kosketella kysymystä *nationalismin ja kiihkoisänmaallisuuden luonteesta Saksassa*. Tätä kysymystä, joka on pyyhitty teeseistämme, valaisi keskustelussa erikoisesti toveri Thälman. Viimeisten päivien tapaukset antavat aiheen vielä kerran palata tähän kysymykseen. Saksan porvaristo on nyt osoittanut suurempaa aktiivisuutta taistelussa Versaillesin järjestelmää vastaan. Mutta olisi suuri virhe nähdä Saksan nationalismissa ja kiihkoisänmaallisuudessa vain toinen puoli, vain kansallinen viha Versaillesin iestä vastaan. Asialla on myöskin toinen puoli; Saksan porvariston pelko ja raivo kommunistisen vaaran edessä, proletaarisen vallankumouksen vaaran. Nämä molemmat puolet ovat kasvaneet yhteen nykyisessä Saksan nationalismissa ja kiihkoisänmaallisuudessa. Epäilemättä elähdyttää Saksan porvaristoa, joka aikaisemmin edusti nousemassa olevaa voimakasta imperialistista suurvaltaa, viha Versaillesin sortoa vastaan ja revanssimielialat imperialistisia voittajavaltioita vastaan. Mutta se tuntee samalla voimattomuutensa todelliseen taisteluun imperialistisia suurvaltoja vastaan ja sen on sentähden nykyisen talouspulan olosuhteissa vallannut pelko Saksan kapitalismin kukistumisesta, sentähden se ja sen kanssa myöskin pikkuporvariston ylempi kerros haluaa — kostaa vallankumoukselliselle työväestölle, kommunismille. Imperialistisen voimansa voimattomuuden tunne on vienyt Saksan porvariston useiden vuosien kuluessa miltei samanlaiseen mahtavien imperialistien kiehittelyyn kuin mitä Kiinan porvaristo Kuomintang-politiikallaan on osoittanut.

Pitäisikö nyt tulla aivan toisin? Minä en usko. Mitä on natsien nationalismi ollut Saksasta erotettujen saksalaisten kansallisuuksien kysymyksessä? Tirolilaisten kansallisen asian avoin pettäminen. Täydellinen antautuminen itävaltalaisten liittymiskysymyksessä. Natsijohtajat ei-

vät edes ole uskaltaneet suoraan ja selvästi asettaa Saksasta erotettujen saksalaista kansallisuutta olevien puolalaisten alueiden jälleen yhdistämistä. He ovat sensijaan uskaltaneet vain kohdistaa fasistisen raivonsa Saksan vallankumouksellista työväestöä vastaan. Papenin hallitus asettaa nyt vaatimuksen samanlaisesta aseistautumisoikeudesta. Mutta Papenin hallitus haluaa ostaa tämän Ranskan imperialismilta neuvostovihamielisellä politiikallaan ja sitä paitsi se yrittää saada tämän afäärin hyväksyttäväksi viittaamalla, että suurempi Saksan armeija on välttämätön sisäistä vihollista vastaan. Mutta voidaan selvästi nähdä, kuinka vähän tämä kaikki on omiaan sovittamaan Ranskan imperialismia Saksan imperialistien vaatimukseen. Ranskan imperialisteilla ei ole kerrassaan mitään sitä vastaan, että sisäinen vihollinen murskataan, ja se on valmis tervehtimään sitä, että Saksan porvaristo harjoittaa selvästi neuvostovihamielistä politiikkaa. Mutta Saksan vaatimuksien täyttäminen imperialistiseen yhdenvertaisuuteen nähden, — se on toinen kysymys. Ranskan porvaristo tulee vastaamaan Saksan porvaristolle suunnilleen seuraavalla tavalla: "Te olette kotonanne luoneet sisäisen Versaillesin järjestelmän työväenluokkaa vastaan ja siinä te voitte meidän puolestamme puristaa niin paljon kuin haluatte; mutta teidän vaatimuksenne Versaillesin rauhansopimuksen kumoamisesta ja yhdenvertaisuudesta aseistautumisessa meidän kanssamme, — se on tuhma haave!" Ja mitä tulee neuvostovihamieliseen imperialistiseen politiikkaan, sen on vahvistettava ranskalaista, puolalaista ja brittiläistä imperialismia, mutta ei saksalaista imperialismia. Mutta jos Saksan porvaristo yrittäisi ajaa vaatimuksiansa läpi, niin Ranskan hallitus voi ilman epäilystä löytää kansainvälisistä imperialistisista sopimuksista jonkun "48 pykälän" tai käyttää jotakin kansainliiton "hätäasetusta".

Eilisessä puheessaan Thälman täällä selitti, millaisen ohjelman kompuolue asettaa fasistis-nationalistista ohjelmaa vastaan. Kompuolue taistelee Versaillesin sortojärjestelmän täydellisen hävittämisen puolesta kaikkine osineen, mutta se taistelee samalla myöskin työtätekevän Saksan yhteiskunnallisen vapauttamisen puolesta. Se asettaa nyt kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautuksen konkretisoidun ohjelman, ja me olemme vakuutettuja, että Saksan Kommunistinen Puolue taistelussa tämän

ohjelman puolesta ymmärtää käyttää niitä rikkaita kokemuksia, jotka se Saksan vallankumouksellisen liikkeen kaikissa aikaisemmissa käänteissä on voittanut, voittamalla heikkoudet, joita Saksan Kommunistisen Puolueen työssä viime aikana on ilmennyt. Näistä virheistä toveri Thälman puheessaan on harjoittanut avointa itsekritiikkiä. Minä huomautan vain saksalaisille tovereille, jotka viime aikana eivät niinkään paljon ole harjoittaneet itsekritiikkiä kuin ankaraa kritiikkiä puoluejohtoa vastaan, että on olemassa ero kritiikin ja kritiikin välillä. Kritiikki, joka auttaa puoluetta, on toinen asia. Sellaista kritiikkiä me olemme harjoittaneet täysistunnossa. Mutta jos tahdotaan harjoittaa repivää kritiikkiä puoluejohtoa vastaan, tulee Komintern varmasti asettumaan sitä vastaan. KI:n TpK tukee nykyistä Saksan Kommunistisen Puolueen puoluejohtoa. KI:n TpK on vakuutettu siitä, että Saksan Kommunistinen Puolue nyt kykenee voittamaan heikkoutensa ja johtamaan Saksan proletariaatin laajat joukot voittoisiin luokkataisteluihin.

Minä hyväksyn toveri Manuilskin täällä esittämän formuleerauksen Saksan fasistisen järjestelmän luonteesta, että se on *eräs fasistisen diktatuurin muotoja*. Minusta on kaikkein tärkeintä, ettemme me millään tavalla aliarvioi tai sekota aktiivisen taistelun välttämättömyyttä Saksan fasismia vastaan. Tässä ei ole kysymys vain taistelusta kansallissosialisteja vastaan. Viime aikana me olemme esim. nähneet, että teräskypäräjärjestö (Stahlhelm) on erikoisen merkitsevä valtatekijä Saksan luokkataisteluissa, jota ei suinkaan voida aliarvioida; se ei tosin ole mikään suuri joukkojärjestö, mutta se on muodostettu hyvin valituista ja hyvin varustetuista porvarillisen vastavallankumouksen taisteluvoimista. Fasistisen joukkoliikkeen riveissä on jo merkittävissä huomattavia hajaantumisilmiöitä, mutta meidän poliittinen johtopäätöksemme siitä ei suinkaan voi olla, että me jättäydymme odottamaan fasismin automaattista hajaantumista. Päinvastoin, mitä enemmän sen hajaantumisilmiöt lisääntyvät, sitä enemmän meidän täytyy vahvistaa taisteluamme nationalismin ja kiihkoisänmaallisuuden ideologiaa vastaan ja fasisminvastaista joukkotaistelua. Sosialidemokratia menettää joukkovaikutusta. Tästä on samoin vedettävä johtopäätös: ei ole silmänräpäystäkään levättävä taistelussa sosialidemokratiaa vastaan, vaan tätä taistelua

on kymmenkertaisesti voimistutettava ja vahvistettava! Päivästä päivään me näemme nyt Saksassa, kuinka Saksan Kommunistisen Puolueen aloittama fasisminvastainen yhteisrintama kommunististen, sosialidemokraattisten ja myöskin kristillisten työläisten välillä, punaisten rintamataistelijain ja valtakunnan lippujärjestön (Reichsbanner) jäsenten välillä kasvaa ja kulkee eteenpäin. Eilen saimme tiedon fasisminvastaisesta joukkomielenosoituksesta *Düsseldorffissa*. Meidän joukossamme ei ole ketään, jota tämä tieto ei olisi täyttänyt mitä suurimmalla ilolla. Se on Saksan proletariaatin oikean valmistamisen tie lähestyviin taisteluihin vallasta.

Toverit, kaikella, mitä me tässä täysistunnossa olemme puhuneet bolshevistisen joukkopolitiikan muodoista, metoodeista ja sisällyksestä, me olemme jälleen kerran yrittäneet antaa osastoillemme "palasen venäläistä kokemusta", kuten tov. *Lenin* lausui. Muistatteko hänen sanojaan IV. maailmankongressissa kysymyksestä: Kuinka voivat toverimme kapitalistisissa maissa omaksua palasen venäläistä kokemusta? Hän sanoi: "Kuinka se tapahtuu, sitä minä en tiedä. Ehkä esim. fasistit Italiassa tulevat tekemään meille hyviä palveluksia selittämällä italialaisille, etteivät he vielä ole niin kehittyneitä, että mustat joukot heidän maassaan jo olisivat tulleet mahdottomiksi." Epäilemättä on jo koko joukko osastojamme saanut hyödyllisiä kokemuksia juuri taistelun kautta fasistista banditismia ja terroria vastaan siitä, kuinka oikealla bolshevistisella tavalla on suoritettava alituista työtä työtätekevien joukkojen keskuudessa. Mutta itse tehtävä on vaikea. Me emme suinkaan voi sanoa, että puolueemme niin paljon kuin niillä onkin laiminlyöntejä työpaikoissa ja reformistisissa ammatillisissa järjestöissä suoritettavan työn alalla, eivät olisi tehneet mitään yrityksiä tämän työn oikealla tavalla järjestämiseksi. Ei, useita yrityksiä on tehty, ja joissakin esiintymisissä me voimme myöskin merkitä joukon onnistuneita askeleita. Mutta ei ole niin helppoa juurruttaa *alituista* oikeata bolshevistista työtä työpaikoissa ja ammatillisissa järjestöissä, omaksua "venäläistä kokemusta" ei kaavamaisesti, vaan sovittamalla sitä oikein länsi-eurooppalaisiin ja amerikkalaisiin olosuhteisiin, ja tätä me emme ole vielä läheskään kylliksi oppineet. Mutta se on täysin mahdollista ja välttämätöntä oppia.

On välttämätöntä likvideerata kaikella päättäväisyydellä kaikki sakset päätöstemme ja niiden käytännössä toteuttamisen väliltä; tehdä loppu kuvitellusta "paperijohdosta", lukemattomista kiertokirjeistä ja pöytäkirjoista; rohkaista paikallisia puoluejärjestöjä oma-aloitteisuuteen ja — fetishoimatta puolueen sisäistä demokratiaa — voittaa ylikeskitys, joka on useissa osastoissamme työtä vahingoittaen kehittynyt. Paljoa tarmokkaammin ja järjestelmällisemmin kuin aikaisemmin on tehtävä työtä todella bolshevistisen kaaderin kehittämiseksi, kuten edessäoleva suurten vallankumouksellisten taisteluiden kausi vaatii.

Teesiämme muokatessa olemme katsoneet tarkoituksenmukaiseksi vahvasti lyhentää alkuperäistä ehdotusta. Mutta minä uskon tulkitsevani politkomissionin ja puhemiehistön mielipiteen, ettei lyhennettäessä poisjääneitä yksityiskohtaisia neuvoja joukkotyömme puutteiden ja virheiden parantamiseksi ole sen kautta katsottava maailmasta poistetuiksi. Meidän tarkoituksenamme on päinvastoin julkaista erikoiset taktilliset kommentaarit lyhennettyihin teeseihin, jotka nyt esitetään äänestettäväksi.

Muutamia sanoja vielä Ranskan ja Espanjan puoluejohdon sisäisiin kysymyksiin. *Ranskan* Kommunistisen Puolueen työtä on käsitellyt täysistunnon erikoinen komissioni, joka ei vielä ole päättänyt työtään. Komission työ on osoittanut, että Ranskan Kommunistisen Puolueen johdon nykyinen tila antaa aihetta levottomuuteen. KI:n TpK tulee ryhtymään kaikkiin toimenpiteisiin Ranskan puolueen auttamiseksi voittamaan esille tulleet heikkoudet.

Espanjan Kommunistisella Puolueella on, kuten te kaikki tiedätte, viime aikana ollut muutamia saavutuksia. Mutta puolue olisi voinut saavuttaa joukkojen mobilisoimisessa paljon suurempia saavutuksia, ellei puolueen johdossa olisi ollut tovereita Bullejos ja Adamé, jotka ovat edustaneet lahkolaislinjaa ei vain tilapäisesti vaan vakaumuksesta, ja joita toveri Trilla on täältäkäsin tukenut. He ovat jarruttaneet Kommunistisen Internationalen eri päätöksiä ja Espanjassa tapahtuneiden vastuunalaisten puoluetyöntekijäin vangitsemisten jälkeen yrittävät he nyt riistää puoluejohdon itselleen ja syrjäyttää toiset toverit. Täysistunnon poliittinen komissioni on käsitellyt

tämän kysymyksen ja päättänyt kutsua asianomaiset toverit tänne tehdäkseen lopun sellaisesta puoluejohdon hajottamisesta. Minä toivon, että täysistunto tulee hyväksymään tämän linjan.

Minä olen jo alussa leimannut *Neuvostoliiton kansainvälisen merkityksen* aliarvioimisen opportunismin ilmaukseksi. Tämä aliarvioiminen ei aina ole tietoista ja voi usein pukeutua hyvin kauniiseen muotoon, kuten esim. formuleerauksessa "Neuvostoliiton puolustaminen kansainvälisenä solidaarisuusvelvollisuutena". Sellaisella rajotetulla kysymyksen asettelulla me suljemme tien itseltämme joukkojen mobilisoimiseen ja vallankumouksellistuttamiseen. Neuvostoliiton puolustaminen on ehdottoman välttämätöntä, mutta mitä me puolustamme kapitalistisissa maissa, kun me taistelemme Neuvostoliiton puolesta? Täytyy toki ymmärtää tärkein: me puolustamme kansainvälisen vallankumouksen perustaa, sosialistisen vallankumouksen perustaa jokaisessa maassa. Saksan työläiset puolustavat siten ensisijassa Saksan vallankumouksen kansainvälistä perustaa, Ranskan työläiset puolustavat Ranskan vallankumouksen kansainvälistä perustaa jne. Meidän täytyy sentähden tehdä selväksi kaikkien kapitalististen maiden työläisille, ettei kysymys suinkaan ole vain kansainvälisen solidaarisuusvelvollisuuden täyttämisestä Neuvostoliittoa kohtaan, vaan me tarvitsemme Neuvostoliiton tukea yhtä paljon kuin Neuvostoliitto meidän tukeamme.

Taistelussa sotaa vastaan ei suurin vaara riveissämme ole siinä, etteivät järjestömme kävisi mitään taistelua, vaan siinä, että he jäävät riippumaan abstraktisiin sodanvastaisiin fraaseihin, siinä, etteivät he ymmärrä kehittää todellista joukkotaistelua porvarillisten hallitusten sota- ja interventionipolitiikan konkreettisia toimenpiteitä vastaan, joita ei aina ole helppo paljastaa, koska porvaristo ne viekkaasti naamioi. Ei ole mobilisoitava vain työväenjoukkoja, vaan myöskin proletariaatin liittolaiset, talonpoikaiston ja muiden työtätekevien joukot sodanvaaraa vastaan. Terästetyllä tarmolla on edessäolevana aikana työskenneltävä sorrettujen kansojen vapausliikkeen mobilisoimisen hyväksi Europassa ja kaikkialla. Laiminlyöntejä on tällä alalla kaikissa maissa, joissa on sorrettuja kansallisuuksia. Viimeisessä täysistunnossa minä erikoisesti terotin tätä tehtävää ja nyt on sille annetta-

va vielä suurempi merkitys. Tässä taistelussa on kansallisreformistisien puolueiden menestyksellinen paljastaminen erikoisen tärkeätä. Heti kun sodanvaara Japanin taholta SSSR:ää vastaan tuli päivänpolttavaksi, nähtiin esim. Puolassa sellainen näytelmä, että ukrainalaisen porvariston erilaiset kansallisreformistiset ryhmät aloittivat raivoisan neuvostovihamielisen kiihoituksen sillä verukkeella, että on puolustettava jonkun Kaukaisessa Idässä, Neuvostoliiton alueella täysin tyytyväisenä elävän ukrainalaisen siirtokunnan etuja, — siis liiton puolesta Japanin imperialismin kanssa taistelutarkoituksessa SSSR:ää vastaan! Nämä ovat olioita, jotka vaativat tunnustamaan, että he muka edustavat Puolan porvariston sortaman ukrainalaisen kansan kansallista asiaa! Tällaisten ukrainalaisten imperialisminvastaisen vapaustaistelun kavaltajien paljastaminen, mutta sillä tavalla paljastaminen, että ukrainalaiset talonpoikaisjoukot todella näkevät heidän munaskuihinsa saakka, — se on tehtävämme.

Se esimerkki, jonka *Japanin* kompuolue, joka, kuten minä jo alustuksessa sanoin, on suorittanut tähän mennessä parasta työtä taistelussa sotaa vastaan, on tarjonnut, innostakoon lähimpänä aikana Kominternin kaikkia muita osastoja kapitalistisissa maissa parantamaan työtään porvarillisessa *armeijassa.* Samalla on kaikkialla järjestettävä ja edelleen kehitettävä proletaarista itsepuolustusta.

Kun tässä täysistunnossa on suhteellisen vähän puhuttu *siirtomaiden liikkeistä,* ei sitä missään tapauksessa saa katsoa tämän liikkeen aliarvioimiseksi. Siirto- ja puolsiirtomaissa ilmenee vallankumouksellisen nousun voimakas kasvaminen, ja useat näiden maiden kompuolueet ovat viime vuosina suorittaneet suuremmoista työtä joukkojen mobilisoimisessa vallankumoukselliseen taisteluun. Ennen kaikkea *Kiinan kompuolue.* Kiinan Kommunistinen Puolue työskentelee neuvostoalueiden ulkopuolella mitä vaikeimman pyövelivallan oloissa, sellaisen, jota pahempaa ei voi olla missään maassa. Kaikkien niiden vallankumouksellisten, jotka vain vangita voidaan, fyysillinen tuhoaminen on siellä sääntö ja miltei päivittäinen ilmiö. Se, että kiinalaiset toverimme tästä verisestä terrorista huolimatta eivät ole menettäneet yhteyksiään ja voivat näytellä huomattavaa osaa imperialisminvastaisessa joukkoliikkeessä, on laskettava Kiinan Kommunistisen Puolueen suureksi ansioksi. Mutta samalla me kohdistamme

Kiinan Kommunistisen Puolueen huomiota laiminlyönteihinsä ammatillisessa työssä, varsinkin viimeisen imperialisminvastaisen joukkonousun aivan riittämätöntä käyttämistä vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen vahvistamiseen.

Toverit! Ohjelmassamme on sanottu, että nykyajan maailmantalouden vastakohtien kehittyminen, kapitalismin yleisen pulan syveneminen johtaa "rautaisella välttämättömyydellä *valtavaan vallankumoukselliseen räjähdykseen*". "Tämä räjähdys tulee hautaamaan raunioihinsa kapitalismin useissa n.s. sivistysmaissa, se tulee päästämään kahleista voittoisan vallankumouksen siirtomaissa, valtavasti laajentamaan proletaarisen diktatuurin perustaa ja siten olemaan jättiläisaskel sosialismin lopullista voittoa kohden koko maailmassa."

Minusta näyttää, että tämä on näköala, joka nyt on pidettävä silmiemme edessä, kun me puhumme maailman historiallisesta siirtymisprosessista vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon.

Nykyajan tehtävä, jonka me teeseissämme asetamme Kominternin ja kaikkien kapitalististen maiden osastojemme yleiseksi tehtäväksi, on konkreettinen taistelu pääoman hyökkäystä vastaan, fasismia ja taantumusta vastaan, lähestyvää imperialistista maailmansotaa ja neuvostovihamielistä interventionia vastaan. Nämä eivät ole kolme toisistaan erotettua tehtävää, vaan niin erottamattomasti yhdistyneet toisiinsa, että niitä pohjimmiltaan on pidettävä yhtenäisenä taistelutehtävänä. Riita siitä, onko tällä taistelulla puolustus- tai hyökkäysluonne, sisältäisi skolastisen vastakkainasettelun, — jos me olemme oikeita bolshevikkeja, tulemme me tekemään kaikkemme jokaisen puolustustaistelun kehittämiseksi proletariaatin mitä mahtavimmaksi vastahyökkäykseksi.

Mutta mikä luonne nykyajan taloudellisilla ja poliittisilla joukkotaisteluilla onkin, on proletariaattia näiden taisteluiden kuluessa valmistettava ratkaisevia valtataisteluita varten. On kysymys työväenluokan enemmistön voittamisesta vallankumouksen puolelle. Lenin sanoi: "Yksinään etujoukolla ei voida voittaa. Yksinään etujoukon heittäminen ratkaisevaan taisteluun, niin kauan kuin laajat joukot eivät suoranaisesti tue etujoukkoa tai vähintään ole myötämielisesti puoluettomia sitä kohtaan ja

osoita täydellistä kyvyttömyyttä vastustajansa tukemiseen, — ei olisi vain tyhmyys, vaan myöskin rikos."

Sentähden on, — käyttääkseni tov. Stalinin sanoja — muodostettava *"poliittinen joukkoarmeija"*, joka ei vain tule taistelemaan vallasta, vaan myöskin tulee tässä taistelussa voittamaan. Tämä poliittinen miljoona-armeija, se on *proletaarinen yhteisrintama*, joka nyt täytyy takoa kaikissa kapitalistisissa maissa kommunistien johdolla. Kysymyksessä on *voiton järjestäminen ja turvaaminen*. Se tapahtuu jokaisen maan kommunistisen puolueen johdolla, se tapahtuu Kommunistisen Internationalen johdolla. (Kauankestäviä suosionosoituksia).

Vast. toim. K. Vento Tekn. toim. J. Eksted
Annettu ladottavaksi 28/XII-32 Kirj. painettavaksi 22/II-33 Ilm. 28/II

Кирья № 39. 7 п. л. зн. на п/л. 35424 Форм, бум. 82×110
Ленгорлит № 4845 Тираж 4000 экз. Заказ 3999

Типография Кирьяпая, Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 1 rpl. 20 kop.
2 — III

Государственное Издательство КИРЬЯ
Ленинград 1933